

HARLEQUIN®

СУПЕР
РОМАНС

БАРБАРА ДЕЛИНСКИ

Единствен цвет

*Шейн много се страхува да
не се поддаде на чувства-
та си, а още по-силно
се бои да им се
противопос-
тави...*

БАРБАРА ДЕЛИНСКИ ЕДИНСТВЕН ЦВЯТ

Превод: Албена Георгиева

chitanka.info

Търсенето на съкровище в Карибите никога не е било идеалът на Шейн Бърк за приятно прекарване на отпуската, особено пък на престаряла ветроходна шхуна, и то в компанията на начумерен и разсеян учен. За Ноа Ванбаар присъствието на натрапената от обстоятелствата Шейн не само смущава спокойните му занимания, но и буди тревога — заради силното привличане, което изпитва към нея... Шейн много се страхува да не се поддаде на чувствата си, а още по-силно се бои да им се противопостави...

ПЪРВА ГЛАВА

Виктория Лесър се облегна назад и известно време мълчаливо и с удоволствие наблюдаваше двете двойки с нея, без да участва в общия разговор. Събеседниците ѝ бяха наистина впечатляваща компания. Със своята черна коса и късо подстригана брада, Нийл Хърси представляваше идеалната противоположност на своята съпруга Диърдри — дребна, хубава блондинка. Хармонията между тях обаче се простираше и отвъд външния вид. Жизнерадостният дух на Диърдри прекрасно допълваше по-задълбоченото отношение към живота на Нийл. За деветнадесетте месеца, откакто бяха женени, и двамата бяха израснали както личностно, така и професионално.

Същото се отнасяше и за семейство Роденхайзер. Макар да бяха сключили брак едва преди половин година, те бяха заедно от около петнадесет месеца. Лиа имаше гарвановочерна, лъскава коса, подстригана на черта и с бретон, а очилата, с големи кръгли рамки допълваха образа ѝ на човек, намерил своя идеален партньор в лицето на Гарик, който ѝ вдъхваше самочувствие и увереност. Той, от своя страна, бе съвсем рус, със стройна, висока фигура и брада като на Нийл, щастлив, че най-сетне бе постигнал онази пълноценност и богатство на живота, за които доскоро бе вярвал, че съществуват единствено във филмите с хепиенд.

Обхождайки с поглед едно по едно лицата на приятелите си, които разговаряха оживено, Виктория се поздрави, че бе успяла да ги събере заедно. Това, естествено, бе отнело далеч по-малко усилия от тези по оформянето на двете брачни двойки, но затова пък вечерта наистина протичаше изключително приятно и забавно.

За миг я обзе усещането, че е излишна за компанията и погледът ѝ се насочи към елегантно облечените редовни посетители на ресторанта. Забеляза няколко познати лица в отсрещния край и когато вниманието ѝ отново се върна към събеседниците ѝ, Виктория срещна погледа на Диърдри.

— Позна ли ги, Ди?

Диърдри кимна в отговор и прошепна на съпруга си:

— Семейство Фицпатрик и семейство Грант. Бяха на градинското увеселение, което майка ми организира миналата есен.

Нийл се усмихна снизходително и зъбите му проблеснаха в контраст с черната брада.

— Не мисля, че си ги спомням, но не бих могъл да забравя партито — произнасяше думите с тих, спокоен глас. — Тогава трябваше да оставим Бенджи с детегледачка и едва успяхме да се измъкнем от къщи. Бе само на три месеца и в ужасно настроение — усмихна се отново, поглеждайки към другия край на масата. — В това отношение е абсолютно копие на майка си.

— Въобще не се връзвайте на приказките му — Диърдри завъртя престорено очи нагоре.

— Кажете ми само дали нещата се нормализират по-нататък — въздъхна с молба в гласа Лиа Роденхайзер. — Видяхте как Аманда за малко не ни подлуди тази вечер.

— Разбира се, че постепенно положението се оправя — заяви авторитетно Виктория, която никога не бе имала деца, но обожаваше дори и най-вбесяващите вопли на бебето. — Аманда просто беше уплашена. Апартаментът ми ѝ е съвсем нов и непознат, а също и детегледачката. Оставих телефона на ресторанта, но, както виждате, все още не сме вдигнати в бойна тревога.

— Струва ми се, че това предстои всеки момент, но откъм другия край на ресторанта. Забелязаха те, Виктория — предупреди Гарик закачливо.

— О, за Бога!

— По-добре иди при тях — подтикна я Диърдри. — В противен случай ще се изгърсят тук. Ще се радвам, ако ни спестиш това удоволствие. Ние ще си приказваме за бебета, докато се върнеш.

Виктория беше наясно с неприязънта на Диърдри към повечето от познатите на майка ѝ, затова ѝ хвърли поглед, в който се четеше укор. Той обаче бързо се стопи и Виктория нежно огледа събеседниците си.

— Ще ме извините, нали?

Лиа се усмихна широко и отговори от името на четиримата:

— Хайде, върви. Ние и без това пътуваме тайно.

— Тайно?

— Инкогнито — под масата Лиа усети Гарик нежно да притиска ръката ѝ. Някога известна телевизионна звезда, сега той ценеше личния си живот повече от всичко. Лиа, доста стеснителна по природа, също бе добра защита в това отношение.

— И сте съвсем сигурни, че ще се оправите без мен? — подхвърли Виктория с лека нотка на сарказъм, като се изправи, докато Нийл внимателно отместваше стола ѝ назад. Ще си говорите за бебета. Как пък не!

Тя се отпрати да поздрави приятелите си и последните ѝ думи, произнесени със закачлив тон, едва достигнаха до двете двойки.

Четири чифта очи я проследиха, докато се отдалечаваше и в погледа на всеки се четеше еднаква нежност и обич. В сърцата им Виктория заемаше специално място и те нямаха никакво намерение да си разказват бебешки истории, когато трябваше да бъдат обсъдени няколко неотложни въпроса.

— Тя е истинско чудо! — въздъхна Лиа. — Едва ли можех да си представя на какво съкровище съм попаднала в деня, когато се запознахме с нея в библиотеката.

Нийл бе настроен на по-шеговита вълна.

— Не я мислехме за чак толкова съкровище, когато ни принуди да прекараме заедно онези дни на острова в Мейн, изолирани подобно на някакви корабокрушенци. Не помня някога да съм бил по-вбесен! Идваше ми да я убия!

— Да, но до края на деня беше сто пъти по разярен заради мен! — припомни му Диърдри.

Усмивката на Нийл стана дяволита.

— Ами, ти си го търсеше! За Бога, та аз въобще не бях подготвен за такова нещо като теб! — погледът му се отмести към Лиа и Гарик. — Тя се държеше невъзможно отвратително. Единият ѝ крак беше в гипс, а устата ѝ...

Диърдри му изшътка да мълчи, но сама не можа да устои на спомените:

— Всъщност, по-добре, че нямаше никакви съседни — щяхме направо да ги побъркаме. По цял ден си крещяхме и се разправяхме.

— Ние пък с Лиа не си обелвахме и дума — подхвърли Гарик. — Бяхме изолирани съвсем сами в моето бунгало и почти не разговаряхме. Не знам кой от двата варианта е по-лош.

— Просто да се чудиш как така се получи в крайна сметка — и при вас, и при нас — отбеляза замислено Лиа.

— Напълно съм съгласна с теб — присъедини се Диърдри, кимайки с глава.

— Мисля, че сме задължени на Виктория. Трябва да направим нещо за нея — подхвърли Нийл.

— Не само едно нещо. Задължени сме ѝ двойно — поправи го Гарик.

Диърдри разбърка коктейла.

— Трудна задача. Нашата приятелка май си има всичко, от което се нуждае или желае.

— Трябва да съществува начин, чрез който да ѝ се отплатим за това, което направи за четирима ни — сбърчи чело замислено Лиа.

— Виктория се нуждае от мъж.

Диърдри побърза да се противопостави на забележката на мъжа си:

— Стига, Нийл. Знаеш, че тя може да има всеки мъж, когото пожелае, а освен това никога няма да се омъжи повторно. Артър бе и винаги ще бъде единствената любов в живота ѝ.

Гарик и Нийл се спогледаха.

— Това не означава, че не можем да се погрижим и да ѝ осигурим известно забавление.

Лиа внимателно изгледа съпруга си:

— Не съм сигурна, че този игрив блясък в очите ти ми допада. Виктория ми е приятелка и аз няма да ти позволя да...

— Тя е и моя приятелка! — прекъсна я Гарик с най-невинен тон. — Способен ли съм да сторя нещо, което може да ѝ навреди?

— Въпросът е да измислим с какво да изненадаме Виктория — нещо, за което тя никога не би се сетила сама! — Нийл явно се бе настроил изцяло на вълната на събеседника си.

— Но тя винаги прави всичко, което иска и което ѝ е интересно! — отбеляза Диърдри. — Живее охолно, заобиколена е от лукс, занимава се с балет, керамика, свири на виолончело, пътува непрекъснато. Има си къща в Саутхемптън... — внезапно погледът ѝ светна. — Всъщност, можем да наемем яхта с екипаж за една седмица и да я предоставим изцяло на нейно разположение — ако иска, ще си пътува сама, ако пък желае — може да си покани и приятели!

— Прекалено е изтъркано като идея — Гарик разсеяно се почеса по мустаците.

— А какво ще кажете за тази туристическа агенция — „Аутуърд Баунд“, дето организира екскурзии по целия свят? — подхвърли Лиа. — Доколкото знам, сформират специални групи за жени над четиридесет години.

— Нямах точно такова нещо предвид — каза Нийл и погледна към Гарик.

Диърдри успя да улови погледа му и съвсем правилно разбра неговия смисъл.

— Вие, мъжете, винаги мислите само за едно нещо. Повярвайте ми, трудно ще успеем да намерим някой, който да е достатъчно интригуващ и мъжествен за Виктория. Да се сещаш за подходящ обект в „Джойс“? — „Джойс Ентърпрайзис“ бе компанията, която Диърдри бе получила като сватбен подарък от родителите си. След женитбата им, Нийл бе поел нейното ръководство и от почти замряла индустрия я бе превърнал първоначално в доходно предприятие, а в настоящия момент — вече в наистина процъфтяваща фирма. Диърдри не можеше да се сети за нито един от множеството новонаети служители, клиентите и партньорите на компанията, който би представлявал някакво предизвикателство за Виктория.

Мълчанието на Нийл бе достатъчно красноречив отговор на въпроса ѝ.

— И все пак си мисля, че ще е адски забавно, ако успеем да върнем същата услуга на Виктория, каквато тя направи за нас — заяви Лиа.

— С някой красив мъж, нали? — добави Диърдри, ентузиасирана от идеята.

— А също и достатъчно интелигентен — съгласи се Лиа. — Двамата трябва да са равностойни партньори и да са подходящи един за друг.

Нийл потърка брада.

— Необходим ни е финансово независим мъж, с достатъчно средства, за да участва в подобен род приключение.

— „Приключение“ — ето това е ключовата дума — промърмори Гарик.

Диърдри погледна въпросително към Нийл:

— Флаш? — Флаш Йенсен бе техен съсед в покрайнините на градчето в централен Кънектикът, където живееха. Едър акционер, при това разведен, той непрекъснато се впускаше в най-различни авантюри, с цел да разнообрази свободното си време.

— Флаш ще ѝ дойде малко много — поклати глава Нийл.

Лиа се изкикоти.

— Е, винаги можем да я уредим с някой от ловците, приятелчета на Гарик. Адски ще ѝ хареса.

Гарик кимна, но явно обмисляше друга възможност.

— Наскоро се запознах по-отблизо с един човек — мой преподавател в университета — в началото на разговора, Гарик бе обяснил на семейство Хърси, че подготвя научна работа, след защитата, на която щеше да получи научна степен по латински език в университета Дартмут. — Струва ми се, че Самсон би могъл... да свърши работа.

— Самсон ли? — повтори Лиа, леко озадачена. Знаеше за кого става въпрос, но нищо от това, което Гарик ѝ бе разказвал за професора, не ѝ се струваше достатъчно препоръчително, за да го приеме като евентуален кандидат.

— Вдовец е, а е и на подходяща възраст.

— Самсон! — Диърдри изправи рамене. — Само името му ми е достатъчно, за да се влюбя в него!

— Защото си падаш по типове с гъсти, хубави коси! — прошепна ѝ на ухото Нийл. Не беше съвсем забравил първите им дни заедно, когато Диърдри, наред с другите ѝ заяждания, се бе подиграла на оплешивяващото му теме.

Тя самата също си спомняше добре. Макар да бе с високо самочувствие, Нийл проявяваше изключителна чувствителност по отношение на определени неща, едно, от които — състоянието на косата и прическата си.

— Забрави за гъстите къдри, имам предвид физическата сила — прошепна в отговор Диърдри. — А ти я притежаваш, въпреки липсата на коса тук-там.

— Май съвсем се оплете — произнесе сърдито Нийл.

— Струва ми се, че си прав — Диърдри побърза да се обърне към Гарик, който, през време на кратката им разпра с Нийл, тихо

обсъждаше въпроса с жена си. — Кажи ни нещо повече за този Самсон.

— Името му е Самсон Ван Баар — с готовност заприказва Гарик. — На Лиа ѝ се струва прекалено консервативен, но тя не го познава така добре, както го познавам аз.

— Ами например, пуши лула — вметна Лиа сухо.

— Но това е просто част от имиджа, който изгражда за себе си, скъпа — сако от туид, лула, изтъркано куфарче — всичко това е само за ефект! Човекът се забавлява, като иронизира собствената си личност! Една малка шега със самия себе си!

— Странен начин да се шегуваш със себе си! — подхвърли Лиа, но тонът ѝ бе смекчен. — Наистина ли мислиш, че е подходящ кандидат за Виктория?

— Ако става въпрос за някакво приключение — да, определено! Самсон е хубав, интелигентен, финансово независим, а освен това обожава необикновените преживявания — Гарик забеляза, че Лиа бе все още скептично настроена и затова продължи: — Доста затворен човек е, в много отношения дори стеснителен. Предпочита кратките пътувания за собствено удоволствие, без връзка с работата му в университета. Отначало ми бе трудно да го склоня да разговаряме, но когато се отпусна, историите, които разказа, бяха направо невероятни.

Диърдри се наведе напред, облегнала брадичка върху свитата си ръка.

— Слушаме с нетърпение.

— Как ви се струва пътуване с шейна, теглена от впряг кучета, по заледения Юкон?

— Сериозно предизвикателство.

— Ами да работиш като укротител на змии в Бомбай?

— Не е зле, ако си падаш по змиите.

— А ти би ли живяла сама сред уобианите в Папуа в Нова Гвинея?

— Това като че би било по-подходящо за Виктория — бе принудена да признае Лиа. — Когато я срещнах за пръв път, тя бе погълната изцяло от културата на маорите в Нова Зеландия, готвейки се за гостуване при тях.

Нийл потри доволно ръце:

— Чудесно! Да видим сега с какъв човек разполагаме. Първо, по отношение на семейно положение и възраст той изглежда е идеалният вариант. Второ, хубав е и с достатъчно средства. Трето — без съмнение, е уважаван в академичните среди — при последното изречение, произнесено от Нийл с леко въпросителен тон, Гарик кимна утвърдително. — И четвърто, нашият приятел очевидно има вкус към приключенията — Нийл си пое дъх и продължи: — И така, какво ще кажете да уредим едно вълнуващо пътешествие, в което да може да се включи и Виктория?

— Струва ми се, че нещо подобно вече е уредено — подхвърли Гарик със самодоволен вид. — Следващия месец Самсон Ван Баар заминава за Колумбия, откъдето ще отплава през Карибско море до бреговете на Коста Рика в търсене на скрито съкровище.

— Скрито съкровище?!

— Имаш предвид злато?

— Дори си има и карта — продължи Гарик с по-тих, почти тайнствен глас. — Стара, избеляла от времето...

— Ти си я виждал?

— Със собствените си очи и ми се стори съвсем истинска. Самсон е убеден, че върху нея е отбелязано мястото, където е скрито съкровището — някъде по бреговете на Коста Рика.

— Звучи толкова невероятно, толкова вълнуващо!

— Възможно е да се окаже съвсем загубена работа. Но, от друга страна...

— На Виктория ужасно много ще ѝ хареса!

— Да, нищо чудно — добави Гарик в заключение.

Нийл премисляше аргументите „за“ и „против“:

— Дори и да не открият съкровище, без съмнение страшно ще се забавляват. За колко дълго е планирано пътуването?

— Доколкото знам, Самсон е определил две седмици.

— Две седмици... — повтори замислено Диърдри. — Толкова време може да се окаже истински кошмар, ако не си допаднат.

— Та нали и тя направи подобен експеримент с нас, като ни изолира сами двамата за същия период — а с теб тогава направо не можехме да се понасяме!

— Не че не се понасяхме, Нийл. Просто ни занимаваха съвсем други неща.

— Напротив, едва се издържахме.

— Е, може би в началото наистина беше така, но дори още през първите дни ни беше трудно да се отделим един от друг.

Гарик се изкашля смутено. За миг настъпи пауза.

Лиа побърза да я запълни, като подхвърли:

— А нас пък ни изостави двамата с Гарик сами за съвсем неопределено време.

— Едва ли го е планирала да стане точно по този начин — просто дъждовният сезон я изненада.

— Това не е оправдание. Виктория стоя и наблюдава отстрани как бях принудена да се откажа от таванчето и да оставя мебелите си на склад, а после нарочно ме изпрати да се настаня в някакво бунгало, изгоряло до основи още преди три месеца — така беше сигурна, че няма да имам друга алтернатива, освен да дойда при теб. Въпреки всичко, през първите няколко дни нервите и на двамата ни бяха изопнати до крайност... — думите ѝ постепенно заглъхнаха при спомена за нощите. Лиа погледна Гарик срамежливо и се изчерви.

Диърдри ѝ се притече на помощ.

— Струва ми се, че има една съществена разлика. За нас двамата с Нийл, Виктория уреди да бъдем сами на някакъв остров в щата Мейн. Вас пък ви събра в Ню Хампшир. Но Коста Рика... — не ви ли се струва доста по-далечко, а освен това и в чужда страна?

— Това е държава с демократично управление, а и там не се води война — подчерта Гарик.

— Макар че граничи с Никарагуа? — запита озадачена Лиа, като намести очилата си по-високо върху носа и се обърна към Нийл:

— Знаеш ли нещо повече за Коста Рика?

— Да, там наистина цари мир — Гарик е напълно прав. Правителството успява някак да държи страната извън бойните действия, които се водят на съседните територии. Освен това, Коста Рика е най-богатата държава в Централна Америка.

— Значи смятате, че в общи линии нищо няма да застрашава безопасността на Виктория?

Гарик кимна утвърдително.

— А от страна на Самсон? — вметна Диърдри. — Той почтен човек ли е?

— Напълно.

— Умее ли да се държи като джентълмен?

— До съвършенство.

— Няма склонност да престъпва законите, надявам се?

— Щатен професор по латински в един от университетите, членуващи в „Айви Лийг“? — въпросът на Гарик бе по същество достатъчно красноречив отговор.

Нийл, който до този момент замислено хапеше устни, също се намеси:

— Да не се окаже някакъв изпечен развратник?

— От никого не съм чувал оплаквания в това отношение — отвърна Гарик. — А и Виктория отлично би се справила с подобен тип. Тя е жена и половина.

По този въпрос Нийл, естествено, нямаше никакви възражения, затова предложи на останалите да гласуват.

— Всички ли сме единомислени, че две седмици със Самсон Ван Баар няма да се окажат убийствени за нашата приятелка?

Три глави кимнаха утвърдително.

— Ще говоря със Самсон, за да уредим нещата — предложи Гарик. — Не виждам причина да не се съгласи да приеме още един спътник, но ми се струва, че засега е по-добре да не казваме нищо на Виктория, докато всичко не е подготвено окончателно.

— Тъкмо ще бъде изненада!

— А и вече ще е късно да откаже!

— Едва ще има време да осъзнае какво става — Гарик се подсмихна хитро.

— Е, на това му се вика справедливо възмездие, нали? Като се има предвид как подреди нас... — той внезапно повиши тон, забелязвайки, че обектът на техния разговор се завръща, и лицето му се озари от онази ослепителна усмивка, за която неговите почитателки даваха мило и драго.

— Ето те и теб, Виктория!

Пет дни след тази вечеря в Ню Йорк, Виктория получи дебело писмо с клеймо от Ню Хампшир. Отвори го и се зачете в първия лист, попаднал пред погледа ѝ.

„Скъпа Виктория!“

Тя разпозна типичния за Гарик неразбираем почерк.

„Едно просто «благодаря» не би могло да изрази огромната признателност, която всички ние изпитваме към теб. Затова, обърни внимание на приложената информация. В писмото има двупосочен билет до Колумбия, както и подробности къде трябва да отидеш, когато пристигнеш там. Предвидено е да участваш в търсенето на скрито съкровище, чийто организатор е един от моите преподаватели в университета — очарователен джентълмен на име Самсон Ван Баар. Случайно знаем, че нямаш други планове за последните две седмици от юли, а ако се опиташ да се свържеш с нас, за да се измъкнеш, то нека те предупредя още сега — няма да сме си в къщи. Самсон те очаква на четиринадесети. Пожелаваме ти весело прекарване!

С много обич: Гарик и Лиа, Нийл и Диърдри.“

Объркана от току-що прочетеното, Виктория се отпусна в един от столовете стил Луи XVI, точно под арката във всекидневната. В търсене на зарито съкровище? Тя остави настрана самолетните билети и се зачете внимателно в инструкциите и маршрута на пътуването, които Гарик бе счел за разумно да ѝ изпрати предварително. От Ню Йорк със самолет до Маями, а оттам — полет до Баранкия, където трябваше да се настани в хотел Ел Прадо и да се срещне със Самсон Ван Баар. Следваше пътуване с кола до Пуерто Колумбия, а оттам до Коста Рика — с яхта. Щяха щателно да изследват Карибското крайбрежие на Коста Рика в съответствие с картата, която притежаваше Самсон Ван Баар. Връщаха се отново по море до Колумбия, откъдето се предвиждаше да вземат самолет до Ню Йорк. Трябваше да е подготвена за силни горещини, от време на време за дъжд и да си вземе подходящи за подобно пътуване дрехи.

Виктория остави листа с инструкциите при писмото и билетите в скута си. Не можеше да повярва! Беше усетила, че четиримата гласят нещо, когато се върна при масата им онази вечер в ресторанта и видя доволните им, дяволити изражения. Наистина номерът бе хитро и умело подготвен — трябваше да им го признае! Не я бяха уведомили, докато не бяха подготвили и уредили всичко до най-малката подробност, а сега я поставяха пред свършен факт. О, да, можеше най-любезно да откаже, но те знаеха, че никога няма да го стори. Самата тя го знаеше. Никога преди това не бе участвала в търсене на зарито съкровище и макар определено да не се нуждаеше от подобна придобивка, самата идея бе неустойимо привлекателна.

Без съмнение, четиримата ѝ приятели-съзаклятници имаха и съвсем друго нещо предвид при уреждането ѝ да участва в тази авантюра. Виктория се досещаше, защото самата тя бе вършила същото. Именно поради това знаеше, че планът по някакъв начин засяга Самсон Ван Баар. Да не би малките хитреци да целяха да я уредят с него?

Виктория бе изпратила Диърдри и Нийл на острова в щата Мейн, след получаването по телефона на отчаяна молба от страна на всеки един от тях да му намери някакво самотно местенце, където никой няма да го притеснява. Лиа пък беше уредила да отиде в Ню Хампшир, уж на почивка в някакво бунгало, което изобщо не съществуваше, знаейки, че тя няма да има друг избор, освен да потърси убежище при Гарик, най-близкият ѝ съсед в планината. Какво ли я очакваше тогава самата нея в Колумбия?

Щом Самсон Ван Баар бе преподавател на Гарик, вероятно бе сериозен и отговорен човек. Можеше да се окаже дори чудесен! Също толкова вероятно бе обаче да е прекалено млад за нея — да кажем, четиридесетгодишен, или напротив — някоя антика, твърде стар и скучен. Един от професорите на Гарик — и то по латински! Със сигурност старомоден, скучен и изветрял. А може би той беше само организатор на пътуването и в такъв случай семейство Хърси и семейство Роденхайзер имаха предвид другиго. Вероятно някой от останалите участници в експедицията?

Прекалено много въпроси и твърде малко отговори. Така или иначе, Виктория вече знаеше със сигурност едно нещо — двете последни седмици от юли щяха да бъдат прекарани в търсене на

зарито съкровище. Не можеше да пропусне подобно приключение — такава чудесна възможност, такава истинско предизвикателство! Знаеше, че ще се справи с всичко, без значение какво ѝ крояха нейните заговорнически приятели.

Денят отмина. Настъпи следващият. Колкото и да се опитваше да мисли за нещо друго, умът на Виктория бе изцяло зает с предстоящото пътуване. Трябваше да признае, че имаше нещо неустойимо вълнуващо и романтично в пътешествието с яхта по Карибското крайбрежие и то в търсене на съкровище. Нищо чудно този Самсон Ван Баар да се окаже пират по душа. А можеше пиратът да се появи измежду другите членове на експедицията.

Вечерта на втория ден, като не успя да прогони от ума си едно особено натрапчиво хрумване, Виктория се разположи в шезлонга на цветя, който се намираше в обширната ѝ спалня и поръча телефонен разговор с племенницата си.

— Здравей, Шей!

— Виктория? — Шей Бърк от години не я наричаше „леля“. За нея тя бе по-скоро приятелка, с чиято помощ бе устояла на не една и две житейски бури. — Ужасно се радвам да чуя гласа ти!

— А твоят, миличка, почти ми се струва непознат. Толкова страшно ли ти се вижда да вдигнеш слушалката и да набереш номера ми?

Приемайки заслужения упрек, Шей се отпусна на високото столче до телефона в кухнята и каза с тон, в който се четеше разкаяние:

— Извинявай, Виктория, но съм се побъркала от работа. Когато си идвам вечер в къщи, имам чувството, че главата ми ще се пръсне.

— Май тъкмо влизаш, а?

— Позна. Тия дни инсталираме една нова система и това отнема адски много време, а да не ти казвам колко е изтощително — Шей отговаряше за компютърния отдел на голяма правна кантора във Филадельфия, специализирала се във фирмено право. Виктория бе достатъчно запозната с работата в такива фирми и знаеше, че въвеждането на техниката е от съществено значение за постигането на бързи и ефикасни резултати.

— И, както мога да предположа, основната отговорност пада върху теб.

Шей кимна, прекалено уморена, за да осъзнае, че леля й не би могла да види жеста й.

— Не че се оплаквам — новата апаратура е направо невероятна. След като приключим с инсталирането и включването към мрежата, ще можем да вършим два пъти повече работа за двойно по-кратко време.

— И кога ще стане това?

— Надявам се, до края на следващата седмица. Ще трябва да работя през почивните дни, но това, както ти е известно, не е нещо ново.

— Оо, Шей, и къде остава личният ти живот?

— А какво значи личен живот? — пошегува се Шей с престорена наивност.

Виктория не виждаше нищо смешно.

— Личният живот е времето, което човек прекарва извън работа и то е от изключително голямо значение, скъпа. Ако не вземеш мерки, ще си изгориш всички шансове, още преди да си станала на тридесет.

Ами, тогава, най-добре да драсна клечката още сега. Остават ми още само четири месеца.

— Говоря ти сериозно, Шей. Скапваш се от работа и не отделяш никакво време за забавления.

Сега вече и тонът на племенницата й стана сериозен.

— Доста се позабавлявах, Виктория — знаеш това по-добре от всеки друг. Цели шест години течеше купон и резултатът бе отчайващ.

— Тогава беше още дете.

— Бях на двадесет и три години, когато най-накрая ми просветна. Дългичко детство съм изкарала, ако питаш мен.

— Не те питам, а се опитвам да ти обясня. Онази история беше съвсем неразумна и няма нищо общо с истинското забавление. Говорили сме за това и преди, така че да не започваме отново. Сега обаче имам нещо съвсем друго предвид, като ти казвам, че трябва да се забавляваш — нужно е да излизаш, да четеш интересни книги, да си купуваш разни работи, ей така, заради удоволствието от пазаруването, да гледаш сантиментални филми, да се срещаш с приятели.

Шей се досещаше накъде бие леля й.

— Не се притеснявай, излизам с мъже.

— О, да, разказа ми за вълнуващите си преживявания — три часа, прекарани в разговори на строго професионална тема с някакъв адвокат от друга фирма. Това наистина е предизвикателно — човек от конкуренцията! Най-вероятно, почти мой връстник и страдащ от артрит.

— Не всички можем да достигнем до петдесет и три годишна възраст и да сме толкова жизнени като теб — изкиска се Шей.

— Ти обаче можеш да го постигнеш — всичко зависи от нагласата и темперамента. Този адвокат, вероятно, е бил готов за пенсиониране още преди пет години. А и онзи твой приятел, борсовият агент — и той ми се вижда също толкова вял и скучен. Снабдява ли те, поне, с полезни сведения?

— Много добре знаеш, че е незаконно да търся информация отвътре.

Да, Виктория го знаеше. Освен това, знаеше, че племенницата ѝ се държеше настрана от всичко, което ѝ се струваше дори бегло нередно или съмнително, а за нещо незаконно не можеше въобще да става и въпрос. Шей Бърк се бе превърнала в отчайващо почтен стълб на обществото.

— Добре, забрави за ползата от някое и друго тайно сведение. По-важно е забавлението. Той предлага ли ти това?

— Ами, приятен е.

— Такъв беше и зъболекарят. Излизала ли си напоследък с някой истински интересен и забавен човек?

— Да. С Шанън.

— Но Шанън ти е сестра! — Виктория знаеше колко бяха близки двете, от съвсем малки. Шей, по-голяма с четири години, винаги се бе чувствала лично отговорна за Шанън. — Тя не се брои. Кой друг?

— Джуди.

Виктория едва успя да спотаи възгласа на недоволство. Джуди Уебър бе адвокатка във фирмата, където работеше Шей, и нейна приятелка. Ако редките барбекюта през уикенда, на гости при Джуд, нейния съпруг и двете ѝ подрастващи дъщери, представляваха единственият начин за почивка и забавление, до който Шей прибегваше, то, без съмнение, положението бе наистина сериозно.

— Как е Джуди? — попита любезно Виктория.

— Добре. Очаква с нетърпение пътуването до Нова Скотия. Дватама с Боб заминават следващата седмица.

— Звучи прекрасно. Всъщност, именно по тази причина ти се обаждам и аз.

— Да ме питаш за Джуди и Боб и за Нова Скотия?

— Да говорим за твоите планове за ваканция. Искам да ми отделиш две седмици от времето си, скъпа. По-точно, двете последни седмици на юли.

— Две седмици! И то през юли? Невъзможно!

— Защо?

— Защото по график отпуската ми е предвидена за август.

— Всеки график може да бъде изменен.

— Да, но вече съм си направила резервации.

— Къде?

— В Бъркшир. Наела съм си къщичка.

— Самичка?

— Разбира се. Как иначе ще мога спокойно да се отдам на четенето, пазаруването и на всичките други неща, които, според теб, толкова ми липсват?

— Като знам как се съсипваш от работа, сигурна съм, че ще изкараш двете седмици в спане.

— Ами, провинцията е идеалното място за това.

— Да, но спането е досадна работа! Чиста загуба на време, през което можеш да пропуснеш куп неща!

— Не всички сме като теб — подчерта нежно Шей. — Ти можеш да се задоволяваш само с пет часа сън, но на мен са ми нужни поне осем.

— От които си осигуряваш едва половината, като знам как работиш до късно през нощта, а после ставаш още с изгрева, за да тръгнеш към офиса.

Шей не се противопостави на изказването на леля си — нямаше смисъл. Опита се обаче да потърси доводи, с които да се оправдае.

— Да, но аз отговарям за шестима, които са ми подчинени, а освен това съм доволна от резултатите и се гордея с работата си. Пък и парите не са никак малко.

— Предполагам, че вече си натрупала милиони в банката, защото не те виждам да харчиш кой знае колко за себе си.

— Напротив. Живея си чудесно.

— Предстои ти да си поживееш още по-чудесно — заяви с твърд тон Виктория. — Очакват те две седмици през юли. Ще ми правиш компания.

— Да ти правя компания? — изсмя се Шей. — Е, това е нещо изненадващо.

— Изненадата е в пътуването.

— Какво пътуване?

— Заминаваме за Колумбия, а оттам — за Коста Рика.

— Не говориш сериозно.

— Напротив. Ще търсим скрито съкровище.

Шей впери изумен поглед в слушалката, преди отново да я приближи до ухото си.

— Я, повтори.

— Скрито съкровище, скъпа. Първо, отлитаме до Баранкия, където прекарваме нощта в луксозен хотел. После се придвижваме с кола до Пуерто Колумбия и оттам насетне ни чака страхотно пътешествие през Карибско море — като в някой роман! Ще можеш да спиш на яхтата колкото си искаш. Когато пристигнем в Коста Рика, ще си свежа като майско цвете и готова да се втурнеш в търсене на пиратското злато!

Шей изпъшка.

— Как, въобще, можа да измислиш подобна щуротия?

— Идеята не е моя. Предложението дойде като на тепсия. Става въпрос за изследователска експедиция, организирана от познат на мой приятел. Човекът е професор в Дартмут и дори разполага с карта.

— Значи казваш, пиратско злато? — гласът на Шей прозвуча скептично.

Виктория махна пренебрежително с ръка.

— Е, не знам точно какво е съкровището, но има ли значение? Важното е, че ще се забавляваме страхотно, не смяташ ли?

— Звучи ми по-скоро...

— Абсурдно. Сигурна бях, че ще кажеш това, но, повярвай ми, миличка, очаква ни стопроцентово приключение!

— За теб може би да, но защо трябва да идвам и аз?

— Нужна си ми за защита.

— Я пак?

— Нужна си ми за защита.

Този път Шей избухна в див смях.

— Денят, в който, ще се нуждаеш от нечия защита, вероятно ще е денят на твоето погребение, но дори тогава, предполагам, ангелите небесни ще трябва да са подготвени за бурни разпри пред райските врати. Пробвай друг аргумент.

Виктория знаеше, че Шей ще се възпротиви, затова се бе подготвила за словесната битка. Най-добрият довод, с който разполагаше обаче вече бе влязъл в действие и тя отново прибегна до него, като този път гласът ѝ прозвуча по-отчаяно.

— Наистина се нуждая от твоята помощ, Шей. Пътуването е уредено от едни мои приятели, за които съм уверена, че са замислили някоя лудория.

— И искаш да дойда, за да опера пешкира аз? Няма начин. Хич не съм настроена за лудории.

— Подозирам, че се опитват да ме уредят с някой мъж. Всъщност, убедена съм. Наистина, правят го от добро сърце, но нямам нужда от никакви сексуални приключения. Просто нямам желание. Ти най-добре можеш да разбереш — продължи с по-тих глас Виктория.

Шей наистина я разбираше. Притвори очи и си припомни колко пъти различни познати, между които и Виктория, се бяха опитвали да я свържат с някой, за когото бяха убедени, че се явява живо олицетворение на мечтите ѝ. Едно нещо обаче винаги пропускаха: нейните мечти бяха доста по-различни от тези на повечето хора.

— Всичко, за което те моля — продължи със същия преднамерено настойчив тон Виктория — е да действаш като параван срещу евентуални набези. Ако си с мен, няма да съм толкова достъпна за разни застаряващи донжуановци.

— Ами, ако са ти избрали някой млад красавец? И такива неща стават.

„Тогава ти го отстъпвам с леко сърце, скъпа“, помисли си Виктория, а на глас каза:

— Едва ли. Приятелите ми не биха го направили — след известно мълчание добави замислено: — Поне така ми се струва.

С бавни движения Шей освободи буйната си червеникавокафява коса от кока, в която я беше стегнала още от сутринта.

— Не мога да повярвам, че ме молиш за такова нещо — произнесе тя уморено.

Виктория обаче нямаше намерение да се поддава на никакви емоционални провокации.

— Някога да съм те молила за нещо друго?

— Не.

— Помисли колко добре ще ти подейства подобно пътуване. Разходка с луксозна яхта из Карибите, с чудесно слънчево време и чист въздух. Ако искаш, можем да останем и няколко дни допълнително в Баранкия.

— Виктория, не знам дали ще успея да уредя дори тези две седмици отпуска!

— Ще успееш. Уверена съм.

— Именно в това е проблемът — винаги си толкова уверена във всичко! Сега си обзета от идеята за някакво тайно пиратско скривалище, сякаш не знаеш, че десетки хора вече са си опитвали късмета. Вярваш ли наистина, че нещо въобще е останало неоткрито?

— Но, скъпа, смисълът на пътешествието не е съкровището, а удоволствието от неговото търсене. А за теб е най-важна почивката, слънцето и...

— Да, знам — чистия въздух.

— Значи си съгласна?

— Не съм сигурна дали ще мога.

— Налага се да положиш усилия — вече съм уредила всичко по пътуването ти.

Тук вече Виктория послъга, но смяташе, че подобна безобидна лъжа е оправдана. Просто щеше да се обади на Самсон Ван Баар и да го помоли да включи още един човек в експедицията си. Това нямаше да утежни нещата — Шей се хранеше като птичка, а ако не достигаха легла, Виктория бе готова да се смести някак си и на пода.

— Това си е чисто изнудване — обвини я Шей, но по тона ѝ си личеше, че вече се е предала.

— Точно така.

— Ако не се съглася, вероятно още утре сутринта ще се обадиш на шефа ми.

— Не ми беше дошло на ум, но идеята не е никак лоша.

Шей придоби намусено изражение.

- Не можеше ли да поканиш някой друг?
- С никого не бих се чувствала толкова добре.
- Прилагаш емоционален шантаж.
- Дори и така да е, какво от това?
- Ох, Виктория...
- Да приема ли последното за „да“?

В продължение на няколко минути Шей мълча, без да отговори. Въобще не ѝ се мъкнеше с някакви откачалки в търсене на скрито съкровище. Още по-малко ѝ се нравеше идеята да си вземе отпуска през юли, вместо, както го беше планирала, през август. Отгоре на всичко, не ѝ стигаше, че и в работата непрекъснато ѝ се налагаше да отбива всевъзможни атаки, та трябваше да прекара и почивката си, вършейки същото.

От друга страна, Виктория бе едно от най-близките ѝ и скъпи същества. Състрадателна и всеопрощаваща, тя бе направила всичко по силите си, за да ѝ помогне по времето, когато Шей за малко не бе провалила живота си. Виктория я разбираше така, както малко други умееха.

— Е, потегляме ли? — дочу се нежният глас от Ню Йорк. Отговорът от Филадельфия бе дълбока въздишка, последвана от тихо, примирено „да“.

Късно същата вечер, докато бавно прокарваше гребен през великолепието на гъстите си, тежки коси, Шей осъзна, че бе отстъпила пред леля си по две причини. Първата бе, че обожаваше Виктория. Времето, прекарано с нея, я изпълваше с жизненост и енергия.

Втората причина се състоеше в това, че независимо от доводите, които можеше да изтъкне, самата мисъл да прекара цели две седмици в някакво отдалечено местенце в Бъркшир, предварително я изпълваше с чувство на самота и лека тъга.

По същото време, Виктория се наслаждаваше на извоюваната победа без ни най-малката следа от угризения. Шей се нуждаеше от почивка и щеше да я получи. Необходимо ѝ беше изцяло да смени обстановката — можеше да разчита и на това. В основата на предстоящото пътешествие беше залегнало приключението и ако

нейде по пътя изникнеше мъж, способен да разсмее Шей така, както тя се смееше някога, положението щеше да бъде просто идеално.

Това можеше да е някой енергичен, изпълнен с ентузиазъм изследовател, подготвящ докторската си дисертация. Или пък млад, забавен и обичащ приключенията асистент. Експедицията на Самсон Ван Баар трябваше да включва интересни хора.

Виктория погледна към часовника върху шкафа наблизко. Показваше десет часа. Беше ли твърде късно да позвъни? Определено не. Човек можеше да научи много за един мъж от телефонен разговор с него късно вечер.

Без повече колебания, Виктория се свърза със „Справки“ в Хановер, Ню Хампшир, и поиска домашния му номер. Чуха се две иззвънявания, преди да се включи телефонният секретар. Гласът бе приятен и явно принадлежеше на не много млада жена:

„Здравейте. Тук е домът на Самсон Ван Баар. Професорът отсъства в момента, но ако желаете да оставите съобщение, той ще се свърже с вас по-късно. Моля, изчакайте сигнала“.

Виктория бързо премисли, докато изслушваше записа. Той не ѝ подсказваше нищо. Самсон Ван Баар може би вече спеше или не си бе в къщи. Така или иначе, вероятно бе по-добре, че попадна на телефонния секретар — имаше възможност да остави съобщение без опасност да получи отказ веднага.

Прозвуча сигналът — трябваше да действа.

„Обажда се Виктория Лесър от Ню Йорк. Чрез Гарик Роденхайзер бе уредено да се присъединя към вашата експедиция до Коста Рика, но в последния момент настъпи малка промяна. Моята племенница, Шей Бърк, би искала да ме придружи. Тя е на двадесет и девет години, привлекателна, интелигентна и изключително работлива. Аз лично ще поема уреждането на полета ѝ до Колумбия и обратно, като, разбира се, ще покрия всички допълнителни

разходи. Искрено се надявам, че нейното присъединяване няма да представлява проблем за вас. Ще се радвам да се срещнем на четиринадесети юли в Баранкия.“

Доволна, Виктория затвори телефона.

Четири дни по-късно получи кратко съобщение, написано на гърба на обикновена пощенска картичка. Клеймото бе от Хановер, Ню Хампшир. Текстът се състоеше само от няколко думи:

„Чух съобщението ви. Погрижил съм се за всичко. До четиринадесети.

Ван Баар.“

Макар от тези няколко изречения да не можеше да получи никаква представа за техния автор, Виктория му бе благодарна, че приемаше Шей да се присъедини към експедицията. Племенницата ѝ се бе обадила предишната вечер, за да я уведоми, че си е уредила отпуската за двете последни седмици на юли. От своя страна, Виктория се бе свързала с посолството на Коста Рика за издаването на визите, а също и с туристическата си агенция за закупуването на още един двупосочен билет до Колумбия.

Вече можеше да бъде спокойна — заминаваха в търсене на скрито съкровище. Без значение дали им предстоеше някакво романтично приключение, едно нещо поне бе сигурно: каквото и да станеше, с Шей щяха да прекарат две незабравими седмици.

ВТОРА ГЛАВА

Четиринадесети юли определено не бе един от щастливите й дни. Предишната вечер остана до късно в кантората, за да сложи в ред бюрото си, след това изхвърча към къщи да подреди багажа си за пътуването и спа едва четири часа, ставайки рано, за да вземе душ, да се облече и да успее да хване ранния влак до Ню Йорк, където имаше среща с Виктория. Самолетът им излетя от летище Кенеди с четиридесет и пет минути закъснение и отгоре на всичко полетът бе направо кошмарен, макар Шей да подозираше, че до голяма степен безпокойството й бе по-скоро вътрешно. През цялото време я мъчеше главоболие и стомахът й бе свит на топка. Нищо по-добро не ги очакваше в Маями, където за малко не изпуснаха самолета до Баранкия, а когато най-сетне пристигнаха там, се наложи да чакат цяла вечност за багажа си. По пътя към хотела Шей проклинаше непоносимата колумбийска жега, а след като се наложи да стоят още цял един час във фоайето, докато подготвят стаята им, тя установи, че периодът й бе дошъл. Сега вече чашата преля.

— Защо точно на мен ми се случва всичко това? — изстена, свита на кравай във фотьойла.

Виктория й се притече на помощ с чаша вода и аспирин.

— Ето, миличка, глътни хапчето и се опитай да поспиш. Ще се почувстваш много по-добре.

Шей нямаше намерение да спори. Единственото й желание бе целият този ад най-накрая да свърши, затова послушно взе аспирин, съблече се, взе душ, за да се освежи и бързо се напъха между завивките на едно от двете двойни легла в стаята. Само след минути вече спеше.

Бе вечер, когато се събуди от нежно докосване по рамото. Трябваше й няколко мига, докато осъзнае къде се намира. Огледа се, след което впери поглед във Виктория.

— Пропусна разходката в зоопарка.

— Какво?

— И дори не си разбрала, че съм излязла. Не те ли е срам?

— Така или иначе, вече съм тук и мисля, че е време да похапнем. Как ти се струва?

Шей се опита да се надигне, но Виктория леко я натисна обратно в леглото.

— Не, не, скъпа. Много по-важно е да си починеш, така че няма да слизаме в ресторанта.

Шей постепенно започваше да се съвзема.

— Но, този твой професор... Не трябва ли да се срещнем с него?

Виктория приседна на края на леглото и поклати глава.

— Оставил е бележка, че му се налага да прекара на лодката вероятно цялата нощ, тъй като все още има работа по товаренето на багажа. Ще се видим утре там в девет часа сутринта.

— Къде е това „там“?

— Малък яхтклуб в Пуерто Колумбия, на около петнадесет мили източно от Баранкия. Името на лодката е „Златно ехо“.

— „Златно ехо“. Съвсем подходящо.

Виктория се усмихна дяволито.

— И аз си помислих същото — пиратско злато, ехо от миналото. Вероятно просто е съвпадение, тъй като предполагам, че яхтата е взета под наем.

— Едва ли. Ако Ван Баар предприема подобни пътешествия почестичко, нищо чудно да притежава яхтата — Шей се поколеба за миг, но продължи колебливо: — Всъщност, той наистина пътува често, нали?

— Не зная.

— Колко е голяма лодката?

— И това не мога да ти кажа.

— А броя на хората в групата?

Сега вече леля й само повдигна вежди, като сви рамене и придоби престорено смутен вид.

— Но, Виктория, ти самата никога ли не проявяваш любопитство, преди да се впуснеш в подобно авантюристично преживяване? — подхвърли умолително Шей, вече напълно будна, за което определено съжаляваше.

— И защо? Знам, че Самсон Ван Баар е приятел на Гарик, а на него имам пълно доверие.

— Но нали ме доведе именно защото питаеше съмнения?

— Единственото ми съмнение е, че може би планът му е да ме набута в прегръдките на някой нищо неподозиращ мъж, само че това не е от толкова съществено значение. По-важно е самото пътуване, а съм напълно уверена, че Гарик никога не би ме подложил на каквото и да било риск.

Шей потърси с пръсти една фиба, която болезнено се впиваше в главата ѝ.

— И какво точно знаеш ти за пътуването?

— Това, което вече ти казах.

— Неоценимо много, наистина.

— Хайде, скъпа, тепърва предстои да научим повече подробности. Очакват ни прекрасни изненади, сигурна съм.

— Мразя изненадите.

— Уф! Искаш да знаеш всичко още преди да е станало. Гледаш на всяко нещо като на компютърна програма — несъмнено, професионално изкривяване — за миг, погледът на Виктория се спря върху малкия белег върху гърдата на Шей, едва забележим под дантеления ръб на сутиена. — Не забравяй обаче че това пътуване ще даде възможност да се прояви и друга страна от живота ти, която ще се научиш да приемаш и контролираш. Подобен род забавления не са за пренебрегване, стига да са в умерени рамки.

— Виктория...

— Да погледнем по-просто на нещата. Ти си с мен и аз ще съм твоя защита така, както и ти — моя.

— Но как би могла да ме защитаваш, когато не знаеш какво точно ме очаква?

— О, никак не ми е трудно да си представя — Виктория вдигна глава и впери замечтан поглед в отсрещната стена. — Виждам, че ни предстои чудесно пътешествие на една прекрасна яхта — дълга, елегантна, с лъснати до блясък месингови навигационни уреди и белоснежни, изпънати от вятъра, платна. Ще разполагаме с най-удобната каюта на света, с най-вкусната храна и най-хубавото, най-сухо мартини...

— Надявай се.

— А защо не? Я се огледай. Лично аз не бих нарекла хотелската ни стая бедняшка.

— Да, но на мен по-скоро ми прилича на еквивалент на последното блюдо, което получават осъдените на смърт.

Виктория изцъка с език.

— Толкова млада и вече толкова песимистично настроена!

Шей присви колене към гърдите. Усещаше болки по цялото тяло.

— Точно сега се чувствам като деветдесетгодишна бабичка.

— Ако беше на деветдесет, нямаше да те измъчват такива женски страдания. А и на петдесет, също, ако става въпрос. Май съм си много доволна от възрастта — засмя се Виктория.

— По същата причина би трябвало да ти се иска да си на шестнадесет.

— Май ме смяташ за някаква лекомислена хлапачка!

— По-скоро бих те нарекла безгрижна, лековерна и с глава в облаците! Не си ли даваш сметка, че „Златно ехо“ може да се окаже просто едно продупчено старо корито, а този Самсон Ван Баар — заблуден откачалник!

Виктория побърза да си придаде по-сериозен вид, какъвто прилягаше на зрял човек.

— Вече мислих по този въпрос, мила, и съм сигурна, че нашият домакин не е заблуден откачалник. Представям си го като разсеян професор на средна възраст с недоизживяно детство — Виктория си пое дъх и добави: — Да се надяваме, че ще ни е забавно с него.

— Ами! Може да се окаже направо непоносим!

— Но на яхтата, така или иначе, ще има и други хора!

— О, да! Най-вероятно шумна тайфа студенти, едва навършили двадесет години и толкова заети със собствената си личност, че направо ще са непоносими!

— На тази възраст и ти бе заета основно със собствената си личност — припомни Виктория на племенницата си, като прибра зад ухото ѝ един немирнен кичур.

— И просто непоносима!

— По онова време не мислеше така.

— Сигурна съм, че това се отнася и за тези студентчета.

Виктория отново бе придобила замислено изражение.

— Не смятам, че в експедицията ще има кой знае колко от тях — Гарик не би ме поставил в положението на студентски настойник.

Очаквам, по-скоро, да срещна зрели хора на моята и твоята възраст, предприели пътуването като начин да се откъснат от всекидневието си.

— Откога възприемаш живота си като рутина?

— Не говоря за себе си, а за теб. Ти си тази, на която са й необходими почивка и разнообразие. Аз нямам нужда от нищо. Приятелите ми очевидно искат да ми уредят едно малко развлечение. Смятам изцяло да се възползвам от тяхното предложение и то започвайки още сега — Виктория се изправи грациозно и добави: — Аз лично умирам от глад. А ти — какво предпочиташ? Да ти донеса нещо от ресторанта или да поръчаме по-късно вечеря тук, в стаята?

Шей присви отново колене и затвори очи.

— Единственото, което желая, е да се наспя. И утре няма да е късно за едно добро похапване, придружено от чаша сухо мартини.

На следващата сутрин намериха плавателния съд без проблеми. Беше завързан на самия край на кея и съвсем очебийно се открояваше сред останалите съдове.

— Невероятно! — едва успя да промълви Шей.

Виктория стоеше по същия начин, като внезапно ударена от мълния и с широко отворени очи.

— Сигурно сме се объркали.

— Да, но на корпуса пише „Златно ехо“.

— Може да съм сгрещила името.

— Може би цялото това пътуване е една грешка.

Стояха, хванали се под ръка, приближили глави една до друга и вперили удивен поглед в лодката.

— Не прилича много на старо, пробито корито — престраши се накрая Виктория.

— По-скоро е като истински пиратски кораб...

— Да, умалено копие на пиратски кораб.

— Сякаш е участвал в страшно много битки. Или в прекалено малко. Би трябвало отдавна вече да лежи на дъното на морето.

— Защо? Изглежда ми доста солиден — възпротиви се Виктория, отчаяно търсеца аргументи, с които да защити вида на „Златно ехо“.

— Да, като стара, непотребна играчка, с която обаче детето упорито не иска да се раздели.

— Поне е чиста.

— Несъмнено! Вижда се къде напуканата боя е била внимателно изчегъртана. За Бога, не съм виждала по-окаяно корабче, откакто гледах Парада на плавателните съдове по случай празника на мореплавателите!

— Бяха впечатляващи!

— Онези кораби — да.

— Но този тук — също.

— Само ако си затвориш очите и си представиш, че си в осемнадесети век!

Виктория не затвори очи, но погледът ѝ определено отбягваше гледката, която „Златно ехо“ представляваше.

— Все пак трябва да признаеш, че притежава известна... оригиналност.

— Доста декадентска.

— Има три мачти. Вероятно е много красива, когато издуе платна.

Ентузиазмът на Виктория обаче не направи никакво впечатление на Шей, която бе втренчила изумен поглед в жалките, окъсани парчета смачкан брезент, привързани към такелажа.

— Три снежнобели, изпънати от вятъра платна, а?

— Е, може да не са съвсем изпънати от вятъра, нито пък чак снежнобели, но какво значение има? Важното е да са достатъчно здрави.

— А такива ли са?

— Ако Самсон Ван Баар е някакъв приятел на Гарик и ако Гарик е наистина мой приятел — то тогава, без съмнение, са.

Шей издаде глух стон.

— Само като си помисля, че вместо да участвам в подобна безумна авантюра можех безгрижно да се излежавам по цял ден в моята къщичка в Бъркшир!

— И тук ще имаш тази възможност!

— Не виждам никакви шезлонги по палубата.

— Да, но затова пък е достатъчно широка.

— Сигурно всички дъски са нацепени и е пълно с малки тресчици, готови да се забият в тялото ти!

— Е, ще лежим върху хавлиени кърпи.

— Носиш ли?

— Не, разбира се, но на яхтата трябва да има.

— Същото предположение изказа и по отношение на лъснатите до блясък месингови навигационни уреди. Все още ли храниш подобни илюзии? — подхвърли Шей, след което въздъхна и продължи: — Е, поне донякъде излезе права.

— За кое? — Виктория бе в недоумение.

— Наистина ни очаква пътешествие като в някой роман, макар определено не от тези, които са ми по вкуса. Ако питаш мен, никак не съм сигурна дали въобще на някого ще му е по вкуса — тонът ѝ стана по-твърд. — Щом си се побъркала дотолкова, че си готова да рискуваш с това старо корито — моля! Аз лично нямам такива планове.

Шей понечи да се обърне с намерение да се качи на първото изпречило се такси, което да я откара до Баранкия, но леля ѝ я стисна още по-здраво за лакътя, принуждавайки я да се приближи с нея към яхтата.

— Извинете! — провикна се Виктория, засланияйки очи срещу слънцето със свободната си ръка. — Търсим Самсон Ван Баар.

Крачейки успоредно с нея, макар и против волята си, Шей се опита да различи фигурата, която изникна от вътрешността на лодката.

— Става все по-зле — изстена, след което прошепна с тих, дрезгав глас: — Ама що за птица е този?

— Аз съм Самсон Ван Баар — достигнаха до тях думите на мъжа, сякаш в отговор на въпроса на Шей. — Мисис Лесър, предполагам? Както и мис Бърк? Очаквахме ви — добави той и с жест ги подкани да се приближат.

Както и да си го бяха представяли до този момент, организаторът на предстоящата експедиция успя да засенчи и най-невероятните им фантазии. На възраст бе на около петдесет и пет, най-много шестдесет години, впечатляващо висок и добре сложен. Късо подстриганата му, черна, тук-там прошарена коса, очевидно не бе виждала гребен поне от няколко дни и сега вятърът си играеше с нея във всички посоки, като мятеше палави кичури около неговото леко изгоряло от слънцето, но безспорно невероятно симпатично лице.

Това, за което обаче можеше да се поспори, бе представата, която несъмнено преследваше със своите странни одежди, които можеха да бъдат наречени само така. Професорът бе облечен с широка бяла риза, напъхана в тесни черни панталони, чиито крачоли, от своя страна, бяха натикани в не по-малко тесни кожени ботуши до под коленете. В добавка носеше широк черен колан, стигащ почти до средата на бедрата му и макар да нямаше ножница с кама или сабя, резултатът бе не по-малко въздействащ.

— Забравил е единствено да си сложи превръзката на окоето — подхвърли с пресекнал глас Шей, ужасена.

— Шт! Изглежда чудесно! — прошепна леля й, затаила дъх. С широка усмивка на лице, тя тръгна нагоре по мостчето, водещо към палубата на яхтата, без да пуска нито за миг лакътя на Шей, която, стига да й се отдадеше, щеше при първа възможност да се впусне в обратната посока. Когато стъпиха на борда, Виктория подаде свободната си ръка на Самсон Ван Баар с думите:

— Радваме се най-накрая да се запознаем с вас, професор Ван Баар. Аз съм Виктория Лесър, а това е моята племенница, Шей Бърк.

В този миг Шей бе изцяло заета да проклина роднинството си с Виктория, така че предпочете да замълчи, като само се усмихна едва-едва в отговор на сърдечната усмивка на домакина.

— Добре дошли на борда на „Златно ехо“ — поздрави ги той не толкова гръмогласно, както преди, тъй като вече стояха един срещу друг. — Надявам се, че не се затруднихте да ни намерите.

— О, ни най-малко! — енергично потвърди Виктория. — Яхтата е направо удивителна! — добави, като посочи с ръка наоколо, стараяйки се, в същото време, погледът й да не се спира много-много на обстановката, която ги заобикаляше.

Шей почти се задави от изумление при тези думи на престорена възторженост. В същия миг усети леля й предупредително да стисва леко лакътя й, преди най-накрая да рискува и да я пусне. С не по-малка престореност, момичето отметна глава назад, затвори очи и пое с пълни гърди карибския въздух. Този театър все пак бе за предпочитане пред гледката на кошмарната лодка, и макар Самсон Ван Баар да й се струваше доста привлекателен, Шей се чувстваше много по-добре зад сигурната защита на спуснатите си клепащи, без необходимостта да вижда странната премяна на професора.

— Реших, че „Златно ехо“ ще бъде много повече в духа на нашето пътуване, отколкото някоя нова, модерна яхта — обясни им той. — Е, може би е малко поостаряла вече, но ме увериха, че е издръжлива и солидна.

Шей отвори широко очи от изумление.

— Още не сте плавали с нея?

Ван Баар едва забележимо сведе глава, но в движението му несъмнено се четеше чувство за вина.

— Е, карал съм подобни, но самият аз пристигнах едва вчера и бях зает главно с товаренето на багажа и припасите, така че не ми остана време за друго. Надявам се, разбирате и защо не успях да ви посрещна както трябва снощи в Баранкия.

— О, не се притеснявайте! — увери го сърдечно Виктория. — Всъщност, така бе по-удобно и за нас, защото пътуването дотук се оказа ужасно изтощително.

— Добре ли спяхте?

— Да, да, чудесно!

— Радвам се — Ван Баар потърка замислено брадичката си, сякаш не съвсем уверен как да продължи. След миг обаче погледът му светна. — О, багажът ви! — беше забелязал чантите им върху кея. — Нека да го пренесе, след което ще ви разведе из владенията на капитан Кук.

Шей едва го изчака да слезе по мостчето и се нахвърли върху леля си.

— Владенията на капитан Кук, а? — прошепна тя със свити устни и див поглед. — А може би ние сме отвлечените от него пленнички?

— Успокой се, скъпа, убедена съм, че ще ни бъдат предоставени всички удобства.

— И несъмнено ще разполагаме с просторна, луксозна каюта само за нас двете, нали? Ти, въобще, имаш ли представа какво ни очаква там, долу?

— Не. Именно това е задачата на капитан Кук — да ни го покаже.

— И никак не си обезпокоена?

— Ни най-малко. В края на краищата, дошли сме заради приключението.

— Но тази лодка е истинска развалина!

— Обаче е достатъчно солидна.

— По думите на професора, който се е костюмирал като за Празника на Все Светии, само дето е подранил с около три месеца!

Виктория проследи с поглед техния домакин.

— Представях си го като стар, изветрял досадник, а той е просто великолепен!

— Е, чудесно тогава! Щом си го харесваш толкова много, не съм ти необходима за защита повече. Така че си взимам багажа и поемам обратно към...

— Забрави! Оставаш тук!

— Виктория, сигурна съм, че ще има достатъчно други хора, с които... — внезапно Шей млъкна и се послуша. Без да помръдва глава, тя се огледа предпазливо наоколо. И в двете посоки яхтата беше абсолютно празна.

— Но къде са останалите? Прекалено тихо е, не смяташ ли? А освен това пристигнахме с десет минути закъснение! Защо няма никой?

Виктория се питаше същото. Целият ѝ план се основаваше на очакването за среща с други, жадни за приключения търсачи на пиратско злато и то предимно от по-младите и красиви представители в бранша. Наистина, що се отнася до почивката, пътуването щеше несъмнено да бъде от полза за Шей, а и Виктория винаги се чувстваше добре в компанията на своята племенница. Същевременно, въпросът за намирането на подходящ мъж оставаше висящ. А колко перфектно се беше получило първо при Диърдри, а после и при Лиа... Къде се бяха изпокрили тези мъже?

Като се усмихна широко, прикривайки тревожните мисли, които се въртяха из главата ѝ, Виктория се обърна към Ван Баар, завърнал се на яхтата и понесъл във всяка ръка по една чанта.

— Не трябва да вършите всичко вместо нас. По-скоро се нуждаем единствено от някои указания — тя понечи да вземе чантата си, но Самсон отдръпна ръка встрани.

— Вярно е, че вече почти не се срещат истински джентълмени, а освен това по време на пътуването ще имате достатъчно неща за вършене. Засега обаче мисля, че ще се справя с пренасянето на десетина килограма багаж.

„Истински джентълмени“, каза си на ум Шей, удивена. „Достатъчно неща за вършене, повтори си, този път с тих ужас, тя.“

Мислите на Виктория обаче бяха все още заети с очевидната и тревожна липса на хубави млади мъже.

— Предполагам, че и на другите членове на експедицията им е бил оказан същия радушен прием от ваша страна? — тонът ѝ бе полушеговит-полузакачлив, но целта, без съмнение, бе една — събиране на информация.

— Не, скъпа госпожо. Ние, мъжете, се справяме с всичко сами тук. Вие и вашата племенница сте единствените жени-пасажерки на яхтата.

„Страхотно, изстена вътрешно Шей, това наистина е върхът.“ Виктория, напротив, бе направо възхитена.

— А колко са останалите пътници, професор Ван Баар?

— Казвайте ми Самсон — отвърна той, изчервявайки се.

— Добре, Самсон — усмихна се Виктория. — Та колко сме общо?

— Четирима.

— Четирима? — възкликнаха двете жени в един глас.

— Точно така — професорът остави чантите на земята до себе си и се почеса по главата. — Гарик нищо ли не ви е казал?

Виктория се изкашля многозначително.

— Боя се, че не навлезе в кой знае какви подробности.

— Колко небрежно от негова страна — подхвърли Самсон, но без видима следа от притеснение, като в очите му се прокрадна закачлив блясък. — Нека ви обясня тогава. Първоначално, трябваше да заминем само двама — аз и един стар приятел от студентските години, с който често си организираме екскурзии през лятото. Когато Гарик ми се обади, за да ме попита дали е възможно и вие да се включите в пътуването, аз се съгласих, тъй като това нямаше да представлява никакъв проблем. В последния момент обаче моят стар познат се отказа от участие и аз побързах да подмамя моя племенник да заеме вакантното място — Самсон погледна към Шей, която стоеше в безмълвно изумление. — За управлението на яхтата са необходими поне двама, а тъй като не бях сигурен в мореплавателските ви умения...

— Не притежаваме такива — побърза да се намеси Шей, ужасена от картината, която изникна в ума ѝ. — Не знам за леля ми, но лично аз получавам морска болест.

— Не ѝ обръщайте внимание, Самсон. Тя само се шегува.

— Напротив. Получавам страхотна морска болест.

— Няма за какво да се притеснявате — увери я професорът с обезоръжаваща сърдечност. — Имам специален лек против морска болест, но се съмнявам, че ще ви е необходим, тъй като ще плаваме през райони, в които морето е изключително спокойно.

Сега вече Шей бе готова да заплати най-високия откуп, искан някога от някой пират, стига да можеше да бъде далеч оттук, някъде в Бъркшир, сама и незаобиколена от подобни налудничави типове. И така, всичко беше нагласено точно според правилата — щяха да пътуват четирима — Виктория и Самсон, тя и неговия племенник. В тесен, приятелски кръг. Нямахте съмнение, че съществуваше заговор. Но кой го бе замислил? Дали Самсон? Или може би Гарик? Шей отправи дълъг обвинителен поглед към леля си.

Тя обаче не откъсваше очи от Самсон.

— Уверена съм, че всичко ще се нареди без проблеми — Виктория изправи рамене, пое си дълбоко дъх и продължи весело: — Е, не споменахте ли преди малко нещо за разходка из владенията на капитан Кук?

Ной Ван Баар изпитваше същата досада и негодувание от предстоящото пътуване като Шей. Излегнат върху една дървена пейка, кръстосал ръце на гърдите и праметнал крак връз крак, той долавяше откъслечни реплики от провеждащия се горе на палубата разговор между другите трима пасажери, като едва успяваше да сдържи гнева и разочарованието си. Бе имал съвсем други планове за лятната ваканция, но не бе намерил сили да откаже на молбата на чичо си да го придружи, за да му помогне в управлението на яхтата, след като Барни се бе разболял и отказал от пътуването.

Той и Самсон бяха единствените представители на фамилията Ван Баар и макар Ной да не изпаднаше в излишни сантименталности в това отношение, привързаността и обичта, които хранеше към чичо си, бяха достатъчни, за да се съгласи. Освен това, Ной знаеше колко много

Самсон държи на своите малки приключения. Същевременно, въпреки че бе доста изкусен моряк, за него определено бе опасно да пътува без помощник на лодката. Момчето не можеше да си представи, че заради неговия отказ Самсон ще бъде принуден да се откаже от пътуването. И така, нямаше друг избор, освен да приеме предложението.

Естествено, чичо му бе намерил за най-удачно да го уведоми едва предишната вечер, че всъщност няма да пътуват сами. И, съвсем типично, чак тази сутрин му бе споменал, сякаш между другото, че останалите двама пътника са от женски пол.

И една да беше, Ной пак едва щеше да я изтърпи, та камо ли две! Не че имаше нещо против жените по принцип, но в дадения случай те само щяха да им се пречкат! Беше си представял как ще си почива на спокойствие, сам с мислите си и далеч от постоянното напрежение, което ежедневно съпътстваше работата му. Мечтаеше да се наспи до насита, разполагайки самостоятелно с една от двете каюти на яхтата, да ходи облечен както му скимне, да се бръсне чак когато брадата започне да го дразни, да плува чисто гол в морето и въобще — да прави каквото и както му се иска. Ето защо, присъствието на тези две жени никак не влизаше в плановете му. Заради тях цялото удоволствие от пътуването отиваше по дяволите. И кои бяха? Някаква вдовица и племенницата ѝ! Страхотно! А Самсон вече им мъкнеше багажа, изцяло на услугите им. Дълбоко се лъжеха обаче ако считаха, че той, Ной, също щеше да им се умилква по този начин. Нямаше да го бъде!

Всъщност, замисли се той, май лелята нямаше да се окаже чак такава досадница. Имаше приятен, ненадрапващ се, жизнерадостен глас и това, че се бе възпротивила на предложението на Самсон да бъде носач на багажа им, също бе в неин плюс. Ной се питаше дали е привлекателна и дали Самсон щеше да си падне по нея. Честно казано, надяваше се това да не стане, защото в такъв случай щеше да бъде принуден да се занимава с племенницата, която определено му се струваше разглезена, вкисната, претенциозна и очевидно не особено очарована от старата платноходка. Какво пък толкова очакваше? Може би някой луксозен лайнер като „Британия“? Ной обходи с поглед занемарената обстановка в каютата на „Златно ехо“. Е, момчето без съмнение го очакваха още неприятни изненади.

Него лично яхтата не го притесняваше — беше плавал на много по-очукани черупки. Този път обаче си бе мечтал за нещо по-луксозно,

по-просторно и по-шик. В този случай самият той би предпочел да се намира на „Британия“, където поне щеше да има възможност да се уедини някъде на спокойствие и извън обсега на разни натрапнички.

Макар да не се помръдна дори на милиметър, Ной инстинктивно застана нащрек, когато долови слизащите по стълбичката стъпки. Разпозна походката на Самсон, който вървеше отпред и само след миг пред него изникнаха тесните черни ботуши на неговия чичо и двете кожени чанти на пасажерките от двете му страни.

— Преди около десет години „Златно ехо“ е била изцяло ремонтирана — гласът се приближаваше. — Кухненското помещение е модерно и каютите са много удобни... А, Ной, все още си седиш тук, както виждам — Самсон се отдръпна встрани, остави чантите на пода, и подаде ръка на следващите го жени, помагайки им да слязат.

Ной не се учудваше на поведението на чичо си. Макар доста ексцентричен в много отношения, професорът бе съвършен джентълмен, което не пречеше, стига да не изискваше същото и от племенника си. В работата си Ной бе принуден през цялото време да съчетава поведението едновременно на джентълмен, дипломат и властник. Сега поне, докато траеше почивката му, той имаше намерение да бъде единствено себе си и никой друг.

— Ной, нека ти представя Виктория Лесър — обърна се към него Самсон, като предпочете да го остави така излегнат на дървената пейка. Дори в седнало положение, племенникът му бе достатъчно застрашителен. Когато се изправеше, видът му бе направо страховит. Като имаше предвид мрачното му настроение, Самсон сметна, че е по-добре, ако на този етап спести на дамите допълнителния шок от гигантската му фигура.

Ной кимна на Виктория, едва успявайки да прикрие леката си изненада. Лелята не само имаше изключително приятен глас, но и на вид изглеждаше направо страхотно. Какво беше казал Самсон — че е малко над петдесет години? Не можеше да повярва — даваше ѝ най-много четиридесет. Носеше широка светложълта риза, бели панталони, навити до под коленете и обикновени гуменки, а лицето ѝ излъчваше жизненост и младежка енергия. Имаше красива и гъста светлокестенява коса, хваната свободно на висока опашка, като няколко измъкнали се кичура се спускаха отстрани на нежното ѝ, с деликатни черти лице. Кожата ѝ бе съвършено гладка, с леко мургав

оттенък и едва забележим грим. Усмиваше се сърдечно и очите ѝ блестяха весело.

— Радвам се да се запозная с вас, Ной — каза тя със също толкова сърдечен и весел глас. — Много съм ви благодарна, че приехте да се присъединим към вашата малка експедиция. Макар че съм имала щастието да се занимавам с куп интересни неща през живота си, до този момент никога не бях участвала в издирване на скрито съкровище и съм уверена, че ще бъде изключително вълнуващо.

За миг, омагьосан от прекрасния ѝ, мелодичен глас, Ной почти бе заразен от ентузиазма на Виктория. След това обаче той отместа поглед към младата жена, която тъкмо бе слязла по стълбичката и това бе достатъчно да премахне всякакви мисли за вълнуващи, приятни преживявания.

— Шей Бърк. Ной Ван Баар — представи ги един на друг професорът.

Племенникът кимна отново, но този път доста по-сковано. Не можеше да се отрече — Шей Бърк си я биваше. Малко по-висока от леля си, тя притежаваше същата привлекателна, стройна фигура. Краката ѝ, обути в бели джинси, бяха тънки като молив. Беше облечена в спортна блуза с цвят на праскова, на която бе навила ръкавите, а краищата бе завързала на кръста в елегантен възел. Тя също имаше съвършена кожа, макар и значително по-бледа. Беше се гримирала грижливо, за да прикрие дълбоките сенки под очите, а на бузите си бе сложила руж, който определено освежаваше лицето ѝ.

С това обаче се изчерпваха всичките прилики между нея и леля ѝ. Косата ѝ — също толкова гъста, но много по-тъмно кестенява и с червеникави оттенъци, бе захваната в строг кок ниско на тила и перфектно пригладена така, че нито един косъм не се бе помръднал от мястото си. Бе стиснала устни, носът ѝ издаваше напрежение, а когато двамата с Ной срещнаха погледите си, той видя недоволството и протеста, които напиреха да избухнат.

Нямаше съмнение, че младата жена бе тук против волята си — лицето ѝ ясно го издаваше. И като се прибавеха заядливите ѝ забележки, които бе чул преди малко, младият мъж усети как неприязънта му към нея нараства. Ако по някаква причина Шей Бърк се окажеше причина пътуването на чичо му да се провали, Ной се

закле, че лично той ще се заеме и ще се разправи с тази надута глупачка.

Самсон бе усетил мигновената враждебност между двамата млади и затова побърза да каже:

— Моля дамите да ме последват до каютата им. След като се настаните, ще можем да разгледаме по-обстойно яхтата.

Шей едва овладя порива си да се обърне и побегне назад. Не ѝ оставаше обаче нищо друго, освен да последва леля си, вече тръгнала след Самсон по тясното коридорче. Бе изправила високомерно гръб и гордо вдигнала глава, усещайки как мъжът зад нея я проследява с пренебрежителен поглед.

Ной. Ной и Самсон. В семейство Ван Баар очевидно имаха афинитет към библейските имена, помисли си Шей. Нейната лична представа обаче за онзи Ной се свързваше с качества като доброта, нежност, милосърдие, докато този ѝ навяваше съвсем други чувства. Доколкото въобще беше успяла да го види в полумрака, Шей бе останала с впечатлението за мрачен, раздразнителен тип с навъсен поглед. Едно нещо, при все това, знаеше със сигурност: макар нито за миг да не бе повярвала във възможността да се наложи да защитава Виктория, сега Шей бе твърдо решена да вложи всичките си бойни умения, ако се окажеше, че намусеният племенник на професора е склонен да развали веселото прекарване на леля ѝ.

Самсон отведе Шей и Виктория до каютата им, след което ги покани да се върнат обратно, за да им покаже малкия салон, кухнята и капитанската стаичка. През цялото време на обиколката не видяха Ной, за което Шей бе благодарна. Малко бяха нещата, които можеха да ѝ доставят радост тук.

Когато се върнаха обратно в каютата, за да подредят багажа си, Виктория отбеляза със задоволство:

— Е, все пак разполагаме с отделна баня — тя се наведе над Шей, приседнала от едната страна на двойното легло, заемащо тричетвърти от малкото помещение. — Наистина, не е точно каквото си представяхме, но смятам, че ако игнорираме предварителните си очаквания, ще се чувстваме просто прекрасно.

— Да понесем всичко гордо и с усмивка, нали? — подхвърли кисело младото момиче.

— Е, поне да се постареем да се забавляваме, независимо от всичко — Виктория удари по леглото със свитата си в юмрук ръка. — Матракът ми изглежда доста здрав и удобен. Като си помислиш, можеше да ни се наложи да спим в моряшки койки — тя огледа стаята, която бе във форма на неправилен четириъгълник.

— Да, но забелязваш ли, че краката на кревата са заковани към пода. А Самсон каза, че пътуването ще бъде спокойно.

— Той говореше за нашата експедиция. Не знаеш през какви води е плавала „Златно ехо“ преди.

— Как ми се иска наистина да не се намираше тук тази яхта, а някъде много далеч... и то без нас.

— Шей...

— А къде ще се наслаждаваме на почивка и студено, сухо мартини?

— В салона.

— Очакваш, че ще можем да се уединим само двете там? — Шей отново си представи пронизващия я като нож поглед на Ной и усети, че не би могла да го изтърпи отново.

Умът на Виктория обаче бе зает от по-практични мисли.

— Видях, че в салона има удобни столове, канапе...

— И определено мирише на мухъл.

— Нищо подобно. Мирише на море и това е част от очарованието — придава повече автентичност на нашето приключение.

— Мога да мина и без подобна автентичност — промърмори Шей, макар да знаеше, че не бе справедлива. В края на краищата, къщичката, която бе наела в Бъркшир, без съмнение също щеше да има своя специфична миризма на застояло. Освен това, по принцип не беше толкова придирчива, но сега лошото ѝ настроение сякаш се подхранваше само и търсеше и най-дребния детайл, за който да се захване.

— Хайде, хайде, скъпа — нежно я успокои Виктория, изправяйки се, за да се земе с подреждането на багажа. — Обещавам ти, че ще се забавляваме. Повярвай ми.

Шей не се почувства особено окуражена. Погледът ѝ унило пробяга по стените на помещението, като се спря с известен интерес на

редицата тесни прозорчета, подредени на равни разстояния едно от друго.

— Поне са се сетили за някакви отвори, откъдето да влиза светлина. Доста хитро измислено, всъщност. Издялани са направо в дървото на корпуса. Не бях ги забелязала отвън.

— А освен това не са затворени — усещам, че въздухът в каютата се раздвижва, а е и относително светло.

— Достатъчно, за да забележиш колко скромна е обстановката — добави Шей с подчертана ирония. В продължение на няколко минути тя наблюдава как леля ѝ разопакова багажа, преди най-накрая да подхвърли предпазливо:

— Виктория...

— Ъ?

— Всъщност доколко беше наясно с всичко това предварително?

Леля ѝ подреди на куп няколко чифта къси панталонки, след което се изправи.

— С кое?

— Ами... с пътуването.

— Нали вече говорихме по въпроса няколко пъти.

— Да, но започва да ми мирише на нещо друго.

— Нали ти казах — миризмата е от морето — отговори ѝ невинно Виктория, преструвайки се, че не разбира за какво я пита нейната племенница.

— Нямам предвид ухание на морска вода и водорасли, а мирис на гнило и на предателство. Знаеше ли, че ще пътуваме само четиримата?

— Разбира се, че не.

— И никога не ти е минавало през ума, че Самсон може да се окаже „просто великолепен“ и че в такъв случай за мен остава да се забавлявам с племенника му?

Виктория сви небрежно рамене в отговор и постави купчината къси панталонки в малкото гардеробче.

— Чу думите на професора. Ной се е съгласил да участва в експедицията също в последната минута, а аз ти казах за пътуването още преди месец.

Шей обаче остана скептично настроена.

— Самсон не определи точно колко в „последната минута“ е взето решението. Сигурна ли си, че нямаш таен план да ме свържеш с този Ной?

— Нима бих могла...

— Не се прави на толкова невинна! Нали точно това направи с Диърдри Джойс!

— Мислех, че го одобряваш!

— В нейния случай — да. Нийл Хърси е наистина прекрасен мъж — Шей не бе забравила, че именно той, с компетентността си на известен адвокат и с чисто човешка състрадателност, се притече на помощ, когато арестуваха сестра ѝ Шанън.

Виктория бе доволна, че нейната племенница не бе запозната с ролята на леля си в запознанството и сватосването на Гарик и Лиа. Колкото по-малко знаеше за уменията ѝ на сватовница, толкова по-добре.

— Ной Ван Баар може да се окаже също толкова прекрасен мъж.

Шей се изкиска с подчертано пренебрежение.

— Я, повтори!

— Защо не? Напълно възможно е!

— Значи все пак признаваш, че си имала за цел да ме запознаеш с него?

Виктория усети някакво съвсем леко чувство на вина, но не му обърна внимание, а само постави ръце на кръста си, заставайки пред племенницата си в поза, показваща, че вече я бяха изкарали от търпение.

— Стига вече, Шей! Как бих могла да си поставям такива цели, когато изобщо няхах на представа, че Ной ще пътува с нас!

— В такъв случай си планирала да ме уредиш с другия стар досадник — приятеля на Самсон от студентските години!

— Нищо подобно! Наистина си мислех, че с теб просто ще бъдем още двама от членовете на голяма група!

Шей усети, че вероятно сега вече Виктория не лъже.

— Ако само можеше наистина да сме повече...

— Та да се скриеш в някое тайно местенце на яхтата? Нямахте да те оставя да седиш самичка, дори да имаше още петдесет човека! — Виктория извади от чантата си чифт широки панталони и леко ги изтръска, като небрежно подхвърли:

— Между другото, как ти се струва Ной?

— Между другото, мисля, че е невъзпитан и груб. Можеше поне да стане, когато се запознавахме, или поне да каже нещо. Не забелязали, че не продума нито думичка?

— Ти също.

— Защото предпочетох да си замълча, вместо да кажа нещо, което определено нямаше да прозвучи особено приятно.

— Вероятно същото е предпочел и той за себе си. Предполагам, че се чувства също толкова изтощен от работа, колкото и ти, а нищо чудно и той да е имал други планове, преди Самсон да му се е обадил за това пътуване.

— По-добре да бе проявил повече упорство в отказа си.

— Като теб ли?

Шей наведе глава и притисна пръсти към мястото между очите, където усещаше упорита, пулсираща болка.

— Аз се предадох, защото си ми леля и моя приятелка и защото те обичам.

Виктория се приближи и нежно обгърна Шей през рамо.

— Знаеш колко много означава това за мен, мила. Допускам, че и Ной храни същите дълбоки чувства към чичо си. Хайде, горе главата! Едва ли е толкова неприятен, колкото си го представяш. И как би могъл, като има такъв прекрасен чичо?

Виктория излезе с намерението да се качи на палубата, но Шей остана, за да подреди на свой ред багажа си. Всъщност, нямаше кой знае колко за подреждане, а и нямаше какво толкова да прави в тясната каюта. Момичето си даваше сметка, че просто се опитва да отложи момента на пълното примирение със ситуацията и това първоначално я ядоса, след което я изпълни с решимост. Ако Ной Ван Баар си въобразяваше, че може да я сплаши с мрачния си, нахален поглед, то той определено не бе преценил с кого си има работа.

Вече много по-уверено, Шей се изкачи нагоре по тясната стълбичка и веднага попадна на Самсон, който прибираше подвижното мостче. Пред носа на „Златно ехо“ се поклащаше моторница, която щеше да изведе яхтата на буксир в открито море. По сигнал, даден от чичо му, Ной издърпа въжетата, придържачи до този момент лодката завързана за кея, моторницата увеличи скорост и те потеглиха.

Когато останалите трима също застанаха на носа при нея.

Шей побърза да се измъкне към кърмата. Изкачи няколкото тесни стъпала, водещи към построената в стар стил капитанска кабина, подмина големия дървен рул и се облегна на парапета, наблюдавайки как брега постепенно се отдалечава.

Трябваше да признае, че денят бе наистина чудесен за плаване. Бризът галеше нежно лицето ѝ, като пречеше на силните слънчеви лъчи да засият всичко с жарката си горещина. Въпреки това, Шей усети лека тъга, докато гледаше как бреговете на Колумбия бавно, но неотклонно се стопяват в далечината. Ако я бяха оставили да избира, тя щеше да предпочете да изчака Виктория в Баранкия до завръщането на експедицията. Всъщност, ако бе имала избор, въобще нямаше да напуска Филадельфия до първоначално планираната отпускателна екскурзия през август.

Сега обаче тези възможности не съществуваха. Намираще се на борда на „Златно ехо“, която скоро щеше да навлезе в открито море, и повече нямаше смисъл да моли съдбата да измени настоящия курс на живота ѝ. По-добре да се опита да погледне на нещата откъм хубавата им страна, както я съветваше Виктория. Носеше си книги, а в салона бе забелязала няколко възглавнички, които можеше да използва вместо шезлонг. Ако се постараше много да не се набива на очи, за да не я безпокоят, вероятно щеше да си прекара що-годе приемливо.

— Да не започнахте да се разколебавате? — забележката зад гърба ѝ бе произнесена с нисък баритон, в който се усещаше нотка на сарказъм. Не се усъмни нито за миг на кого принадлежеше гласът.

— Да се разколебавам? За какво? — отвърна тихо. — Започва ваканцията ми и аз я очаквам с нетърпение.

— Винаги ли сте толкова напрегната, когато очаквате нещо?

— Не съм напрегната.

— Нима? — той се приближи и също се облегна на перилото като нея. С периферното си зрение Шей смутено забеляза колко огромна бе фигурата му, но се опита да не обръща внимание.

— Да.

— А защо така сте стиснала парапета, та чак кокалчетата на пръстите ви са побелели?

— Защото не искам да излятя през борда, ако лодката внезапно се килне.

— Това не е лодка, а платноходка, и не се килва.

— Хубаво — тогава, ако се наклони, разлюлее, разклати или каквото там е терминът.

— Не сте много наясно с моряшката професия, май, а?

— Плавала съм и преди, ако това имате предвид.

— На някоя рибарска лодчица, вероятно, или може би на моторница за туристически разходки?

— Нищо подобно. Возила съм се на големи, луксозни яхти и то неведнъж или два пъти, но като гост, а не за да изучавам морската терминология.

— „Златно ехо“ май не може да бъде наречена „голяма, луксозна яхта“?

— Има разлика.

— Виждам, че не умирате от възхищение.

— Е, лодката си я бива — бе дипломатичният отговор на Шей.

— Но не отговаря на стандарта, с който сте свикнала, очевидно.

— Не съм казала подобно нещо.

— Да, но го мислите. Кажете ми, какво правите тук, на това разнебитено корабче, щом предпочитате по-бързи, по-шик и по-удобни плавателни съдове?

Шей успя да преглътне язвителния отговор, който се канеше да даде и вместо това отвърна със спокоен, небрежен тон:

— Както споменах, дошла съм на ваканция.

— Защо тук?

— Защото бях поканена от леля си.

— И вероятно поканата ви изпълни с ентузиазъм?

Сега вече младата жена се обърна рязко към Ной и моментално съжали за необмислената си постъпка. Мъжът се извисяваше над нея като някакъв гигант, по-висок с близо две глави и без съмнение излъчващ заплаха. Шей пое дълбоко дъх, за да възвърне самообладанието си, след което се опита да отговори с възможно най-спокоен и невъзмутим глас:

— Не, поканата не ме изпълни с нито капчица ентузиазъм. Мога определено да кажа, че плаването върху някаква жалка имитация на пиратски кораб в търсене на въображаемо съкровище, поради нечии неизживени детски мечти, не се съвместява ни най-малко с дори най-мизерните ми представи за прекарване на отпуска.

Погледът на Ной стана още по-суров, докато той внимателно изучаваше лицето на момичето. Несъмнено бе красива, но това бе студена, високомерна красота. Изражението ѝ бе строго и с изопнати черти, бе стиснала здраво устни и светлокафявите ѝ очи го гледаха язвително. Ако поне за миг бе забелязал и най-слабия проблясък на топлота, сърдечност или неловкост у нея, Ной вероятно щеше да се смили. Но той бе раздразнен от самото ѝ присъствие на яхтата, а предизвикателният начин, по който смело отвърщаше на погледа му, просто го вбесяваше и го накара да атакува.

— Така си и мислех — присви подигравателно очи той. — Сега ме чуйте добре. Ако се осмелите да повторите жалкото си изказване в близост до чичо ми, мога да ви гарантирам, че сериозно ще съжалявате.

Нескритата заплаха в думите му дойде съвсем неочаквано за Шей. Предполагаше, че е способен на крайна грубост, но не и на толкова директна враждебност.

— Какво?

— Чухте ме добре.

— Чух, но не мога да повярвам на ушите си. Защо смятате, че ще кажа подобно нещо на чичо ви?

— Познавам вашия тип жени.

— И как е възможно да...

— Представям си как сте очаквала да пътувате с луксозна, богаташка яхта, а не с такова порутено корабче, да бъдете настанена в просторна каюта, която да е върхът на удобството, а не в тясна и съвсем обикновена стаичка, да разполагате с готвач и яхтата да се управлява от истински капитан, а не от някакъв откачен професор, маскирал се като за Празника на Все Светии, само че три месеца предварително.

Шей усети как кръвта ѝ кипва.

— Значи сте ни подслушвал!

Ной продължи да се взира в нея с хладния блясък на сивите си очи, които гледаха мрачно и пренебрежително. Тъмните кичури коса, разпилени по челото му сякаш в упорита борба с вятъра, допълваха усещането за враждебност, което се излъчваше от цялата му огромна фигура и странно контрастираше със спокойния, самоуверен тон на задоволство:

— Случайно се намирах долу, докато с леля си разговаряхте на палубата.

— И сте ни слушали през цялото време!

— Изкушението бе прекалено голямо. Ако още не ви е обезпокоила тази мисъл, нека ви припомня, че през следващите две седмици ще бъдем принудени да споделяме едно и също, за жалост доста ограничено, пространство. Ето защо ми се искаше да узная с какви хора ще ми се наложи да прекарвам деня си.

Погледът му се насочи надолу към ръцете на младата жена.

— На ваше място бих стискал по-леко. От ноктите ви ще останат следи по парапета.

Шей не носеше дълъг маникюр, но поддържаше добре ноктите си, които в момента бяха с безцветен лак. Вместо да се възпротиви, тя само си пое отново дъх, изправи рамене и каза:

— Благодаря за откровеността по отношение на чувствата ви.

— Приемете го като малко приятелско предупреждение.

— Приятелско?

— Е, може би думата е твърде силна за конкретния случай. Всъщност, изобщо не харесвам такива претенциозни и надутни жени като вас.

Сега вече Шей бе обзета от истинска ярост.

— Вие сте един от най-наглите и самонадеяни типове, които някога съм имала нещастieto да срещна. Въобще не ме познавате, нито имате и най-малката идея с какво се занимавам, какво харесвам и какво искам. Едно нещо обаче със сигурност трябва да знаете — подобни „малки предупреждения“ като вашето изобщо не могат да ме сплашат!

— Не е зле да му обърнете внимание.

— Не е зле да забравите, че въобще сте го произнасял! — с блеснали от гняв очи, Шей преднамерено бавно и предизвикателно огледа Ной — неговата гъста тъмна коса, избелялата му черна тениска и износени жълтеникавокафяви къси панталони, дългите му, покрити с косми крака, огромните му боси стъпала. — Не се нуждая от вашите съвети — мога да се оправя сама със себе си и то, както виждам, далеч по-добре от начина, по който вие се грижите за собствената си личност — също толкова подчертано самоуверено, както го бе огледала, и с

цялото безразличие към неговото присъствие, на което бе способна, Шей обърна поглед към вече почти неразличимия в далечината бряг.

— На ваше място, все пак, бих се съобразил със съвета ми. Не съм в настроение да ме предизвикват.

— Още една заплаха? — подхвърли небрежно младата жена, без да отделя поглед от далечния колумбийски бряг. — И какво ще направите, ако реша да я пренебрегна?

— Ще ви следвам неотлъчно на всяка стъпка през следващите две седмици. Бъдете уверена, че мога да направя живота ви тук направо непоносим.

— Сигурна съм, че в това отношение вече сте прав.

С тези думи Шей бавно му обърна гръб и се запъти към предната част на яхтата.

ТРЕТА ГЛАВА

Присвила очи под силното слънце, Виктория погледна към Самсон.

— Още колко ще бъдем теглени на буксир?

— Не много. Вече почти излязохме от зоната на по-малките плавателни съдове, а и вятърът започна да се усилва.

Точно в този миг към тях приближи Шей и дочу отговора.

— И какво ще правим, ако силата му намалее, а нас вече няма кой да ни дърпа?

Самсон се ухили широко.

— Ще се излежаваме на палубата, ще се печем на слънце и ще чакаме да се появи вятър.

Шей си представи картината — дни наред, на едно и също място, без да правят нищо друго, освен да лежат по цели часове на слънцето. Не ѝ се стори никак привлекателна. Все още гневна от разпратата преди малко с Ной, младата жена усещаше, че ще изпадне в дива, необузdana ярост, ако ѝ се наложи да прекара по този бездеен начин цялото кошмарно пътуване.

— При добър вятър, за колко време ще стигнем до Коста Рика?

— При добър вятър — за около четири дни. „Златно ехо“ не е построена да развива високи скорости.

— А за какво е построена? — Шей не успя да овладее язвителността, която отново взе връх над чистото любопитство.

— За развлечение и просто заради ефекта — чу се резкият отговор на племенника, вече застанал до нея.

Започваше се. Наистина я следваше неотлъчно. Момичето обаче се овладя и като изправи гордо глава, погледна Ной право в очите.

— Бихте ли обяснили по-подробно?

Младият мъж отправи въпросителен взор към чичо си, който се славеше като искусен разказвач на истории, но Самсон само поклати глава, обърна се и, отдалечавайки се от тях, подхвърли през рамо:

— Оставям на теб да запознаеш нашата гостенка с историята на лодката. Трябва да се погрижа за платната.

Ной се готвеше да му предложи помощта си, но се отказа по две причини. Първо, Самсон без съмнение щеше да откаже: той се гордееше с уменията си на мореплавател и предпочиташе да върши всичко сам, когато бе възможно. Второ, Ной искаше да остане с Шей — знаеше, че това, че е с нея, я влудява и смяташе да се възползва от този факт. Всъщност, признаваше си, че изпитва някакво, макар и породено от не особено благородни подбуди, задоволство от нейното присъствие на яхтата.

— „Златно ехо“ е построена по модела на платноходка от началото на осемнадесети век, епохата на колонизирането на Африка и Америка — започна да разказва Ной, леко обръщайки се към Шей, но без да я поглежда. — През 1920 година, един моряк и патриот на име Хорган решава да конструира нещо различно от модерните, доста еднообразни по форма плавателни съдове, нещо, носещо духа и красотата на класическата епоха. Целта му е била не само да ѝ се наслаждава, но и един вид да изрази определено отношение.

— Успял е, без съмнение — подхвърли Шей с лека ирония в гласа, след което съвсем импулсивно запита: — Къде е плавал с нея?

— В началото главно покрай източното крайбрежие.

— Ей така, просто за удоволствие?

— Някои хора намират удоволствие в такива неща — прониза я с поглед Ной.

Виктория, която от известно време ги бе наблюдавала мълчаливо, облегната с гръб на парапета, запита тихо:

— Участвал ли е с нея в паради и състезания?

— Сигурно, макар че по онова време едва ли е имало толкова голям интерес към подобни лодки — спомени от миналото — отвърна Ной с далеч по-любезен тон, обръщайки се към лелята. — Самсон научил, че Хорган успял да осъществи няколко плавания през Атлантическия океан, преди най-накрая „Златно ехо“ да пусне котва в Бермудите. След време и собственото му семейство вече не било толкова ентузиазирано от платноходката, а и самият Хорган се разболял, така че бил принуден да я дава под наем. През шестдесетте била продадена на търг, заедно с останалото му имущество.

— И какво е правела „Златно ехо“ през следващите двадесет години? — подтикна го Шей да продължи.

— Сега ще разберете.

Все пак Ной не поднови разказа си веднага, а отмести поглед към чичо си, който в този момент се занимаваше с опъването на платната. Когато реши да продължи, Шей вече се бе обърнала и наблюдаваше морето.

— Новите собственици на платноходката — семейство Пейн, разширили чартърния бизнес, като отначало, докато живеели в Бостън, я давали под наем през лятото за различни частни партита, а също и при организирането на благотворителни увеселения. В един момент обаче решили, че летният сезон е прекалено кратък и затова се преместили на юг.

— Защо сега собствениците не са с нас? — запита Шей, но без да обръща глава.

— Защото няма достатъчно място и за тях. Освен това, притежават още няколко яхти, а и основната част от бизнеса им протича в Ямайка.

— Тогава какво прави „Златно ехо“ в Колумбия?

— Тук е завършил предишния чартърен курс на лодката. Били са някакви...

— Ной! — прекъсна го енергичния вик на Самсон. — Освободи яхтата!

Като се хвана здраво с едната ръка за бушприта, Ной се наведе ниско над парапета на носа, протягайки другата си ръка, за да освободи тежката метална скоба, която бе задържала до този момент „Златно ехо“ привързана към теглещата ги на буксир моторница. Само след миг тя вече се бе отдалечила значително от тях, след което направи рязък завой на сто и осемдесет градуса и се насочи обратно към брега. Управляващият моторницата — мургав колумбиец с широка усмивка, разкриваща ред блестящи бели зъби, им махна за поздрав, когато мина покрай тях. В отговор, Виктория също замаха с ръце, като се насочи към кърмата, за да проследи по-добре отдалечаващата се лодка.

Шей не забеляза нито че леля ѝ вече не стои до нея, нито че моторницата си бе тръгнала. Тя не отместваше поглед от мястото, откъдето преди малко Ной бе разхлабил скобата с привързаното за нея

въже. Голямата стоманена и покрита с ръжда халка сама по себе си бе достатъчно впечатляваща, но това, което накара Шей да изпита странна смесица от изненада и весело изумление, бе фактът, че скобата всъщност бе закрепена към пъпа на доста оскъдно облечената, издялана в носа на платноходката фигура на момиче. Голотата ѝ изпъкваше още по-ясно поради обстоятелството, че времето бе оставило своите следи по нея и тук-там боята бе олющена.

— Носът на този тип платноходки обикновено е бил оформян като глава на девойка — осведоми я Ной, застанал отново до нея със скръстени на гърдите ръце.

— Зная — рязко отвърна Шей, която веднага усети как чувството на весело изумление я напуска, за да отстъпи място на познатото раздражение. — Просто не я бях забелязала преди.

— Стори ми се, че се смутихте от недотам облечения ѝ вид.

— Не за пръв път виждам голи гърди.

— Искрено се надявам, че е така — подхвърли младият мъж с насмешка, като нагло впери поглед в бюста ѝ.

Шей овладя моментния импулс да закрие с ръце гърдите си. Съвсем не се смяташе за толкова превзето морална, за каквато очевидно я вземаше Ной, но макар да се бе научила да се контролира, начинът, по който той я гледаше, я караше да настръхва гневно. Чувстваше се почти толкова гола под този пронизващ, ироничен поглед, колкото и дървената фигура, само че, за разлика от нея, бе от плът и кръв. Шей се опита да преодолее това усещане, като предприе контраатака.

— Възбужда ли ви?

— Кой?

Тя посочи с глава към носа, наблюдавайки реакцията на Ной, който се приведе отново, за да разгледа по-подробно фигурата.

— Не изглежда никак зле — подхвърли, като се изправи. — Може би изражението ѝ е малко прекалено строго и високомерно за вкуса ми. Каквото е и вашето.

— Вкусовете ви май са също толкова смешно патетични, колкото и на онзи Хорган. Ако бе построил подобна абсурдна лодка днес и се осмелеше да постави фигура като тази на носа ѝ, предполагам, че нямаше да може да се отърве от групите активистки, демонстриращи денонощно по нея.

Ной се изправи в целия си огромен, застрашителен ръст и хвърли яден поглед на Шей.

— Ако има нещо, което да ненавиждам искрено, това е войнстваща феминистка.

Младата жена му отвърна със същия гневен тон:

— А ако има нещо, което аз не мога да понасям, това е надутият невъзпитан грубиян. Виждам, че горите от нетърпение да се заяждате с мен, нали?

— Точно така.

— И защо?

— А защо не?

— Според мен, причините може да са две — поде Шей, поемайки си дълбоко дъх, за да се овладее. — Или сте раздразнен от моето присъствие на яхтата, или още от самото начало не сте изгарял от желание да тръгнете на това пътешествие.

Вятърът се бе засилил и сега косата на Ной се развяваше на всички страни от буйните му пориви.

— Напротив, при всички положения бих се чувствал извънредно щастлив да плавам със Самсон. Той е сърдечен и непретенциозен човек, така че с него винаги бих си изкарал супер.

— Значи тогава проблемът съм аз. И защо, ако смея да попитам, ви дразня толкова?

— Защото сте жена и при това ужасно превзета. Правите се на адски възпитана и то подчертано претенциозно.

Шей не успя да сподави смеха си. „Превзета и адски възпитана!“ Колко смешно! В следващия миг обаче ѝ хрумна, че може би именно такава трябваше да бъде поведението на всяка една жена с мъж като този.

— Значи съм „адски възпитана“, така ли? — тя се изкашля и продължи: — Е, всъщност, признавам, че наистина се старая да съблюдавам известно приличие.

— Според мен придавате съвсем ново значение на тази дума.

Шей се готвеше да обясни на Ной, че по-скоро той не бе запознат с основното ѝ значение, когато до слуха ѝ достигна шумът на разгъващ се брезент. Погледна нагоре навреме, за да види как главното платно вече се издуваше под порива на вятъра, след което обърна очи към Самсон, който завързваше въжетата.

— Не е ли редно да му помогнете?

— Той не се нуждае от асистенти в тази работа.

— Тогава защо въобще сте на платноходката?

Усмивката на Ной би могла да бъде наречена закачлива, ако не бе отговорът му:

— За да направя живота ви тук непоносим, естествено.

С тези думи той обърна гръб на Шей и се отдалечи с небрежна походка.

Този път последната дума бе негова, помисли си младата жена, докато го наблюдаваше да слиза бавно по стълбите, водещи към салона. Обърна се към носа на платноходката и затвори очи. Неговият образ обаче остана пред погледа ѝ — едрата му фигура с развети тъмни коси, широките гърди, яките бедра и дългите крака — все още го виждаше съвсем ясно в съзнанието си. Не можеше да отрече — бе привлекателен на външен вид, но всичко свършваше дотук. Иначе Шей продължаваше да изпитва все по-силна неприязън към него.

Освен това ѝ действаше изтощително. Отдавна не ѝ се бе налагало да води толкова дълги, безсмислени и изнервящи словесни битки — не че от време на време нямаше спречквания с някои от колегите си, но нещата определено се различаваха. В офиса споровете бяха от професионално естество. В личния си живот Шей предпочиташе спокойствието и избягваше конфликтните хора и ситуации. Познатите и приятелите ѝ бяха обикновени, уравновесени хора, които не създаваха сериозни проблеми. Излизаше с мъже, които преценяваше като достатъчно безобидни, за да не я тормозят излишно, като обикновено ги оставяше да изразят волята си на представители на силния пол единствено по отношение избора на ресторанти и театри. Всичко останало бе под неин контрол. Дори родителите ѝ, които имаха доста патриархални виждания за живота, не можеха да ѝ се противопоставят, нито да я ядосат.

Ной Ван Баар обаче несъмнено бе успял. Шей се питаше каква бе причината, за да станат врагове толкова бързо. Той ли имаше вина за това или грешката бе нейна? Дали всъщност наистина не правеше впечатление на прекалено претенциозна и превзета?

Шей се усмихна, но усмивката ѝ издаваше чувство на безсилие и обърканост. Превзета. Представи си как Андре и останалите момчета от мансардата, където и да бяха сега, биха умрели от смях, ако чуеха

това! На родителите ѝ обаче подобно нещо никак не би се сторило смешно. По-скоро щяха да се задавят от изненада, след което сигурно щяха да въздъхнат с облекчение и да се впуснат в дълги проповеди по въпроса за това как вече ѝ е време да се ожени и да създаде семейство!

Превзета и претенциозна. Май всъщност нямаше да има проблеми с Ной. След като толкова ненавиждаше такъв вид поведение у жените, може би щеше я остави на мира. Най-голямото ѝ желание в момента бе да е сама и необезпокоявана от никого.

Тези размишления ѝ подеждяха успокояващо и ободрително и тя потърси с поглед Виктория. Видя я да разговаря оживено със Самсон, който в този момент вдигаше единия от двата кливера. Шей се приближи до тях, но се обърна не към леля си, а към техния домакин.

— Имате ли нужда от помощ?

Самсон привърза с бързи и ловки движения въжето към кнехта и се изправи, като наблюдаваше как вятърът постепенно издува платното.

— Не, благодаря. Всичко вече е под контрол — хвърли им кос поглед и запита: — Дамите закусвали ли са?

— Виктория — да, но аз... малко се успах тази сутрин.

— В хладилната кутия има пресни яйца и бекон. По-добре да се изядат сега, преди да са се развалили.

Пресни яйца и бекон. Изглеждаше примамливо, макар „хладилна кутия“ да ѝ се струваше доста остаряло определение. Произнесени от Самсон обаче думите не звучаха толкова странно. Като сама не си даваше сметка, че държанието ѝ към него се бе променило, Шей запита:

— А за вас? Искате ли да ви донеса нещо?

— О, не, тази сутрин хапнах предостатъчно — отвърна ѝ той, потупвайки се по корема.

— А кафе?

— Това е добра идея! Наистина ме изкушавате, особено ако обещаете да го пригответе силно и с много сметана и захар!

Шей се усмихна и се обърна към леля си:

— Нещо за теб?

— Благодаря, мила, няма нужда.

— Е, ще се видим след малко тогава.

Все още усмихната, Шей изтича надолу по стълбичките и зави в посока към кухненското помещение. Тук обаче усмивката ѝ бързо се стопи, когато видя Ной, излегнал се в цял ръст върху вграденото в стената около масата канапе във форма на буквата „U“. Той вече бе застанал нащрек при звука от стъпките ѝ и я очакваше, стиснал вилица в ръка и бавно и замислено предъвквайки храната.

— Я виж ти! — произнесе с провлечен глас, след като преглътна хапката си. — Ето я пак желязната девица!

— Мислех, че вече сте закусвали.

— Самсон — да, но лично аз нямам неговия навик да ставам с изгрева на слънцето.

Шей хвърли поглед към чинията му, все още препълнена с впечатляващо количество бъркани яйца и бекон, към препечените и намазани с масло кифла и половина, а освен това и към огромния резен пъпеш за десерт.

— Това ще ви стигне ли?

— Надявам се. През следващите няколко дни ще се нуждая от цялата сила, която притежавам.

— За да се излежавате, както сега, и да наблюдавате как Самсон се справя сам с управлението на лодката?

— Не. Трябва да съм готов за предстоящата борба с теб.

Забелязвайки, че вече бе преминал на „ти“ и решена този път да не му позволи да наруши самообладанието ѝ, нито да попречи на закуската ѝ, младата жена се насочи към хладилната камера.

— Не си заслужава усилията, уверявам те.

— Сам ще преценя това.

Шей повдигна пренебрежително рамене, изваждайки две яйца и пакет бекон, постави ги върху печката и започна да отваря един след друг кухненските шкафове в търсене на някакъв тиган, в който да ги изпържи.

— В мивката е — осведоми я Ной.

Тя погледна натам и се погнуси от гледката.

Мръсен е. Много благодаря!

Пак заповядай!

Инстинктивно, младата жена понечи да завърти крана, но бе принудена да установи, че такъв всъщност липсваше.

— Опитай с крачната помпа. Ако ти трябва вода, това е единственият начин. Макар че, като си помислиш, не е нужно да го миеш този тиган. Можеш просто да го избършеш с някаква салфетка и да го ползваш отново.

— Отвратително!

— Е, чак пък толкова! Нали ще ядеш същото, каквото ям и аз!

— Да, но в тигана има останала почти два сантиметра мазнина!

— Изхвърли я!

В гласа му прозвучаха заповедни нотки и това я накара да обърне глава към него.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че пестим водата?

— Именно.

Шей стисна здраво устни и бавно наведе глава, обмисляйки как да действа. Естествено, можеше да задейства крачната помпа, ей така, само за да се противопостави на Ной, но ако водата на яхтата наистина бе в ограничено количество, съществуваше вероятност по-скоро да навреди на себе си с цената на временна победа над него. Помисли си, че къпането без съмнение щеше да бъде достатъчно сериозен проблем, така че ако се ограничи сега, щеше да изпитва по-малко угризения при ползването на водата за поддържането на личната си хигиена.

Взела решение, Шей внимателно изля остатъка от мазнината, попи дъното на тигана със салфетка и го постави върху вече включената печка.

— Да имаш нужда от помощ? — подразни я Ной.

— Все ще се оправя със счупването на едно-две яйца.

— Предлагам ти първо да сложиш бекона. Става по-бързо.

— Знам.

— Тогава се залавяй с нарязването му още сега. Скоро тиганът ще се е нагорещил достатъчно и само ще хабиш газ.

— За всичко ли си такъв досаден скръндза?

— Само когато съм с разсипници като теб.

— Нямах право да говориш така, след като изобщо не ме познаваш.

— Тогава ми разкажи за себе си.

Шей нямаше никакво намерение да му обяснява каквото и да било за себе си. Предпочиташе да държи Ной на дистанция и в неведение за личността си, точно както предпочиташе да приготви

беконата по начина, по който ѝ харесваше на нея самата. Постави един тънък резен в тигана и след малко още един. Докато се пържеше, тя се разтършува из шкафа с хранителни продукти, където намери търсената кутия с кафе и включи кафеварката.

— Впечатлен съм — подхвърли Ной с пълна уста. — Не подозирах, че действаш толкова професионално.

През цялото това време Шей бе усещала как той внимателно я следи с поглед и въпреки намерението си да запази самообладание, вече определено започваше да изпитва силно раздразнение.

— Интересно ми е да видя как би се справил ти — отвърна рязко момичето.

— Значи там, където живееш, не разполагаш с готвач, а?

— Не, не разполагам с готвач.

— А май нямаш и съпруг?

Без да се обръща, Шей само вдигна лявата си ръка с разперени в красноречив жест пръсти.

— Това, че не носиш халка, не значи нищо. Войнстващите феминистки обикновено...

— Не съм войнаща феминистка! — като хвана дръжката на тигана, Шей гневно забучи вилица в беконата и рязко го обърна да се изпържи и от другата страна. Бавно, тя преброи на ум до десет и протегна ръка към яйцата.

Въпреки че се стараеше да овладее нервното треперене на пръстите си, Шей не успя да счупи първото яйце както трябва и част от него се изля навън. Като почисти надве-натри, младата жена чукна с повече внимание второто яйце о ръба на тигана, след което се отдръпна встрани и зачака закуската ѝ да стане готова.

— Не каза ли преди малко, че можеш да се справиш със счупването на едно-две яйца?

Шей не отвърна на насмешката.

— Ще се радвам, ако повториш представлението. Беше впечатляващо.

Шей стисна още по-здраво устни.

— Този път може да успееш да плъоснеш яйцето и на пода.

— Защо не млъкнеш и не си гледаш твоето ядене?

— Вече се нахраних.

Учудена, Шей се обърна и видя, че чинията му, препълнена с храна само преди няколко минути, сега бе абсолютно празна.

— Не мога да повярвам! Ти си нещо невероятно!

— Знам това, благодаря — ухили се широко Ной.

Младата жена вдигна очи към лицето на събеседника си и ги задържа там, привлечена от странна сила. Дори и след като усмивката му, разкрила за миг ред ослепително бели зъби, се бе стопила, Шей все още не можеше да откъсне поглед от него, изненадана от почти момчешкото изражение на лицето му, което никак не съответстваше на огромната и мъжествена фигура.

Без да може да си обясни това странно усещане за двойственост у Ной, Шей отново рязко му обърна гръб, заставайки до печката. Отдаде лекото присвиване на стомаха на това, че е гладна, а треперенето на ръцете ѝ, докато изсипваше в една чиния бекона и яйцата, несъмнено се дължеше на умора. Момчешко излъчване? В Ной?

Цялото ѝ тяло се напрегна, а в ума ѝ прозвуча предупредителен сигнал, когато усети една гореща вълна, причинена от близостта му зад нея, да я облива от главата до петите.

— Както вече ти казах — прошепна Ной в ухото ѝ — ще се нуждаеш от цялата си сила.

Едната му ръка се протегна покрай лявата ѝ страна, поставяйки със звън чиниите, от които доскоро се хранеше, в мивката. Едновременно с това, другата му ръка почти обгърна дясното ѝ рамо, когато Ной хвана тигана и го премести върху другото нагревателно колело. Шей се почувства като в капан.

— Мога ли да мина? — попита тя, уловила здраво ръба на печката.

Мъжът не помръдна. След миг носът му леко и нежно докосна ухото ѝ.

— Миришеш хубаво. Никога ли не се изпотяваш?

Шей усети необяснима влага да избива по дланите на ръцете ѝ, в свивката на коленете и между гърдите ѝ. Бе безкрайно благодарна, че Ной не можеше да усети това.

— Ще се дръпнеш ли най-накрая? — полагаше неимоверни усилия да овладее треперенето на гласа си.

— Била ли си омъжена някога?

— Ще се радвам, ако мога да изям закуската си, преди да е изстинала.

— Имаш ли си приятел?

— Ако нямаш друга работа, защо просто не занесеш чаша кафе на чичо си?

— Никога ли не усещаш тръпките на възбудата като другите хора?

Шей изви лакът назад и ръгна Ной в ребрата. Само след миг вече се бе измъкнала от хватката му.

— Подъл удар — обвини я той, като разтъркваше нараненото място, а тя използва това, за да застане на по-голямо разстояние.

— И това е само началото — бе свила ръцете си в юмруци и цялото ѝ тяло трепереше. — Тесните пространства не ми допадат, нито обичам да ме блъскат разни грубияни. Надявам се, че ще се постарая да си набиеш този факт в коравата глава, освен ако темпото на мисълта ти не е забавено от претъпкания ти стомах.

Ной спря да разтърква мястото, където го бе ръгнала Шей, изучавайки я с поглед в продължение на няколко секунди. Най-накрая каза:

— Май те притесних, а?

— По-скоро ме ядоса. Винаги успяваш адски да ме нервираш.

— Но освен това те притеснявам — бе възвърнал стария си насмешлив тон. — Ето, сега се изчерви.

— Това е от гняв.

Ной сведе подвеждащо нежен поглед към лявата страна на гърдите ѝ.

— И това също ли?

— Да, и това — не можеше да повярва, че бе успял да забележи ускореното биене на сърцето ѝ, макар самата ясно да усещаше колко силно се бе разтуптяло. Твърдо отказваше да приеме и факта, че топлите вълни, които обливаха цялото ѝ тяло се дължаха и на нещо друго, а не единствено на обзелата я ярост.

Погледът на Ной се спусна още по-надолу, толкова съсредоточено, сякаш я разполовяваше на две. Очите му гальовно огледаха стегнатия ѝ с колан кръст, където широката ѝ блуза се спускаше над него, и след миг се спряха на чудесно оформения ѝ ханш. Сбърчи чело замислено — изглеждаше някак смутен и

същевременно сякаш омагьосан и неспособен да отдели поглед. Внезапно, като че ли се усети, че би трябвало да гледа в друга посока, Ной рязко вдигна глава и се втренчи в лицето на Шей.

— Лошо — каза, стиснал устни и със сериозно изражение. — Имате данни. Жалко, че не желаете да им намерите по-добро приложение.

Шей понечи да се възпротиви на явното му нахалство, но той вече ѝ бе обърнал гръб и се отдалечаваше.

— Забрави да си измиеш чиниите! — извика гневно тя след него.

Не получи отговор. Едрата му фигура се отдалечи нагоре по стълбичките, извеждащи навън и скоро изчезна в ярката слънчева светлина.

Малко по-късно Шей също се изкачи на палубата, понесла чаши с кафе за себе си и за Самсон. Домакинът им стоеше до кормилото с доволен израз на лицето. Усмихна се, когато му подаде чашата, но Шей не остана при него, за да си говорят. Виждаше, че се бе потопил в свой собствен свят, в който не се нуждаеше от ничие друго присъствие.

Освен това, Ной също бе наблизил, застанал с разкрасени крака над едно дебело навито въже и докато ръцете му сръчно работеха, погледът му я следваше неотклонно.

Ето защо, Шей реши да се отправи към носа, където завари Виктория, облежната на фалшборта и загледала се замечтано в морето.

— Красива гледка, нали?

Шей кимна. Крайбрежието на Колумбия се открояваше като тъмна ивица на хоризонта зад тях. Отпред, докдето поглед стигаше, морето се простираше безбрежно. Далеч пред тях се виждаше товарен кораб, поел вероятно към Баранкия или към пристанището на Картагена. Доста по-близо до тях премина риболовно корабче, което несъмнено скоро щеше да пусне котва в някое от многобройните рибарски селища по крайбрежието.

Вниманието ѝ обаче бе привлечено от трети, много по-малък плавателен съд — една прекрасна яхта, която пореше грациозно вълните, подобно на устремен във висините бял гълъб. От нея се излъчваше ведра красота и покой. „Какво ли не бих дала за подобно спокойствие“, помисли си Шей.

— Всичко наред ли е?

— Чудесно.

— Изглеждаш ми малко нервна.

— Не, по-скоро съм уморена.

— Нали не ти е лошо от пътуването?

— Не съвсем — изкриви устни в нещо подобно на усмивка Шей.

— Преди хващала ли те е морска болест?

— Никога.

— Хм, странно — Виктория разтърси глава назад и очите ѝ се загледаха в морето над тях. — Въпреки всичко, трябва да признаеш, че си прекарваме чудесно — не получи отговор и продължи: — Всъщност, няма никакво значение на каква лодка или яхта пътуваш — небето е същото, свежият морски въздух, вълните! — с крайчеца на окото си погледна към Шей. — Все още ли ти се иска да се върнеш обратно?

— Вече е малко късно, не мислиш ли?

— Но ако имаше възможност, би ли го направила?

Шей пое дълбоко въздух и въздъхна.

— Не, Виктория. Това обаче не означава, че ще ни е лесно занаят.

— Какво стана долу, в кухненското помещение?

Шей отпи нарочно една дълга глътка кафе.

— Нищо особено.

— Сигурна ли си?

— Да, разбира се.

— Защо тогава ми се струва, че нещо си напрегната?

— Малко съм уморена, както вече ти казах — „и ядосана, добави на ум тя. А също и объркана. Накратко, всичко е заради Ной Ван Баар.“

— Но още дори не е станало обяд!

— Имам чувството, че вече е изминал цял ден, откакто дойдохме. Май дори скоро ще си легна.

— Но нали плаването едва започва!

— Да, и ще продължи най-малко още четири дни, така че ще имам достатъчно време да му се насладя!

— О, Шей...

— Ако бях заминала за Бъркшир, сигурно щях още да съм в леглото!

— Колко отегчително!

— Може и така да е, но нали това е ваканцията ми! Ако не се възползвам сега да наваксам със спането, кога тогава? Вероятно никога! Нали точно ти каза, че ще мога да спя, колкото си искам и на яхтата?

Виктория реши, че е по-разумно да отстъпи.

— Е, добре, спи, щом искаш, но по-добре вземи няколко от възглавничките от салона и ела тук, на слънце.

„Как не, помисли си Шей, когато Ной е през цялото време наоколо! Няма да мога да мигна.“

— Благодаря, но не се нуждая от толкова много слънце.

— Можеш да се скриеш някъде на сянка. Под платната.

Шей поклати глава.

— Не, предпочитам да изпробвам леглото, което ти толкова хареса — усмихна се насмешливо и отпи още една глътка кафе.

Виктория застана по-близо до нея и прошепна:

— Няма смисъл да се опитваш да го избягваш. Това няма да помогне. По-добре му дай да разбере, че присъствието му не те плаши.

— Но той наистина не ме плаши!

— Да, но не отлепя очи от теб.

— Е...

— Вярно е. От момента, в който стъпихме на яхтата, погледът му те следва неотлъчно.

— Това е, защото се страхува, че мога да кажа нещо на Самсон, което да развали удоволствието му от пътуването.

— Ной ли се изрази така?

— Именно. И беше съвсем категоричен какво ще последва от това.

— Какво още ти каза? — попита Виктория.

Шей разбра, че вече бе попаднала в капана, но и че все още не е твърде късно да се измъкне. Не желаше да говори за Ной с Виктория, която без съмнение щеше да се постарее да го защити, а Шей не бе настроена да слуша хвалебствия по отношение на него. Ето защо, отговорът ѝ бе съвсем кратък:

— Нищо особено.

Лея ѝ се бе обърнала с гръб към фалшборта, като по този начин пред нея се разкриваше изглед към цялата палуба.

— Красив е. И то много.

— Щом казваш — отвърна племенницата й с безразличие.

— Струва ми се и много сръчен в ръцете.

— Нямам мнение по въпроса.

— А имаш ли представа с какво се занимава?

— Никаква.

— Не ти ли е интересно да узнаеш?

— Ни най-малко.

— Ти май наистина си безнадежден случай — заяви Виктория, като направи отчаян жест с ръце и се отдалечи.

— Предателка — измърмори Шей. — Тук съм само заради теб и какво получавам за благодарност? Нищо, естествено. Няма да ме оставиш на мира, докато не хлътна до уши в този досадник. Мога обаче да те уверя, че това никога няма да се случи. Двамата с него нямаме абсолютно нищо общо помежду си. Абсолютно.

Оказа се, че не е съвсем права. Както Шей, така и Ной се чувстваше изморен. Бе пристигнал предишния ден от Ню Йорк през Атланта, където му се наложи да присъства на кратка работна среща, и вместо да отседне в някой хотел в Баранкия, за да си почине, бе дошъл направо на „Златно ехо“, за да помогне на Самсон с подготовката на пътуването.

Макар да не смееше да го каже на глас, Ной съзнаваше, че Шей не бе далеч от истината, когато казваше, че яхтата е по-скоро старо разнебитено корито. Е, корабчето все още се държеше на вода — при идването си, той бе огледал внимателно навсякъде за евентуални пробойни или други места, откъдето би могла да проникне вода и не бе открил нито едно. Естествено, имаше някои дребни неща, които се нуждаеха от оправяне: водните помпи, които трябваше да бъдат заредени, някои разплели се тук-там въжета — да бъдат отново стегнати добре, ветроупорните фенери — да бъдат почистени — работа, която по задължение трябваше да е приключена още преди тръгването на „Златно ехо“ от Ямайка при предишното й плаване. Така или иначе, вече бе късно и Ной нямаше нищо против сега той да се залови с извършването й. Въпреки всичко обаче за момента се нуждаеше главно от една добра почивка.

— Ще ида да полегна за малко — каза на Самсон, който стоеше пред кормилото и управляваше яхтата с истински щастливо изражение

на лице. — Ако ти потрябвам за нещо, просто се провикни и аз ще те чуя.

— Направи ми една услуга, Ной — каза вместо отговор чичо му, без да отделя поглед от морето. — Би ли проверил как е Шей? Видях я преди малко да слиза долу — надявам се, че не ѝ е станало лошо от плаването.

Младият мъж знаеше отлично, че Шей вече не е на палубата, макар определено да не смяташе, че ѝ е прилошало, тъй като от самото начало му бе изглеждала доста бледа.

— Бих помолил Виктория, но не ми се иска да я притеснявам — Ной също я виждаше, застанала на предната палуба и очевидно изпитваща огромна наслада от топлото слънце и приятно подухващия морски бриз. — А тъй като ти, така или иначе, отиваш долу...

— Добре. Ще проверя.

Щеше да го направи само защото Самсон го бе помолил. Ако зависеше от него, не би си помръднал и пръста, за да разбере дали на Шей ѝ е зле и дали има нужда от помощ. Сблъсъкът му с нея в кухнята го бе изпълнил със странно чувство на обърканост и беспокойствие, което не го напускаше вече няколко часа. Единственото му желание сега бе да се съблече и да легне, без да се занимава повече с мисли за тази жена. Самсон обаче го бе помолил...

Не бе нито в кухненското помещение, нито в салона, а тъй като нямаше какво да прави и в капитанската каюта, Ной се отправи директно към другата, която двете с Виктория дележа. Вратата бе затворена. Той постоя замислен и с ръце на кръста в продължение на няколко секунди, преди най-накрая да почука съвсем леко. След като не получи отговор, бавно откряна вратата.

Това, което видя, го свари изцяло неподготвен. Шей бе отметнала горната завивка и лежеше на едната си страна, направо върху долния чаршаф, дълбоко заспала. Облякла бе широка бяла тениска и леко бе присвила дългите си, стройни крака. Това, което го удиви най-много обаче бе косата ѝ, разпусната върху възглавницата като изящен, тъмен водопад от гъсти червеникавокафяви вълни, по които играеха отблясъци от проникващите през прозорчетата слънчеви лъчи.

Очарован и неспособен да откъсне очи, Ной се приближи бавно към леглото. Сега, когато в нея нямаше и следа от предишната скованост, Шей му изглеждала като съвсем друга жена. Пръстите на

спокойно отпуснатите ѝ ръце издаваха нежност и незабелязана от него до този момент мекота. В очертанията на тялото ѝ долови грация и нещо приласкаващо, устните ѝ говореха за уязвимост, а в малките капчици пот по нейното лице, от които кожата ѝ блестеше, Ной откри нещо по детски доверчиво. А косата ѝ? Струваше му се почти като жива и, о, да, сякаш пламтеше със същия огън, който бе забелязал да се прокрадва от време на време в очите ѝ.

Без да може да устои, той приклепна край леглото. Гъстите ѝ мигли бяха като тъмночервени пламъци над добре оформените ѝ скули, а носът ѝ, вече отпуснат от сковавалото я преди това напрежение, му се струваше фин и излъчващ някаква игривост. Цветът на бузите ѝ — сега без никакъв руж, бе нежнорозов и за негово учудване не бе в дисхармония с червеникавия оттенък на косите ѝ. А тази коса! — Ной отново бе като омагьосан от вида ѝ — струваше му се, че излъчва топлина и той се питаше дали е наистина толкова мека, колкото изглеждаше. Ноктите на пръстите му се забиха в дланите при опита да устои на непреодолимото желание да я докосне. Най-накрая с мъка успя да отклони поглед от лицето на Шей.

В това се състоеше и най-голямата му грешка. Тънката, полупрозрачна тениска, падаща на гънки пред нейните гърди, понататък бе прилепнала плътно към бедрото ѝ и разкриваше част от изящната извивка на таза, но оставяше достатъчно и на въображението. Ной усети да го пронизва остра, сладостна болка. Тя стана още по-режеща, когато погледът му се спусна към долния край на фланелката, откъдето се подаваше едва-едва малко триъгълниче от най-меките и прелестни, с цвят на кайсия, копринени бикини. Той побърза да отдръпне очи и тогава забеляза в другия край на леглото, нахвърляни безразборно, дрехите, с които Шей бе облечена сутринта. Най-отгоре върху панталоните и ризата бе оставен дантелен сутиен в същия цвят като бикините.

Ной преглътна с мъка и отмести поглед отново към лицето на младата жена. Не можеше да проумее защо за пред хората бе избрала образа на високомерна, неприветлива и превзето морална, когато целият ѝ вид, цялото ѝ излъчване издаваха съвсем различна натура, особено сега, когато спеше спокойно отпусната. Много интересно, помисли си Ной. Интересно, но и необяснимо.

Неговата професия бе свързана именно с изграждането на обществените образи за различни хора — или, както се изразяваха в неговия бранш, създаването на имидж. Ной обичаше работата си, а и бе наистина добър в нея. Същевременно се гордееше, че много лесно може да разпознае реалната същност, която се криеше зад всеки изкуствено конструиран имидж на обществена фигура. Затова бе учуден, че до този момент Шей бе успяла да го заблуди. Наистина ли се дължеше на нейните умения или просто проникателността му бе намалела?

Предположи, че и двете неща бяха верни в известен смисъл, но мисълта не го успокои. Ако Шей бе толкова умна и се прикриваше така добре, това означаваше, че бе много по-сложна и силна личност, отколкото си бе представял. От друга страна, ако бе загубил способността си да прозира зад външното поведение на хората, това можеше да се дължи единствено на преумора... или на някакво странно въздействие, което тази жена упражняваше върху него.

Боеше се, че бе второто. Бе се държал грубо и заядливо, защото не желаше жени като нея на яхтата, но май бе прекалил. Рядко влизаше в конфликт с хората така, както с Шей, но по някакъв начин тя явно успяваше да събуди в него най-първичните му и неовладяни инстинкти.

И то във всяко отношение. Когато я гледаше сега — толкова мека и възбуждаща, Ной усети как по цялото му тяло преминава гореща вълна. Не се бе чувствал така от години. Как е възможно да бъде привлечен от толкова надута и своенравна жена? Дали защото тялото му се отзоваваше на нейната топлина, на деликатността и изтънчеността на формите ѝ? Или причината бе в скрития огън, който долавяше у нея?

Усети как стомахът му се свива, но по съвсем различен начин, когато видя миглите ѝ да потрепват. След миг вече бе прекалено късно за бягство. Не че би прибегнал до такова, каза си на ум. Никога преди не бе бягал от жена и сега също нямаше намерение да го прави. Проклет да бъде обаче ако ѝ позволи да се досети как му бе въздействала! Ной бързо придоби характерното си за пред нея нагло изражение и я изглежда хладнокръвно, когато тя отвори очи и изумена ги впери в него.

Дори не се помръдна. Просто го гледаше.

— Какво правиш тук?

— Проверявам как си. Самсон предположи, че може да ти е прилошало.

— Не ми е.

— С други думи, все още не те е хванала страхотната морска болест?

— Не.

Огледа я с преценяваващ поглед и подхвърли:

— И за какво още излъга?

„Защо ли ми се струва, че знае нещо, което не би трябвало да знае, помисли си Шей.“ Уверена бе, че може да разчита на дискретността на Виктория. От друга страна, нямаше начин Ной да е видял каквото и да било през тениската, макар почти да имаше чувството, че го е направил. В този миг най-силното ѝ желание бе да притегли завивката към себе си и да се скрие под нея, но за нищо на света нямаше да предостави на Ной подобна възможност да злорадства, че с опипващия си, пронизващ поглед я бе накарал да се смути.

— За нищо не съм лъгала — отговори тя най-накрая.

— Хм.

— И какво трябва да означава това хъмкане?

— Че ти цялата си едно голямо противоречие — отвърна Ной решително.

Без съмнение, бе мислил за нея, докато е стоял, приклепнал до леглото, наблюдавайки я. Последното я накара да се почувства два пъти по-нервна и обяснението на Ной не успя да я успокои.

— Бодлива си като таралеж, когато си будна, а си толкова сладка, когато спиш! Питам се коя е истинската ти същност.

— Никога няма да имаш шанса да узнаеш — срязва го Шей. Чувстваше се уязвима и неговата близост сега, когато лежеше полугола и то в тази поза, я караше да се чувства още по-слаба и незащитена.

В сивите му очи се прокрадна насмешливо пламъче.

— Истинско предизвикателство е за мен да разбера каква си всъщност. Може би дори ще го превърна в основна задача за през следващите две седмици. Достатъчно време, струва ми се.

На Шей не ѝ се понравиха думите му.

— А пиратското съкровище, което се предполага, че е главната цел на това пътуване?

— Това си е работа на Самсон. Що се отнася до мен, становището ми е, че съществуват различни видове съкровища — отново я огледа от горе до долу, този път по-бавно и добави: — Нищо чудно да се окаже, че това, което ти криеш е много по-ценно от другото, по чиито дири е тръгнал чичо ми.

— Като че ли мога да скрия нещо в този си вид — измънка нервно Шей.

— Именно.

— Виж сега, дай да се разберем. Бях заспала, защото се чувствам страшно изтощена. Мислиш ли, че твоята твърда като камък душа е способна на поне капчица състрадание, така че да мога да разчитам, че най-сетне ще ме оставиш на мира?

Ной се ухили. Помисли си какво ли би казала Шей, ако знаеше, че само преди няколко мига нещо друго у него се бе втвърдило доста повече при вида ѝ. Вероятно щеше да прибегне до далеч по-силни думи, с които да го охарактеризира. Всъщност, нищо чудно въобще да не знаеше подходящите изразителни определения — може би ѝ звучаха прекалено грубичко.

— Наистина си много привлекателна така — нежно каза той. — А и доста по-достъпна от преди, струва ми се. Харесва ми косата ти.

— Разкарай се!

— Не бях забелязал, че е толкова дълга и гъста. Чудните червеникави оттенъци се виждат по-ясно, когато е разпусната. Защо въобще я хващаш в такъв стегнат кок?

— За да избегна коментари от този род.

— Не трябва ли по-скоро да се чувстваш поласкана?

— Ни най-малко.

— Явно не ме харесваш — нацупи се по детски Ной.

— Е, най-накрая го схвана.

— Да не би да съм казал или направил нещо нередно?

Шей стисна очи и тъй като повече не можеше да издържа да седи така разголена пред погледа на този мъж, рязко се надигна и протегна ръка към завивката.

Ной стоеше объркан, сякаш бе загубил най-добрия си приятел.

— Но защо, защо направи това? Нямахте дори да те докосна!

Докосването може да бъде различно, помисли си Шей. Може да бъде с ръце, а също и с очи. Ной я докосваше по този начин, караше я да се вълнува и с невинното си детско изражение, което придобиваше от време на време. Тя знаеше, че не трябва да се доверява на подобни изражения, но въпреки това те ѝ въздействаха по необясним начин и много по-силно от грубостите, мрачните погледи и насмешките му.

— Не ми харесва как ме гледаш! — обвини го тя, притиснала гръб към стената в срещуположния край на леглото.

— И какво ми има на погледа? — този път наивността на въпроса не бе толкова престорена.

— Ами — сякаш ме опипваш с очи.

— Не, просто те изучавам — поправи я той. — И когато открия нещо в теб, което ми се струва привлекателно и интересно, тогава се вглеждам по-добре. Това е — повдигна рамене и продължи: — Не можеш да ме упрекваш — та виж си краката! Направо са страхотни!

Шей бързо ги придърпа под себе си.

— Моля те, просто ме остави да поспя малко.

Тъй като сега тя неволно бе освободила пространство върху леглото, Ной се изправи и се разположи отгоре.

— Ной — в гласа ѝ се четяха предупредителни нотки.

— За пръв път ме наричаш по име. Харесва ми как го произнасяш, макар че можеше да го кажеш с повече нежност.

— Веднага напусни каютата!

Младият мъж обаче само се намести по-удобно, полягайки на една страна, с глава, отпусната на свитата му в лакътя ръка.

— Не ми отговори, когато те попитах дали си имаш приятел. Е, кажи сега? Някой чака ли те у дома? И къде живееш, всъщност?

— Във Филадельфия — мрачно отвърна младата жена. — Е, вече разполагаш с някаква информация и се надявам, че най-сетне ще си тръгнеш!

— След малко. Остава да ми кажеш още нещо — дали имаш приятел.

В прилив на чувство за лично достойнство, Шей изпъна гръб и вдигна високо глава. За нейно съжаление обаче Ной бе седнал върху другия край на завивката и макар да се опита да я придърпа към себе си, момичето успя само да я опъне още повече. Така отново се чувстваше като малка приклещена птичка срещу огромния мъж

отпред. Защо трябваше, отгоре на всичко, да е толкова едър? Можеше да бъде поне със средна височина, както нейния приятел, адвоката, и другия — борсовия посредник. А как ѝ се искаше да е също толкова отстъпчив и лесен за манипулиране като тях! На негово място и двамата щяха да са напуснали стаята още при първите ѝ думи, ако въобще някога биха се осмелили да нахлуят така, без никаква покана от нейна страна.

— Е, хайде. Какво ще ми разкажеш за приятеля си? — повтори Ной.

— Не е твоя работа!

— Ако ми отговориш, аз също ще ти разкажа за себе си — опита се да я придума той.

— Но аз не искам да знам нищо за теб!

Ной наклони глава встрани — изглеждаше смаян от изказването ѝ.

— Няма ли да ти е по-лесно през следващите дни, ако си наясно какъв човек имаш насреща.

— Не виждам някой да ми е насреща! Ти изобщо не ме интересуваш! — опита се да спори тя, но в гласа ѝ вече се усещаха нотки на раздражение.

— Предстоят две седмици, Шей. През цялото това време ще бъдем заедно.

— За теб съм мис Бърк.

Ной си придаде виновно изражение, но успя да го запази само за части от секундата, след което развали всичко, като избухна в неудържим смях.

— Е, добре — побърза да го прекъсне с мрачен тон младата жена. — Наричай ме както искаш.

— И така, Шей — продължи събеседникът ѝ, все още широко ухилен. — Какво ще ми кажеш за приятеля си?

Тя съзнаваше, че бе загубила позиции с това „мис Бърк“, което дори на нея самата прозвуча пресилено и нелепо. В края на краищата обаче бе решила за пред Ной да приеме поведението на възпитана, морална жена, а що се отнасяше до интимния ѝ живот, спокойно можеше да прибегне до някоя и друга безобидна лъжа.

— Няма такъв.

— Шегуваш се! — изгледа я с широко отворени от изумление очи.

— Нищо подобно.

— С тяло като твоето? Не мога да повярвам!

— Не си ли се замислял, че в живота има и по-важни неща от секса? — каза го, като същевременно се питаше дали вече не се прави на прекалено добродетелна. Не ѝ се щеше да прекалява в това отношение.

— О, нима?

— Твърде съм заета, за да ходя по срещи. Работата ми е доста ангажираща, а освен това я обичам. Смятам, че имам истински пълноценен живот.

Ной поклати отново глава.

— Уф! Мисля, че все пак не си такава, за каквато се представяш.

Не вярваше нито за миг на приказките ѝ. Щом ѝ се искаше обаче да играят игрички, несъмнено бе намерила достоен съперник в негово лице.

— Аз също работя адски много, но едва ли бих се оправял в живота без редовни и солидни порции секс. В това отношение признавам, че еманципацията свърши добра работа.

— И защо си дошъл тогава на това пътуване? — запита го Шей през стиснати зъби. — Как ще я караш далеч от топлото легло и страстните прегръдки на предполагам безбройните си любовници?

— Пропусна страстните им, възбуждащи тела — добави бързо Ной. — И не на последно място, стройните им крака. Вече знаеш, че особено си падам по хубави крака.

Шей разбра, че губеше битката. Той определено нямаше никакво намерение да отстъпи, а и тя не притежаваше необходимата физическа сила да го накара да се махне.

— Моля те, разбери, страшно съм изморена — реши отново да прибегне до молба, като нарочно придаде на гласа си нотки на изтощение. — Наистина нямам желание да се заяждам с теб, а още по-малко — да бъда нащрек през цялото пътуване дали няма да изскочиш отнякъде. Ако сега ме оставиш на мира, обещавам ти, че ще се постарая да не ти се изпречвам на пътя.

Мълчание.

— Моля те.

Мълчание.

— Моля те, Ной.

Кроткият, умолителен тон му дойде в повече — когато се държеше така, пламъчетата в очите ѝ изчезваха и погледът ѝ ставаше прекалено смирен, а това не му харесваше. Предпочиташе в зениците ѝ да искри огън, дори когато бе породен от гняв.

— Струва ми се, че научих нещо ново за теб.

— И какво е то?

Очите му се спряха на ситните капчици пот по челото ѝ.

— Ти също се потиш.

— Естествено! Та тук е адски горещо!

Ной се ухили. Свърши се вече със смиреното поведение.

— Остава обаче въпросът, дали и сега миришеш така хубаво, както преди — продължи с нисък, плътен глас той, привеждайки се леко напред.

Младата жена вдигна ръце, за да го спре и завивката се свлече върху свитите ѝ крака. Веднага разбра, че бе имала право — нейната сила бе като на мишле пред гигантската фигура на Ной и приложената защитна тактика се оказа напълно безрезултатна. Ръцете на Шей не удържаха тежестта на приближилото се мъжко тяло и въпреки всичките си усилия, усети горещият му дъх да опарва бузата ѝ.

Подуши я и нежно допря устни до шията ѝ. Бавно продължи да я целува, плъзгайки полуотворената си уста от брадичката към ухото ѝ. През цялото това време Шей имаше чувството, че светът се свършва за нея — не можеше да се пребори с усещането, което заливаше цялото ѝ тяло. Ужасяваше се от себе си, защото допирът на устните му ѝ харесваше.

— Ммм... миришеш дори още по-хубаво! — прошепна Ной с дрезгав глас. Захапа леко ухото ѝ и повтори: — Да, просто чудесно!

Шей стоеше със затворени очи и си мислеше, че всеки миг сърцето ѝ ще се пръсне.

— Моля те, спри! — каза с пресеклив глас, след като най-накрая успя да овладее учестеното си дишане. — Умолявам те, Ной...

Той обаче бе опит от наладата, породена от близостта им. Имаше чувството, че може часове наред да я целува и да усеща прекрасното ухание на тялото ѝ, но различи в гласа ѝ нотки на истински страх. До този миг тя никога не бе проявявала страх от него и

Ной инстинктивно осъзна, че едва ли е престорен. Бавно, дори озадачено, той се отдръпна назад и потърси очите ѝ. Шей го гледаше уплашено, зениците ѝ бяха разширени, но в погледа ѝ се четеше и нещо друго. Тогава Ной разбра с абсолютна сигурност как щеше да действа занапред.

Сега щеше да си тръгне, но имаше намерение да спази обещанието си. През следващите две седмици нямаше да се отдели от нея нито за миг, опитвайки се да прозре истинската ѝ същност, да прозре какво се крие зад престореното ѝ държане. Може би наистина бе претенциозното, високомерно същество, за което се представяше, но той нямаше да се учуди, ако се потвърдяха съмненията му, че в действителност Шей таи в себе си плам, страст и чувственост. При всички случаи обаче той по някакъв начин я вълнуваше, караше я да реагира, предизвикваше я. Прочете го в очите ѝ и макар да не разбираше точно защо, Ной хареса това, което те му казаха.

— Оставям те да си доспиш — прошепна ѝ нежно и се изправи.

Почти бе стигнал до вратата, когато го спря гласът ѝ, разтреперан от гняв:

— Какъв късмет, наистина! Само че как да повярвам, че след няколко минути няма пак да се появиш без никаква покана и да ми се нахвърлиш по този начин! И ако въобще успея да заспя отново, сигурно ще сънувам кошмари! Това е то! Ето какво било чудесно прекарване на отпуската — да скучаеш по цял ден на някаква антика, претендираща да прилича на пиратски кораб и да бъдеш преследван през цялото време от мъж, който е твърде убеден, че живо олицетворение на копнежите на всяка жена...

Ной излезе и затвори вратата след себе си, без да я доизслуша. Усмехнат, той бавно се отдалечи към каютата си.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— А, ето ги и моите прекрасни гостенки! Вечерята е сервирана на палубата. Последвайте ме, моля!

Думите бяха произнесени на френски и Шей, свила се на кравай върху един от шезлонгите в салона, хвърли учуден поглед на Виктория, преди да го насочи към Самсон. Преди известно време той бе започнал да приготвя нещо в кухнята, отказвайки категорично помощта им. Сега младата жена бе изненадана да чуе поканата за вечеря, отправена към тях на перфектен френски — нали уж Самсон бе професор по латински? — и още по-изумена да види, че техният домакин се бе пременил в костюм, с кокетно червено копринено шалче около врата и елегантна черна барета на главата.

Виктория си помисли, че е просто прелестен. За Шей целият този маскарад бе само проява на ексцентричност. От каквото и да бяха продиктувани обаче действията на Самсон поне бяха безобидни, за разлика от тези на неговия племенник. Освен това, в момента определено се нуждаеше от малко развеселяване.

Следобедът се бе проточил дълъг. След като Ной бе напуснал стаята ѝ, младата жена не бе успяла да заспи отново. Прокле горещината, неудобния дюшек, полепващите по тялото ѝ чаршафи, неудобното легло, а след това и всичко останало в каютата и най-накрая, изтощена още повече от усилията си да върне съня, Шей стана, облече се, стегна косата си в обичайния кок и излезе на палубата.

Не видя Ной — бе отишъл да си легне, както ѝ обясни Самсон. Това окончателно я вбеси. Значи, след като се бе постарал да я лиши по най-груб начин от сън, сега той си спеше доволен и без да бъде притесняван от никого! Разтрепери се от ярост и за известно време гневът ѝ взе превес над всичко. Постепенно обаче нежното, спокойно поклащане на лодката я накара да се отпусне и, без да ще, тя скоро се отдаде на други мисли.

А сега Самсон ги викаше на вечеря. Скоро Шей установи, че храната всъщност бе сервирана върху обикновена сгъваема масичка,

покрита с карирана покривка, а за сядане трябваше да използват възглавничките от салона. Ной бе свил кливерите и фиксира движението на руля, с което разруши надеждите на Шей, че ще бъде зает и няма да присъства на вечерята. Сякаш за да усложни още повече ситуацията, той се отпусна небрежно, кръстосвайки дългите си крака, точно върху възглавничката, вляво от тази, на която седеше Шей.

Вечерята се състоеше от огромно количество рибена супа, приготвена с най-различни подправки, мускатово вино, хрупкави франзели, а за десерт — малинов сладкиш със сметана. Шей не само че не поздрави домакина им за превъзходната храна, която бе приготвил, но почти през цялото време мълча, слушайки разговора между Виктория и Самсон и техните разкази за необичайните пътувания, които всеки от тях бе предприемал преди.

Ной също мълчеше, но през цялото време внимателно я наблюдаваше. Погледът му бе като жив — докосваше я, проникваше в нея и сякаш искаше да я накара да разкрие нещо от себе си така, както Виктория и Самсон споделяха сега част от своя живот. Шей обаче нямаше никакво намерение да сключва примирие с Ной и затова седеше безмълвна, като се стараше по възможност да избягва погледа му.

Слава Богу, Самсон охотно се съгласи с предложението ѝ да помогне с раздигането на масата и Шей му бе истински благодарна за предоставения ѝ шанс да се измъкне за кратко от вечно следящите я очи на неговия племенник. Когато приключи с измиването на чиниите, тя вече се бе почувствала по-добре и с чаша кафе се настани в салона, за да си почете на спокойствие. Помещението се осветяваше от няколко ветроупорни фенера, които, трябваше да признае, придаваха особена атмосфера и усещане за уют. Всъщност, май до известна степен грешеше и в преценката си за „Златно ехо“. Платноходката не бе чак толкова лоша — с опънати отново платна, тя плавно и грациозно пореше вълните, а насрещният вятър преминаваше с тих шепот през прозорчетата и приятно освежаваше въздуха в салона. Шей си даваше сметка, че вече дори не усеща предишния мирис на плесен, макар че по-скоро бе просто привикнала с него.

Беше се нахранила до насита и сега се чувстваше наистина чудесно. Четеше спокойно книгата си и от време на време се замисляше, че и в Бъркшир вероятно щеше да прекара отпуската си по

същия начин. Всичко зависи от собствената ти нагласа, бе подхвърлила Виктория. Нали тя ѝ бе казала, че Ной можеше да представлява някаква заплаха, единствено ако самата тя го допуснеше! Стига да не мислеше за него, той просто нямаше да съществува!

За известно време Шей намери утеха в тази мисъл. Прочете набързо първите стотина страници от книгата, но след това усети как клепките ѝ започват да натежават. Виктория все още стоеше на палубата, а Самсон бе отишъл да си легне, за да поспи докъм два часа, когато щеше да смени Ной при руля.

Тя самата смяташе да спи много, много по-дълго и затова се отправи към каютата си. Когато се събуди обаче часовникът не показваше десет сутринта, както очакваше. Бе едва три часа, нощта бе тъмна, а топлината, която обливаше цялото ѝ тяло — непоносима.

Дали всъщност не изгаряше от треска? Едва ли. Беше се събудила внезапно, сънувайки Ной. Кошмар ли беше? Опита се да си припомни, лежейки по гръб и поемайки бавно въздух, за да регулира учестеното си дишане. Да, но само в началото. Събуди се, защото постепенно сънят ѝ бе станал толкова еротичен и възбуждащ, че дори сега цялото ѝ тяло бе влажно от пот.

— Не е честно — прошепна си тихо, раздразнена. Успяваше да го прогони от мислите си, когато бе будна, но как можеше да контролира демона, обсебващ съзнанието ѝ нощем, в дебрите на съня? И какъв беше този демон, каращ я да сънува страстни сцени и то с някакъв абсолютно случаен мъж? В младежките си години Шей бе живяла доста бурно и освободено и се бе убедила, че такъв стил на живот далеч не я задоволява. Сега изцяло го отхвърляше — беше го надживяла и се приемаше и харесваше такава, каквато бе понастоящем.

Тогава защо този демон се явяваше в съня ѝ? Дали не носеше някакво послание?

Подобни мисли не ѝ се нравеха, затова Шей стана от леглото, като внимаваше да не събуди Виктория, навлече дълга до коленете памучна блуза направо върху тениската, с която спеше и с тихи стъпки се отправи към вратата на каютата.

Навсякъде цареше пълна тишина, нарушавана единствено от пляска на вълните в корпуса и шепота на прокрадващия се през люковете вятър. Прекоси салона и малкото коридорче, като хвърли

пренебрежителен поглед към капитанската каюта, където Ной несъмнено вече спеше, след което се заизкачва по стълбичките към палубата.

Вече горе, тя отметна глава назад, позволявайки на вятъра да разроши косата ѝ, този път оставена да пада свободно по раменете ѝ. Почувства с наслада как вятърът нежно докосва кожата ѝ, преминавайки безпрепятствено през памучната блуза, която същевременно ѝ държеше достатъчно топло. Почти без желание Шей отвори очи с намерение да каже на Самсон, че би могла да го замести за малко при руля.

Само че пред нея не стоеше Самсон. Макар светлината от закачения на напречната греда фенер да оставяше лицето му в сянка, огромната фигура зад кормилото, заела небрежно отпусната, предизвикателна поза, не оставяше никакво съмнение кой е в действителност на вахта. Можеше да бъде единствено Ной.

На Шей тази неочаквана среща подежда като шок. Тя стоеше зашеметена, неспособна да отмести поглед от мъжа срещу нея, който в този миг ѝ се струваше живо възплъщение на пиратите от филмите. Не беше нужно да е облечен в широка, бяла копринена риза и тесни черни панталони, да е препасан през рамо със задължителния колан с окачена на кръста сабя и обут в неизменните, високи до над коляното кожени ботуши. В действителност, облеклото на Ной се състоеше само от къси, прилепнали към тялото, панталони и яке с вдигнат до средата цип, останалото той го притежаваше по рождение — гъста черна коса, развявана от вятъра, широки и яки рамене, силни ръце, стиснали здраво кормилото, дълги, мускулести крака, непоклатимо стъпили върху палубата. Приличаше ѝ повече на потомък на капитан Блъд, отколкото на племенника на Самсон Ван Баар — истинско възплъщение на бунтовник-пират, въстанал срещу целия свят. А плячката му бе тя, или по-скоро нейното душевно спокойствие... като начало.

— Добре дошла — поздрави я неочаквано любезно той. — Би ли подържала кормилото за минута, докато отида да си взема чаша кафе от кухнята?

Шей не можеше да си позволи да прояви страх и да побегне сега, след като Ной вече я бе забелязал, но въпреки това трябваше поне по някакъв начин да обясни своето присъствие на палубата. Последното

нещо, което би понесла, бе възможността Ной да си помисли, че е дошла тук заради него.

— Бях останала с впечатление, че е ред на Самсон да стои на вахта.

— Чувстваше се доста изморен и затова му предложих да поспи още малко.

— И ти самият не ми се струваш съвсем отпочинал — чу се да казва Шей. Можеше да й изглежда като пират, но в този миг определено не се държеше като такъв.

Ной сви рамене.

— Ще компенсирам със съня по-късно.

Младата жена кимна и отклони поглед встрани. Сякаш близостта, която се бе установила между тях в съня ѝ, по някакъв начин бе притъпила гнева и уплахата ѝ. Той също се държеше много по-мило, но вероятно при него промяната бе продиктувана от преумора. Може би им въздействаха галещият морски бриз и нежното полюшване на платноходката? Или това, че звездните и топли карибски нощи пораждаха желание за любов, а не пориви за война?

Както и да е, помисли си Шей, като се обърна и понечи да тръгне надолу по стълбичките.

— Не си отивай — чу го да прошепва.

— Ще донеса кафе.

Не ѝ отне много време — трябваше само да стопли останалото от преди в каничката. Когато се върна след няколко минути с две чаши, тя подаде едната на Ной, който ѝ благодари с тих, топъл глас.

Младата жена отново само кимна и отстъпи няколко крачки назад, за да се облегне на парапета. Известно време мълчаха — Ной бе вперил поглед пред себе си, а Шей гледаше към морето встрани.

Филадельфия ѝ се струваше на огромно разстояние и през ума ѝ мина мисълта, че определено не чувства липсата ѝ. Всъщност, трябваше да признае, че не съжалева ни най-малко и за това, че не бе заминала за Бъркшир. Вероятно, когато настъпеше денят, щеше да разсъждава по различен начин, но сега изпитваше единствено чувство на покой и задоволство, сякаш... сякаш сънят преди малко бе запълнил някаква отдавнашна празнина, която до този момент бе крила дълбоко в себе си. Сякаш току-що бяха правили любов с Ной в действителност и сега се наслаждаваха на миговете на спокойствие и задоволеност.

— Не успя да заспиш, а? — прекъсна мислите ѝ Ной.

— Сигурно защото поспях следобеда.

— Да, понякога после човек е прекалено бодър.

Отново потънаха в мълчание. Шей отпи от кафето си, Ной направи същото, след което остави чашата и погледна към компаса.

— Питам се — подхвърли Шей най-накрая, — по какъв начин ще се ориентираме накъде да плаваме по време на пътуването — вчера, когато Самсон ни развеждаше из яхтата, не забелязах никакви навигационни уреди.

— Не знам с каква апаратура са разполагали в началото на века, когато Хорган е построил платноходката, но предполагам, че при всички положения, както той, така и после семейство Пейн са счели, че наличието на модерна техника на подобно корабче ще бъде по-скоро светотатство — Ной направи лека промяна в курса и се обърна към младата жена:

— Ще го подържиш ли за малко?

Като постави чашата на земята до себе си, Шей хвана с две ръце дървения рул, а Ной се зае да оправи платната. Когато се върна обаче той зае нейното място до парапета, оставяйки я да управлява сама яхтата. Стоеше облегат отзад, малко вдясно от жената.

— Значи разчитате на данните от компаса?

— И от секстанта. Чичо ми е истински експерт в използването им.

— Имаме ли точно набелязана цел на пътуването?

Ной отпи една голяма глътка от кафето си.

— Самсон разполага с необходимите координати, ако това имаш предвид.

— Координатите на съкровището?

— Аха.

Шей гледаше право напред, стиснала здраво кормилото с две ръце, сигурна, че събеседникът ѝ щеше да се намеси, ако тя случайно отклонеше яхтата от набелязания курс.

— Чичо ти не говори много за това.

— Просто държи да подрежда задачите по важност. В момента целта е да стигнем успешно до Коста Рика. Едва след това започваме търсенето на съкровището.

Шей усети побутване по лакътя и когато се обърна, видя Ной да ѝ подава чашата с кафе. Взе я, повдигна я към устата си, но вместо да отпие, само замислено докосна с устни ръба ѝ.

— Колко странно...

— Кое?

— Че макар да е професор по латински, Самсон има такъв авантюристичен дух. Не че го критикувам. Просто ми се струва... някак си необичайно.

— Не, не е — понечи да обясни Ной, но замълча, замислен как точно да се изрази. — Въпросът опира до уравнивяването на различни неща в живота на човек. От една страна, Самсон има своята преподавателска кариера и научна работа, които му дават сигурност и не са нещо променливо, докато приключенията и изследователските експедиции предлагат друг вид преживяване — свързани са с опасност, неочаквани случки, емоционална възбуда. Между двете неща обаче съществува тясна връзка. Така например, Самсон открива същата привлекателност в латинския език, каквато вижда и в тази платноходка. Както латинският, така и яхтата принадлежат на отдавна отминали епохи, носят духа на древността — предци са на съвременните езици и на модерните плавателни съдове. Ето защо за Самсон те носят романтика, богатство и красота. По природа чичо ми е заклет романтик.

— Не съм забелязала — пошегува се Шей.

След малко Ной също се засмя.

— Сигурно ти се струва доста странен и до известна степен старомоден.

— Не, всъщност Самсон много ми харесва.

— Е, да, за него празникът на Все Светии продължава през цялата година.

Шей се запита дали някога това нейно изказване ще ѝ бъде простено, но реши повече да не се защитава, тъй като явно Ной вече не ѝ бе ядосан.

— Май наистина е така — усмихна се смутено тя.

Ной се зарадва, че Шей не бе започнала да спори и продължи:

— Самсон винаги е правил нещата, които харесва и които са му интересни. Той обича да преподава и именно затова се занимава с това — протегна ръка към един непокорен кичур, падащ над лицето ѝ и

нежно го пхна зад едното ѝ ухо. — Радва се, когато успява да възроди за своите студенти този отдавна мъртъв език. И е наистина много добър преподавател — присъствал съм на някои негови лекции. Макар че обикновено е тих, спокоен човек, същевременно е и изключително весел и забавен.

На Шей ѝ бе трудно да повярва.

— Да, но историите му не са точно такива.

— Значи си слушала?

Шей му хвърли един бърз поглед.

— По време на вечерята ли? Разбира се, че слушах — нямаше намерение обаче да му признава, че именно разказите на Самсон ѝ бяха помогнали да не мисли за него. — Беше ми наистина интересно, а и не виждах защо да се намесвам в разговора, когато самата аз нямах нищо толкова вълнуващо и любопитно да разкажа. Жалко, че Самсон не описва своите пътувания. Мисля, че биха станали истински бестселър.

— Те са.

— Значи все пак пише за разни списания? — запита Шей развълнувано, представяйки си чудните цветни корици на „Нешънъл Джиографик“ с името на Самсон Ван Баар отгоре.

— Не. Пише книги.

— Шегуваш се!

— А, откъде, според теб, намира пари за своите малки пътешествия?

— Никога не съм се замисляла — сбърчи чело младата жена. — Тази вечер изобщо не спомена, че пише книги.

— Просто не обича да се изтъква, а и не ги приема за нещо кой знае какво.

— Но как така? Та нали по този начин човек придобива и някаква известност!

Ной се наведе към събеседничката си и ѝ прошепна със заговорнически тон:

— Не и ако публикуваш творбите си под друго име — изправи се.

— Ооо! Ето какво било!

— Именно — Ной отпи още една глътка кафе. — Само не му казвай, че съм ти разкрил тази тайна.

Шей се ухили.

— А мога ли да го попитам откъде се е научил да готви толкова вкусно?

— За кулинарните си умения може да говори по цял ден. За него готвенето е истинска страст.

Страст. Думата прокънтя в съзнанието ѝ с хиляди образи и се завъртя в кръг като диамант, излъчващ едновременно блясък и мрак, радост и болка. Тя разтърси глава назад, за да почувства отново гальовния полъх на вятъра.

— Двамата със Самсон явно сте много близки. Ти също ли живееш в ХанOVER?

Измина близо минута, преди Ной да осъзнае, че Шей му е задала въпрос. Той стоеше зад нея, заплепен от грацията, с която тя бе отметнала косите си — беше го направила, съвсем естествено, но въздействието бе неотразимо. Застанала до кормилото с боси крака и с прекрасните си, червеникави коси, спускащи се като водопад по гърба ѝ и развявани от вятъра, тя вече никак не му приличаше на претенциозното, високомерно момиче, както я бе нарекъл отначало.

Ной затвори очи за миг, за да прогони този образ от съзнанието си и да си възвърне спокойното, непринудено държане от преди малко. Питаше го дали живее в ХанOVER, както Самсон?

— Не, но се виждаме често. Тези срещи са само за нас двамата и тогава не допускаме никой друг. Изпитваме силно взаимно възхищение и това ни е напълно достатъчно.

— Не допускате никой друг? Имаш предвид родителите си?

— Както и съпругата на Самсон. Те са без деца, а тъй като освен него и баща ми във фамилията няма други братя и сестри, аз бях галеното хлапе и в двете семейства.

Шей се усмихна.

— Сигурно си прекарвал страхотно.

— Така е, наистина.

Младата жена си припомни собственото си детство и своите родители. Не би използвала определението „страхотно прекарване“, за да опише точно как се беше чувствала през онези дни.

— Твоят баща прилича ли по характер на Самсон?

— Не, много по-сериозен е. По някакъв начин това, че живееш ту при единия, ту при другия, придаде уравновесеност и на моя живот.

За втори път Ной говореше за уравнивяване в живота и Шей се запита дали не бе нарочно. Нейното собствено съществуване бе по-скоро хаотично, без някаква определена подредба. Работата ѝ бе нейното професионално призвание, но и нейно хоби — с нея бяха свързани всичките ѝ любими занимания, в нея влагаше и цялата си енергия. Виктория спореше с племенницата си, че животът се състои и от други неща. Тогава Шей се усмихваше, кимаше в съгласие и изтъкваше като доказателство за това мъжете, с които излизаше и приятелите, с които се виждаше. В действителност обаче единственият ѝ истински близък човек бе нейната сестра, а останалите бяха просто познати или приятели само на думи. И Шей знаеше причината — за да поддържа устойчив и стабилен курс в живота, тя целенасочено избираше да бъде само с такива хора, които не представляваха заплаха да прекатурят лодката. За съжаление, подобни индивиди обикновено бяха скучни и безинтересни. Караха я да се чувства самотна и объркана, за което единственото лечение си оставаше работата ѝ.

Ной обаче нямаше как да знае всичко това.

Почувства необяснима празнота и отпи голяма глътка от кафето, сякаш в опит да я запълни. После постави обратно чашата на земята и хвана още по-здраво кормилото. Въпреки това, нито твърдостта на дървото, нито топлината от течността в стомаха ѝ успяха да прогонят чувството на хлад, което я обзе. С несъзнателно движение, Шей потърка едното си босо стъпало о другото.

В следващия миг почувства върху тях трети крак — много по-голям и много по-топъл. Огромната фигура, застанала зад нея, я предпазваше от поривите на вятъра, стоеше като щит между нейното тяло и всички тайнствени сили, които се носеха над Карибите и идваше един Бог знае откъде.

Ной бе застанал, обкръжавайки я от три страни по начина, по който го бе направил предишния ден в кухнята, но сега Шей не изпита онова чувство, че е приклещена като безпомощна птичка. По-скоро усещаше сигурност, топлина и защитеност. Затвори очи, почувствала лицето му да се заравя в косите ѝ, и прошепна:

— Защо се държиш толкова мило с мен?

— Вероятно съм твърде уморен за словесни битки — отговори ѝ с приглушен глас.

— Значи тайната на моето спасение се състои в това да си непрекъснато уморен?

— Тайната — неговият топъл дъх опари бузата ѝ, когато устата му докосна ухото ѝ, — се състои в това да държиш косата си разпусната по този начин, да виждам прекрасните ти боси крака и да усещам сладостта на устните ти. Мисля, че напълно се променяш с онзи стегнат кок и безлични, строги дрехи. Сякаш цялата се сковаваш — включително и чертите на лицето ти. А и начинът, по който говориш също става превзето сериозен и дори язвителен.

— Не е вярно! — възпротиви се Шей, но с не твърде убедителен тон. Не можеше да повярва, че се чувства толкова хубаво в неговите прегръдки сега и нямаше никакво намерение нито да го отрича, нито да се противи. Когато Ной сведе лице до шията ѝ, Шей отпусна глава на неговото рамо.

— Няма да споря — промълви той дрезгаво. — Поне не в този момент.

— Защото си прекалено изморен.

— Не, просто съм доволен.

Ной обсипа шията ѝ с целувки. Полуотворените му устни си проправяха бавно път надолу, към мястото, където започваше блузата ѝ. Шей усети тръпки по цялото си тяло и стисна кормилото още по-здраво, макар да нямаше намерение да се отдръпва.

Усети фигурата на мъжа да я обгръща, краката му бяха от двете ѝ страни, а ръцете му вече галеха бедрата ѝ, като постепенно се приплъзваха нагоре.

— Ной... — прошепна тя.

— Толкова си мека... — с разтворени длани той прокара пръсти по вътрешността на бедрата ѝ, преминавайки бавно по венериния хълм и после нагоре по гладката кожа на корема, докато в следващия миг тя не усети как неговите ръце обхващат плътно гърдите ѝ. Сърцето ѝ бясно туптеше. Тя изви тяло назад и устните ѝ потърсиха неговите.

Шей чувстваше как всичко в нея се разтапя — сякаш всяка отделна кост, всяко мускулче и дори най-малката частичка плът губе форма, превръщайки се в обща, изгаряща от страстен копнеж маса. Внезапно тя осъзна колко много ѝ бе липсвало това усещане на превъзбуда, на изпълващо цялата ѝ същност предвкушане на насладата. Дали въобще някога бе изпитвала подобно чувство?

Сега той галеше гърдите ѝ, леко мачкайки ги с пръсти, но това не ѝ бе достатъчно и Шей му го подсказа, като устните ѝ жадно се впиха в брадичката му. В следващия миг неговата уста я погълна във властна, изпиваща, унищожителна целувка, в която двамата се сляха в общото вкуване на език, устни, страст.

Неспособна да мисли за нищо друго и напълно забравила за управлението на лодката, Шей изви ръце назад и обгърна Ной през кръста, спускайки постепенно длани надолу по бедрата му в настойчива ласка, докато в следващия миг пръстите ѝ не обхванаха стегнатите, извити форми на бедрата и не придърпаха напред към тялото ѝ пулсиращия в сладостна, пареща болка мъжки орган.

— О, Боже... — Ной откъсна устни от нейните, опитвайки си да си поеме дъх, притискайки я плътно към себе си с разтреперани ръце, дишайки учестено и усещащ се неспособен да контролира зова на тялото си.

Шей понечи да се обърне, завладяна от още по-дива страст. Копнееше да обвие ръце около врата му и да впие устни в неговите, жадна като никога преди за целувки. Искаше да преплете краката си около неговите и да почувства мъжката топлина и твърдост в себе си. Ной обаче не ѝ позволи, като стисна здраво китката ѝ и я застави да остане с гръб към него. Това неочаквано движение бе достатъчно да възвърне разсъдъка ѝ и когато усети, че Шей вече успяваше да се контролира в някаква степен, той отпусна натиска на пръстите си върху ръката ѝ, като обаче продължи да я държи нежно.

Бавно поеа дъх и с усилие възстановиха нормалния ритъм на пулса си.

Шей беше като зашеметена — не толкова от самата случка, колкото от неочакваната готовност и желание, с които се бе поддала на импулса. Чудеше се какво да каже, но нищо не ѝ идваше на ум.

За сметка на това, Ной намери точните думи.

— От доста време не си го правила, нали? — попита я нежно той.

Младата жена отново стискаше кормилото, макар да усещаше пръстите си напълно изтръпнали.

— Да — прошепна в отговор.

— И не бе подготвена за подобно нещо?

— Да — чу се отново нейният шепот.

— Мислиш ли, че ще съжаляваш за това утре сутринта?

— Предполагам.

Ной пусна ръката ѝ. Не бе ядосан. Протегна се, за да хване руля и да поеме на свой ред управлението на яхтата, а Шей се дръпна встрани. Чу го да казва с дрезгав, пресеклив глас:

— Би ли слязла долу, моля те.

Знаеше какво прави и му бе благодарна, че я предупреждаваше, като по този начин ѝ спестяваше допълнителните угризения, които вероятно би изпитвала на следващия ден. Преди малко бе почувствала твърдостта и напора на възбудата му, към което тя самата го бе подтикнала и сега трябваше да поеме отговорността за случилото се и да се съобрази с молбата му. Ной бе нормален човек с естествени реакции. Желаше я и искаше същото от нея, но не тази вечер:

Мълчаливо, Шей заслиза надолу по стълбичките. На последното стъпало се закова на място, като едва успя да спотаи напирания в гърлото ѝ вик.

— Изглежда те уплаших — каза Самсон. — Много съжалявам. Май нещо се беше замислила дълбоко.

Така беше. Сърцето ѝ обаче в този миг биеше учестено поради друга, съвсем различна от предишните, мисъл, от която тялото ѝ се скова в ужас. Ами ако Самсон се бе събудил по-рано и се беше качил на палубата, докато... докато...

— Трябваше да съм горе от по-рано — чу го да обяснява. — Сигурно Ной е вече страшно уморен. Радвам се, че поне ти си му правила компания.

За разлика от чичото, Шей не беше сигурна дали е доволна от това. След като прекоси тихо коридора към каютата си и също толкова безшумно се пъкна под завивките, тя вече изпитваше много по-силни съмнения, наред с убеждението, че вероятно съвсем скоро ще съжалява истински за станалото.

Не просто съжаляваше. Беше направо бясна. Не само че не успя да се наспи, но и през цялото време се будеше от спомена за преживяното на палубата, мятеше се насам-натам, заравяше лице във възглавницата и се молеше забвението на съня да я избави от натрапчивите мисли и картини. За щастие Виктория бе излязла още в седем и Шей остана сама и необезпокоявана в тревожното си и мъчително безсъние.

В един момент задряма, но не за дълго. Няколко пъти се унася и това изтощително, накъсано състояние на полусън продължи почти до обяд, когато най-накрая Шей се предаде и успя да събере достатъчно кураж, за да се изправи пред следващото изпитание.

Завари Ной в кухнята. Беше си мечтала единствено за чаша кафе, но очевидно дори това щеше да се окаже нелека задача.

— Добре ли спа? — попита я с равен тон, от който тя не можа да се догади за чувствата му.

— Не особено.

— Лоши сънища ли имаше?

— Лошото беше състоянието между сънищата, не те самите — измърмори Шей, докато с треперещи пръсти наливаше кафе.

— Винаги ли си в толкова бодро настроение сутрин?

— Винаги.

— Ако се беше събудила в едно легло с мен, сега щеше да се чувстваш много по-различно.

Стиснала здраво ръба на печката, Шей затвори очи, но успя да преброи само до осем, преди да чуе следващата реплика.

— Хващам се на бас, че сигурно си истински динамит там.

Шей продължи да брой.

— Такава поне се изяви снощи на палубата.

Сега вече тя усети, че стомахът ѝ се свива.

— Не ми напомняй.

— Ти да не си шизофреничка?

Изумена, Шей рязко се обърна.

— Моля?

— Питам дали не страдаш от раздвоение на личността.

— Разбира се, че не!

— А защо се държиш така дръпнато тази сутрин, след като снощи бе толкова сладка и отзивчива? — изгледа я внимателно отгоре до долу и отсъди с решителен тон: — Сигурно е заради дрехите, дето си навлякла. Вярно, този път си с къси панталонки, но вероятно си ги стегнала до последната дупка на колана — тениската ѝ, прецени той, бе достатъчно широка и за него да се пъхне вътре, така че едва ли усещането за скованост се пораждаше от нея. — А и косата ти... Пак си я вързала на кок. Да не би да го правиш, за да можеш ти самата да се чувстваш по-сигурна и по-уверена?

Шей взе чашата си и рязко се обърна в посока към салона, без да отговори.

Ной тръгна плътно след нея.

— Внимавай! Разливаш го по пода!

Шей се завъртя към него с бясно движение, готова да му се нахвърли, но замря с отворена уста и вперила стреснат поглед в пръските кафе, стичащи се по дрехите му.

Ной отскочи назад.

— По дяволите! Как ме опари!

Не бе имала намерение да излива кафето си отгоре му и сега съвсем импулсивно протегна ръка, за да го избърше. Той обаче я отблъсна рязко.

— Няма нужда, благодаря.

— Изгори ли те? — попита го колебливо.

— Все ще оживея някак.

— Ще останат петна, ако не се изпере веднага.

— Тази фланелка е преживявала и по-страшни неща, уверявам те.

Май наистина е така, помисли си Шей, след като го огледа преценяващо. Несъмнено, едно време това е била моряшка фланелка, но вече почти по нищо не личеше. Беше протрита по ръбовете и под мишниците, а около врата се бе размъкнала и висеше унило — но именно затова Ной изглеждаше още повече като непокорен хлапак. А това определено ѝ харесваше!

Въздъхвайки уморено, Шей се запъти към един стол, като вървеше по-внимателно, и седна с отпусната назад глава и затворени очи. Усети по движенията, че Ной се разположи в стола насреща.

— Защо се държиш така с мен? — прошепна тя.

— Интересна си ми. Успя да възбудиш моето любопитство — на Ной не му бе нужно да се замисли, за да даде обяснение, защото през последните няколко часа единствено тази мисъл бе занимавала ума му.

Това обаче не бе отговорът, който тя очакваше.

— Не мислех, че такива наежени като таралеж жени като мен могат да предизвикат интерес у теб.

— Да, но въпросът е дали наистина си толкова наежена, каквато се показваш.

— Е, най-малкото съм високомерна и претенциозна.

— Така ли?

— Ти сам го каза.

— Може би съм сгрешил в преценката.

— Не, не си.

— Тогава значи снощи си ме подлъгала да мисля различно.

Все още здраво стиснала очи, Шей се намръщи и подхвърли раздражено:

— Дали не можем да забравим за случилото се?

— Ооо, надявам се, не! Според мен снощи се случи нещо наистина специално.

Шей опита да се възпротиви, като произнесе с умолителен тон името му, но Ной побърза да се възползва и от този факт.

— Снощи се обърна към мен по същия начин. Хареса ми. Желаше ме — толкова ли е страшно да го признаеш?

Шей рязко отвори очи и го погледна право в лицето.

— Не те желая.

— Да, но вчера ме желаше.

— Вчера бях прекалено уморена, за да се замисля какво върша.

Той седеше насреща ѝ, разтворил широко дългите си крака и преплел пръстите на ръцете си, с лакти, поставени на коленете.

— Именно това имам предвид. Защитните ти прегради бяха свалени и мисля, че точно тогава се разкри такава, каквато си в действителност.

— Каквато съм в действителност ли? Сега, тук пред теб, съм такава, каквато в действителност съм, щом те интересува — произнесе го с възможно най-равнодушен тон. Трябваше да го накара да ѝ повярва. Нужно бе да го убеди. Нужно бе да убеди и самата себе си. — Старая се да водя нормален, уравновесен и благоразумен живот, в който всичко да е под мой контрол.

— И какво забавно има в това?

— Няма значение. Направила съм своя избор — за теб може и да е отегчително, но за мен е най-доброто.

— Затова ли цялата пламна от възбуда в ръцете ми?

Шей отново се почувства в безизходица. Каквото и да кажеше, Ной винаги успяваше да ѝ противопостави нов аргумент. От мига, в който бе напуснала палубата рано тази сутрин, младата жена знаеше, че е загазила, и то доста, без да може да разчита, че Ной би ѝ помогнал

по какъвто и да било начин. Всъщност, как въобще можеше да разчита на това! Предпочете пак да затвори очи и да се постараете да не му обръща внимание.

— Копнееше да бъдеш задоволена!

Шей мълчеше.

— Тормози те истински сексуален глад! — увеличи той натиска.

Отново мълчание.

Ной стисна насмешливо устни.

— Няма да можеш да съблазниш Самсон — той е метнал око на леля ти. Така че оставам единствено аз!

— Дори и да исках, нямам никаква представа как се съблазнява мъж — промълви тихо Шей. Знаеше, че подобно изказване съответства точно на образа на сериозна и твърде морална жена, който се опитваше да изгради за пред Ной. Същевременно обаче това не бе и далеч от истината. До този момент никога не й се бе налагало да съблазнява, когато и да е. За кръга от хора, сред които се движеше, сексът винаги бе представлявал нещо напълно естествено, леснодостъпно и необременяващо. Може би затова никога досега не бе имал кой знае какво значение за нея. Преживяното миналата нощ, или, ако трябваше да бъде точна — тази сутрин, бе усетила по съвсем различен начин. Все още се опитваше да проумее защо и поради каква причина.

— Вече ти казах — достигна до нея отговорът на Ной. — Достатъчно е човек да види голи тези прекрасни дълги крака, да се опие от разпуснатата ти коса и да чуе нещо мило от устата ти — той се размърда на стола и изкриви физиономия. — Господи, в момента е изпълнено само едно от тези три условия и въпреки това усещам как оная работа ми се втвърдява!

Шей го стрелна с очи.

— Държиш се просташки!

Ной помисли за момент.

— Думата „просташки“ всъщност съдържа основното значение на „прост, обикновен“, тоест, естествен, или с други думи, воден от естествените си, природни инстинкти. Което пак определя състоянието между краката ми!

Шей скокна от стола и се втурна към каютата си.

— Не можеш да се криеш там цял ден, скъпа! — подвикна след нея Ной.

— Нямам намерение да се крия! — кресна тя в отговор. — Отивам да си взема книгата... — грабна я от куфара, който ѝ служеше за импровизирана нощна масичка — и отивам на палубата!

Прекося салона, профучавайки покрай Ной, като се спря рязко само за миг, за да грабне една възглавничка от канапето.

— И там не можеш да се скриеш от мен! — предупреди я той.

— Така да е! — отрязва Шей, отправяйки се с твърда крачка към стълбичката. — Поне ще има и други хора наоколо, така че се надявам най-малкото да държиш хапливия си език зад зъбите!

Ной се изправи и тръгна след нея.

— Предпочитам да усещам твоя там! Хареса ми как се целуваше снощи!

— Имаш предвид тази сутрин! — Шей изтича нагоре с възможно най-голяма скорост. — Гарантирам ти обаче че повече няма да се повтори!

— О, недей така! — произнесе умолително той и отново ѝ заприлича на сърдито малко момченце в тяло на мъж. — Наистина успя да ме възбудиш!

— Шшшт! — обърна се рязко назад Шей, като му хвърли поредния гневен поглед, след което изправи глава и излезе на палубата със спокойно изражение и приветлива усмивка. — Добро утро, Самсон!

Ной стоеше зад кормилото, хванал здраво дръжките с ръце и широко разкراчил крака за опора. Управлението на „Златно ехо“ не изискваше кой знае какви усилия, но по някакъв начин му създаваше усещане за контрол. Нуждаеше се от това, макар и да не разбираше точно защо.

Отвърщайки поглед от ширналия се отпред океан, той забеляза Шей, която четеше, разположила се върху една възглавничка в сянката на платната и облегла гръб на фалшборта. Беше свила колене и не повдигаше очи от книгата нито за миг. Дори един-единствен кичур нямаше измъкнал се да се вее на воля от вятъра от здраво стегнатия кок.

Господи, колко беше скована тази жена! Държеше се превзето и високомерно, готова всеки миг да ти се нахвърли с някоя язвителна нападка недопускаща никаква близост! Той обаче знаеше, че в нея се крие друг човек. Неговият усет за хората никога не го лъжеше,

независимо, че тя всячески се стараеше да прикрие това. И колкото повече се опитваше да я накара да се държи свободно и естествено, толкова по-дръпната и нападателна ставаше!

Ной бе натрупал доста познания за противоположния пол и макар да не беше точно развратният тип, за какъвто се представяше пред Шей, работата му бе свързана с непрекъснат контакт с най-различни жени. Някои от тях бяха чаровни и привлекателни, други — сприхави и невротични, трети — истински агресивни и противно амбициозни. Шей не бе по-грозна от която и да било от тях, дори — трябваше да признае, по-хубава от повечето, но единствено в редките моменти, когато се отпускате и даваше воля на истинските си емоции. Предишната вечер се бе случило именно това, но за съжаление тъмнината му бе попречила да я види както трябва. Затова искаше същото нещо да стане и на светло — да я гледа как разпуска косата си, как отмята глава назад, усмихва се, а напрежението, сковаващо тялото ѝ, изчезва без следа. Знаеше, че подобен образ би помнил през целия си живот.

Но Шей никога не би направила това, никога не би се съгласила да му достави подобно удоволствие! Помисли си за многобройните им спречквания, язвителните ѝ отговори на неговите, не дотам дружелюбни, закачки. Представи си я как си поема дъх, за да не избухне, как го стрелка ядно с поглед или се опитва да си придаде безразличен вид, когато я подиграваше. Понякога губеше контрол и му отвърщаше с гневен тон, но дори и в тези редки моменти успяваше бързо да възвърне самообладанието си.

Как се бе изразила — че се стреми да води нормален, уравновесен и благоразумен живот? Това беше всичко, което му бе известно за нея, а също и факта, че живее във Филаделфия, че няма съпруг и не разполага с личен готвач. Знаеше обаче че без съмнение ѝ въздействаше физически. Шей нямаше как да отрече станалото тук, на това място, преди не повече от дванадесет часа.

Той също не можеше и не искаше да го забрави, макар да съзнаваше, че със сигурност го очакват главоболия, ако решише да се обвързва с жена, която очевидно имаше комплекси по отношение на секса. Същевременно не го интересуваше единствено сексът. Личността ѝ възбуждаше любопитството му, чувстваше се привлечен от загадката, която представляваше. Беше ѝ го казал и не бе излъгал.

Необяснимо защо, Ной изпитваше истинска нужда да разбере тази жена, да проникне в дълбините на нейната същност. Това означаваше, че трябва да я опознае, да пробие през дебелия защитна преграда, която си бе изградила.

Съществуваха два начина да постигне това. Единият вариант бе да се държи учтиво и да се опита да проведе един нормален и любезен разговор с нея. За жалост, в този случай щеше да бъде необходимо доста време, за да изгради доверие в нея и да я накара да се разкрие. Като знаеше колко е опърничава, Ной се съмняваше, че двете седмици ще са достатъчни.

Вторият вариант бе по-директен, но и не съвсем почтен. Можеше да се държи с нея както досега, да се заяжда, да я подиграва — нямаше да ѝ хареса, но вероятно така щеше да успее да я изтощи и след като несъмнено бе податлива на физическото му въздействие, той можеше да се възползва и от това, дори и ако му се наложеше да събира информацията на съвсем малки парченца.

Нуждаеше се от повече сведения за Шей — само посредством тези данни можеше да си изгради пълна представа за нея. А това му бе необходимо на първо място, за да си изясни защо, по дяволите, тя толкова го интересуваше!

— Е, как е, дами?

Шей вдигна поглед от книгата и видя Ной, който бавно се приближаваше към тях. Значи вече бе предал управлението на яхтата на чичо си. Трябваше да признае, макар и не много охотно, че момчето вършеше добросъвестно своя дял от работата.

— Тъкмо мислех да те питам същото! — усмихна му се Виктория в отговор. — Добре ли напредваме?

Ной погледна на запад, в която посока носят на платноходката пореше вълните.

— Не е зле. Ако пасатът продължи да духа така благосклонно и успеем да поддържаме сегашната скорост от пет възела в час, ще пристигнем в Коста Рика точно по разписание.

Новината бе добре дошла за Шей. За Виктория обаче нещата не стояха съвсем така.

— Много ми харесва пътуването! — каза, протягайки се лениво назад. — Имам чувството, че мога да изкарам цял месец на тази платноходка!

Ной се изсмя и се обърна към Шей.

— Ами ти? Би ли плавала цял месец с нас?

Канеше се да се усмихне и да кимне утвърдително, но забеляза предизвикателния блясък в неговите очи. Устоя на втрещения му поглед и отговори със саркастичен тон:

— Не и в този живот. Трябва да се връщам на работа.

Ной клекна пред нея, подпирайки се на пети, и продължи:

— Но ако напрегнеш малко въображението си и си представиш, че тази работа не съществува, би ли плавала, просто ей така, без определена цел?

Шей сбърчи нос.

— О, не... Предпочитам да усещам твърда земя под краката си. Ако можех сега да съм в някоя вила в Бъркшир, щях направо да се чувствам като в рая!

— Какъв ти рай, миличка! — намеси се Виктория. — Та това би било живо заточение!

— Така ли си прекарва обикновено отпуските? — запита Ной.

— По принцип предпочитам...

— Така щеше да си прекара тази отпуска, ако не й бях предложила да дойде тук с мен!

— Предложила? По-скоро бих казала...

— Разбирам какво я е привлякло в Бъркшир — прекъсна безцеремонно думите й Ной, като дори не й даде възможност да протестира. — Самият аз притежавам малка къщичка в южен Вермонт и макар рядко да прекарвам там повече от няколко дни, преживяването винаги е страхотно. Нищо не може да се сравни с това да си сам със себе си в някое тихо местенце, където можеш да си отпочинеш и да възстановиш енергията си, необезпокояван от никого.

Виктория не беше съгласна.

— Не, не. Разбирам да си с човек, на когото държиш и с когото ти е приятно, но абсолютно сам...

— Но ти също много често прекарваш времето сама! — намеси се бързо Шей, преди да са я прекъснали.

— Естествено! Не мога през цялото време да съм с хора. Съвсем различно е обаче да се изолираш нарочно някъде, само и само да бъдеш самичка, и то дни наред! Не ми се струва особено здравословна

идея. И издава, че нещо в живота ти не е както трябва, след като се нуждаеш от подобни бягства.

— Все пак, всички се нуждаем от време на време да се измъкваме от рутината, от еднообразието. Нали, Шей? — намеси се Ной.

Последните думи бяха произнесени с почти заговорнически тон, който не остави никакво съмнение у Шей, че нейният събеседник искаше да намекне за общото им преживяване през нощта.

— Мисля, че Виктория е права. Понякога е нездравословно да се изолираш напълно от другите хора.

— За това пък преживяването си заслужава — продължи със същия тих, многозначителен тон Ной.

Виктория местеше очи ту към единия, ту към другия.

— Защо ми се струва, че нещо съм пропуснала?

— Да, наистина, пропусна едно чудесно изживяване — усмихна се Ной на Виктория и продължи, без да отделя поглед от племенницата й: — Снощи двамата с Шей си изкарахме страхотно!

— Ной!

— Вярно ли е, Шей? Ти нищо не ми спомена.

Младата жена стоеше като зашеметена, без да може да повярва, че подобен разговор наистина се провеждаше.

— Всъщност Ной иска да каже, че снощи имахме малко спречкване и...

— Това стана впоследствие, а и не беше точно спречкване.

Обръщайки се към Виктория, Шей произнесе с престорено съчувствие:

— Миличкият, започна да се обърква! Толкова е свикнал да се държи грубо, че вече дори му е трудно да го осъзнае!

— Добре, но какво е станало снощи?

— Нищо не е ста...

— О, не ми ги разправяй тия! Нали те усетих как се измъкваш тихомълком, мислейки, че спя. Голяма хитруша си била! — после се обърна към Ной и добави: — Надявам се, че не се е държала твърде предизвикателно!

— Всъщност...

— Моля ви, престанете! И двамата! — извика Шей, като гневно вдигна крака и удари силно пети в палубата.

Погледът на Ной също се вдигна, проследявайки нейното движение.

Шей побърза да събере отново плътно колене. Ной наведе глава встрани, като въздъхна с разочарование едва чуто.

— Племенницата ти има прекрасна коса, Виктория. Също толкова гъста и мека като твоята, но цветът е различен. Мисля, че е просто невероятен.

— Баща ѝ е червенокос, почти рижав. Като дете, Шей...

— Стига, Виктория!

Леля ѝ обаче не обърна никакво внимание на гнева ѝ и продължи невъзмутимо:

— Като дете, Шей имаше същата рижа коса като него.

— А характерът също ли е наследила от баща си?

— Ти как мислиш?

— Виктория, ако вие двамата още сега не...

— Убеден съм, че е така — отговори Ной с насмешлива усмивка.

— Не съм сигурен обаче дали трябва да съм благодарен на баща ѝ за това или, напротив — да го виня.

— Въобще няма какво да го обсъждате! — Шей преливаше от възмущение.

— Е, хайде, скъпа — успокой я Виктория. — Няма за какво да се разстройваш!

Ной побърза да добави:

— Наистина ми е интересно да чуя за баща ти, а ти си прекалено неразговорлива на каквито и да било теми. Досега почти нищо не си ми разказала за себе си...

— Но как може, Шей — упрекна я със закачлив тон леля ѝ. — Държиш се така, сякаш имаш нещо за криене.

Думите ѝ си бяха чисто предизвикателство, макар и вероятно продиктувано от добри намерения. Ако отрече, че има нещо за криене, Шей щеше да бъде принудена да отговори на въпроса на Ной. Заявеше ли, че наистина си има тайни, които не би искала да споделя, той несъмнено щеше да стане още по-любопитен. В продължение на една дълга минута тя ги гледаше ядосано и изпълнена с безсилие, без да може да вземе решение как да действа.

Най-после Ной я съжали. В края на краищата, помисли си дяволито той, можеше да отложи разговора за родителите ѝ за по-

късно. В никакъв случай обаче не трябваше да пропуска предоставилата му се възможност.

С едно-единствено плавно движение младият мъж се премести до Шей, облягайки се като нея на фалшборта.

— Какво ще кажеш да поплуваме малко?

Шей не отговори веднага. Усещаше как цялата ѝ дясна страна гори — рамото, ръката, бедрото ѝ — всяка частица, където чувстваше допира на Ной до тялото си. Най-накрая се изкашля и вперила поглед пред себе си, каза:

— Щом ти се иска, плувай.

— Предложих ти да плуваме заедно.

— Не, благодаря! Нямам желание да се боря с вълните и вероятно да бъда зарязана в океана, докато в същото време платноходката си плава спокойно напред! — каза го по начин, чрез който даде да се разбере, че не би имала нищо против, ако той бъдеше зарязан във водата.

Ной обаче моментално отхвърли подобна възможност.

— Не съществува такава опасност — ще свием платната и ще оставим яхтата на дрейф. „Златно ехо“ няма да продължи без нас, така че ще можем да се забавляваме колкото си искаме — избърса с пръст капчиците пот над горната ѝ устна. — Уверявам те, че ще останеш доволна.

Шей не смееше да помръдне.

— Предпочитам да гледам.

— Ще съжаляваш — водата е чудесна — наведе се напред и допълни: — Толкова е горещо, че фланелката ми е направо залепнала за гърба от пот. А си мислех, че морският бриз е достатъчно прохладен.

— Струва ми се, че по-скоро вътрешната ти температура е прекалено висока. Като гледам, кръвта ти май направо кипи.

— Може и така да е, щом казваш — хвърли ѝ изпиващ, страстен поглед той. — Наистина кръвта ми просто кипи.

Ной се наведе и с едно бързо движение съблече тениската през глава. Шей примря. Никога преди не бе виждала толкова мускулест и красиво оформен мъжки гръб. Гледката се запечата в съзнанието ѝ и тя не можеше да се отърси от усещането, което я завладя, дори и след

като Ной отново се бе облегнал назад. С мъка успя да преглътне буцата, заседнала в гърлото ѝ.

— Каза ли нещо? — запита я невинно Ной.

— Не, не.

— Гласът ти звучи особено. По-висок от обикновено.

— Сигурно е от промяната в атмосферата. Вероятно сме на по-висока надморска височина.

— Май забрави, че се намираме на морското равнище.

— О, да, вярно. Прав си.

Без никакво предупреждение, Ной неочаквано сграбчи ръката ѝ, като преплете пръстите си с нейните, и я постави на голото си бедро. После се обърна към Виктория:

— Искаш ли да се присъединиш към нас?

— С удоволствие.

— Разбира се, ако дойдеш, ще трябва да се държа прилично.

— Като сега ли? — измърмори Шей сърдито. Опита се да издърпа ръката си, но в отговор усети Ной да я притиска още по-силно към голия си крак. Изтръпна от досега с топлата, гладка кожа.

Ной се направи на обиден.

— Но аз се държа прилично!

— Как не! Съблякъл си се почти гол!

— Кое то значи, че съм и полуоблечен. Или може би предпочиташ да остана по тениска и да си събуя панталоните?

Виктория се изсмя. Този млад мъж наистина си го биваше. Сега се обърна към нея и с уж обидено изражение, попита:

— А, ти, Виктория, също ли мислиш, че има нещо, заради което трябва да се срамувам?

Тя не издържа и отново се изкиска.

— О, не, не, разбира се! Аз...

— Но това никак не е смешно! Нараняваш достойнството ми!

— О, стига, Ной — едва успя да изрече Виктория, заливайки се от смях. — Нямах намерение да...

— Вече е твърде късно. Аз съм дълбоко обиден и страдам — изрече го с тъжен поглед, който я накара да избухне в нов изблик на неистов кикот. Това го накара да си придаде още по-строга изражение и със сериозен тон той добави: — Щом е така, сега ще ви докажа, че наистина съм солидно оборудван.

— О, уверена съм...

— Не, не, виждам, че не ми вярваш — каза той с престорен израз на наранено самочувствие и се обърна към Шей: — А и ти също — пусна ръката ѝ и започна да развързва връзките на късите си панталони. — Ще ви докажа и на двете! — пъхна палци под колана и понечи да ги смъкне надолу, но в същата секунда Шей го спря, притискайки ужасено длан към корема му.

— Не, не, моля те, недей! — прошепна с широко разтворени очи.

Никога преди Ной не бе виждал толкова молба в нечий поглед. Пръстите ѝ прогаряха дупка в стомаха му, но тя явно не забелязваше. Още миг и щеше да се разплаче.

Това вече го накара да изгуби всякакво желание за шеги.

— Не се притеснявай, само се преструвах — каза той нежно.

В продължение на една дълга минута Шей го гледаше мълчаливо, разучавайки внимателно лицето му. Долната ѝ устна трепереше. В следващия миг тя скочи на крака и се втурна по палубата в посока към стълбите, отвеждащи към долните помещения. Ной понечи да я последва, но Виктория го спря.

— Остави я малко да се успокои. Струва ми се, че има нужда да си изясни някои неща сама за себе си.

— Не исках да я обидя.

— Знам. Имам ти доверие. Чичо ти се оказа много разговорлив човек и чудесен разказвач. Страшно се гордее с теб и, както ми се струва, съвсем основателно.

Ной се намръщи.

— И кога успяхте да си поговорите толкова добре? Да не би снощи, докато с Шей бяхме тук на палубата? — очите му се разшириха от учудване.

— Не, докато ние със Самсон стояхме при кормилото тази сутрин — отговори Виктория с дяволита усмивка. — Двамата с племенницата ми спяхте до късно, а, както се оказа, и аз, и Самсон сме любители на ранното ставане.

— Ахаа... — произнесе бавно Ной, като в същото време сбърчи отново чело. — Опитвам се да разбера Шей, но ми е трудно. Не желае да говори за себе си.

— Сама се е научила да бъде такава.

Ной се канеше да попита за причината. Искаше да узнае и всички останали неща, за които тя отказваше да говори. Помисли си обаче че не бива да намесва Виктория. Отношенията му с Шей засягаха само тях двамата и той не желаше да поставя леля ѝ в ролята на предателка, като знаеше колко е отзивчива и сърдечна.

— Един ден сама ще ти разкаже за това — подхвърли Виктория.

— Откъде знаеш?

— Имам предчувствие. Само че трябва да проявиш търпение.

Ной прокара пръсти през косата си, съзнавайки, че, така или иначе, няма друг избор. Въздъхна, вдигна фланелката си и се отправи към носа.

— Ной?

Обърна се.

Виктория хвърли многозначителен поглед към късите му панталони, които, непридържани от шнура, бяха започнали леко да се смъкват надолу.

— А, да... — пристегна ги разсеяно и продължи напред.

„Колко спокойно и естествено се държи, помисли си Виктория. Не се притеснява от тялото си, от сексапилността, която излъчва. Дано успее да научи и Шей на същото...“

ПЕТА ГЛАВА

Шей съзнаваше, че Ной е прав. Не можеше вечно да се крие в каютата. Преди малко беше побягнала като петнадесетгодишна тийнейджърка, но просто не бе намерила сили да се пребори с усещането, което разтърсваше цялото ѝ тяло. Ной стоеше толкова близо до нея, почти гол и предизвикателно възбуждащ, че физическото привличане бе просто неудържимо. А това я плашеше до сълзи.

Пренебрегващ всички установени норми на поведение, безочлив, импулсивен и без задръжки — Ной се държеше точно като онези хора, които Шей обикновено се стараяше да избягва. Какво се криеше зад това държане обаче оставаше загадка. В действителност, тя не знаеше почти нищо за него — какво работи, дали има по-сериозна връзка с жена, какви бяха вълненията, тревогите, истинските му мисли и чувства. Опитваше се да го определи веднъж завинаги като просто още един нагъл грубиян, но нещо все ѝ пречеше да произнесе окончателната присъда. Объркваше се, когато го виждаше колко мило се държи с Виктория и колко силна и искрена привързаност проявява към чичо си. Нещо интуитивно ѝ подсказваше, че зад подобно поведение се крие друг човек.

И така, седеше си тук самичка, с насълзени очи и влажни длани, разтреперана като някоя хлапачка след първата ѝ среща. Усмихна се леко — дали всъщност не изпитваше онзи вид юношески преживявания, които едно време бе пропуснала? Още съвсем млада тя вече се бе чувствала като голям, зрял човек. Порастването при нея бе станало толкова бързо, че дори не бе усетила истински болките на растежа. Е, сега спокойно можеше да използва този термин, за да опише начина, по който се чувстваше в момента. Съзнаваше, че насила бе принуждавана да преосмисли своите нужди, желания, ценностната си система — труден и болезнен процес.

Нищо обаче нямаше да постигне, ако стоеше в тази каюта. В края на краищата, не беше тийнейджърка, че да си позволи лукса да се самосъжалява цял ден. Най-разумният ход, който трябваше да

предприеме, бе да се вземе в ръце и да се присъедини към останалите горе на палубата. Само така можеше да възстанови себеуважението си, а с течение на времето щеше да се опита да си изясни постепенно нещата.

Сложи си бански костюм, разпусна и среса косата си, след което я върза високо на опашка, наплиска лицето си с вода, облече къса плажна рокличка, която се връзваше през кръста и напусна каютата.

Завари Ной в салона, разположил се удобно в един стол — вероятно я чакаше. Тя се спря на прага и го изгледа колебливо. Не се чу никакъв коментар по отношение на настоящето ѝ облекло, не се спомена нито дума за голите ѝ крака или за косата ѝ. Всъщност, той явно също се чувстваше неловко, което ѝ вдъхна известна увереност.

— Не спомена ли нещо за плуване? — подхвърли Шей тихо.

В продължение на около минута Ной остана неподвижен, а лицето му изразяваше противоречиви чувства на обърканост, надежда, нерешителност.

— Съгласна ли си? — попита предпазливо.

Тя кимна.

В погледа му се прокрадва познатият дяволит блясък. Усмехнат, той каза:

— Виждам, че си готова. Изчакай ме само миг да си сложа някакви бански и отиваме.

— А платната?

— Помоли Самсон да ги спусне. Ще се зарадва на предложението — обожава да плува! Подсети Виктория също да се приготви. Нали и тя искаше да дойде.

Вратата на каютата му се затвори зад него. Шей постоя, загледана натам в продължение на няколко мига, след което тихо прекоси салона и се заизкачва нагоре по стълбичката. Опитваше се да разбере защо бе толкова смутен и нерешителен преди малко и какво правеше, седнал самичък в салона. За първи път го виждаше такъв и дори не бе подозирала за съществуването на подобна страна от характера му, нямаща нищо общо с типичните му прояви на нахалство, самодоволство и безочливост. Не беше се опитвал да я дразни и дори когато бе възвърнал самоувереността си, се бе държал различно и много по-дружелюбно, даже отстъпчиво. Ако само можеше да разбере какви мисли го вълнуваха...

Ной провеси една въжена стълба през кърмата и покани Шей да се спусне първа. Тя слезе до средата и скочи. В мига, в който се гмурна във водата, осъзна колко различно се чувства в сравнение с преди малко, когато бе имала усещането, че е потънала в пот и мръсотия от горещината. Заля я вълна от въодушевление и бодрост.

Гмурна се отново и когато изплува, отметна радостно глава назад и се разсмя. Отвори очи точно навреме, за да види как Ной, се задържа за секунда в равновесно положение, стъпил върху перилото и веднага след това, се хвърля в идеална дъга нагоре и после надолу като стрела, плавно разцепвайки вълните. Изчака го да се появи на повърхността, като блискаше с ръце, изпълнена с неповторимото усещане за лекота и безгрижие.

— Не беше зле — подхвърли като комплимент за скока му.

— При теб също — отвърна той, мислейки си обаче за щастливия ѝ, усмихнат вид сега. После се отдалечи, като загребваше равномерно вода със силни движения, заобикаляйки кърмата на „Златно ехо“ и преминавайки покрай десния ѝ борд. Шей го последва, но по-бавно, настигайки го при носа, където Ной я изчакваше, преди да се върнат назад покрай другата страна на платноходката. След като завършиха обиколката, той се обърна към нея и подхвърли усмихнато:

— Добра плувкиня си. Дали няма някаква тайна в това, че си с цял бански, покриващ почти напълно тялото ти? Вероятно под него се крие някакво съоръжение за по-лесно придвижване във водата?

Шей завъртя очи в престолено възмущение.

— Петнадесет минути!

— Какво петнадесет минути?

— Толкова ти е рекордното време, което можеш да издържиш, без да подхвърлиш някоя хаплива забележка! Сега пък се зае с банския ми, като не успя нищо друго да измислиш! Е, мога да те уверя, че той си е напълно в ред! — всъщност, Шей бе платила огромна сума за него, тъй като бе от последната колекция на известен дизайнер.

Ной се потопи изцяло във водата и остана така около минута, след което рязко изскочи навън, отмятайки коса назад и хвърляйки хладни пръски наоколо.

— Надявах се, че ще си с бикини, за да видя повече от тялото ти.

— Много съжалявам! — отвърна тя, като се обърна и заплува.

Само след миг вече я беше настигнал.

— Съжаляваш ли? Как пък не! Доставя ти някакво перверзно удоволствие да ме дразниш по този начин!

— Я виж ти кой го казва!

— Но ти си толкова податлива на заяждане, че просто не мога да се спра — защити се Ной с игрив блясък в погледа. — Веднага се докачаш!

— Повече няма да е така, уверявам те! — отсече тя и заплува обратно.

Само с един замах Ной преодоля за миг разстоянието между тях.

— Искаш ли да проверим?

— Защо не? — обърна се настрана, повдигайки леко брадичка така, че да изглежда спокойна и невъзмутима. Позата ѝ бе малко абсурдна, тъй като същевременно движеше непрекъснато ръцете и краката си, за да се задържи на повърхността.

Внезапно Ной се гмурна под вода. Шей зачака. След малко хвърли кос поглед към мястото, където беше изчезнал и продължи да стои в очакване всеки миг да я дръпне за глезена. Нищо подобно не се случи и тя се огледа.

Не се виждаше и следа от Ной. Никакви мехурчета. Нищо, освен лекото набраздяване на морската повърхност от слабото вълнение.

Усети наченки на безпокойство и заплува в кръг. Не го видя никъде и, вече сериозно разтревожена, се гмурна на свой ред. Нищо!

— Ной! — провикна се, след като изплува отново на повърхността. — Ной, къде си?

— Някакъв проблем ли има, Шей? — главата на Самсон се появи над перилото на кърмата.

Усещаше сърцето си да бие с бясна скорост.

— Ной изчезна! Гмурна се и вече сума ти време го няма никакъв!

Самсон кимна с глава в посока към другата страна на яхтата.

— Защо не провериш там? — предложи ѝ и веднага се скри. Младата жена заплува с шеметна бързина и за отрицателно време успя да заобиколи кърмата и да премине от другата страна, където веднага забеляза Ной. Лежеше по гръб във водата, затворил очи и се наслаждаваше на слънчевите лъчи.

— Глупак такъв! Знаеш ли как ме изплаши! — изкрещя въвн от себе си Шей, като заудря с яростни движения по водата, заливайки го целия и нарушавайки самодоволното му безгрижие. Той заплува към

нея, въртейки глава ту на едната, ту на другата страна, опитвайки се да предпази очите си от пръските. В следващия миг успя да я хване здраво през кръста и да я придърпа към себе си, принуждавайки я да прекрати водната атака.

— Виждаш ли? — подхвърли със злорада усмивка. — Опитът успя!

— Абсолютна идиотщина от твоя страна! — извика Шей, все още цялата разтреперана, като го разтърси за раменете. — И адски безотговорно! Ами ако наистина нещо ти се беше случило? Не съм се тренирала да спасявам удавници, така че нямаше да мога да ти помогна! Самата аз можеше да пострадам, не се ли замисли? Ако се бях гмурнала да те търся и не успеех да изляза навреме на повърхността, ти щеше да си лежиш спокойно тука, чак от другата страна на яхтата и да се забавляваш с тъпите си номера, без въобще да разбереш, че в този миг аз се давя!

— Самсон те наблюдаваше!

— Това няма нищо общо! Имай предвид, че следващия път дори няма да си направя труда да те търся — присви очи тя. — Нали знаеш приказката за лъжливото овчарче?

— Да, но аз не съм някой хлапак!

Шей само изсумтя пренебрежително. Тогава усети как Ной я стисва още по-здраво.

— Кръстосай краката си около кръста ми — изкомандва той.

— Ти майтап ли си правиш?

— Не се бой — ще задържа и двама ни на повърхността.

— Нямам ти доверие.

— Не, нямаш доверие на себе си.

Прав беше.

— Нищо подобно. Грещиш.

— Така ли мислиш? — изкриви устни младият мъж в насмешлива гримаса. — Не искаш да го направиш, защото се страхуваш, че така ще се допреш до моя... Хей, престани веднага!

Шей беше открила, че Ной има гъдел и то тъкмо навреме. Само за миг се освободи от хватката му след кратко боричкане под вода и когато отново изплува на повърхността, той вече я очакваше. Последва обичайната шумна и лудешка битка във вода, прекъсната от виковете на Самсон:

— Деца, деца! Хайде, стига вече!

Погледнаха нагоре и разбушувалите се покрай тях вълни постепенно се уталожиха.

— Време е за баня! — поясни чичото, внимателно спускайки през борда малка плетена кошница, в която имаше сапун и шампоан за коса.

Шей и Ной се спогледаха.

— Да не би да иска да ни намекне нещо? — попита я той.

— Май да. Колко тактично от негова страна.

Ной сбърчи нос.

— Толкова ли е лоша миризмата ми вече?

— А моята?

— Сигурно просто не можем да се усетим един друг.

— Е, чак пък толкова!

— Явно е така — намръщи се отново Ной. — А се къпах едва преди три дни!

— Цели три дни! Отвратително!

— Същото се отнася и за теб! — отхвърли обвинението той с широко отворени от престолено възмущение очи. — Не вярвам да си по-чиста!

— Не е вярно! При мен са минали само два дни, а освен това...

— Е, какво решавате? — чу се отново гласът на Самсон над тях. — И на нас с Виктория страшно ни се къпе в морето, но няма да влезем преди вие двамата да сте излезли!

Шей изгледа племенникът му ужасена.

— Толкова ли е лошо положението, че не искат да са близо до нас дори и във водата?

Ной се изкикоти и заплува към кошницата.

— Не, Шей, става въпрос за сигурността ни — на яхтата винаги трябва да има поне един човек, а тъй като на никого не му се плува сам, разумно е да се разделим на двойки — извади от кошницата светложълто пластмасово шише и изстиска солидно количество от течния сапун върху дланта си, разнасяйки го по ръцете, раменете и врата си.

— „Джой“ ли е? — попита го Шей, когато доплува по-наблизо.

— Да. Един от малкото, който се пени в солена вода — отвърна Ной, като ѝ подхвърли шишенцето и започна да се търка, за да ѝ

докаже. — Хайде, давай. Върши работа.

Младата жена последва примера му и придържайки се на повърхността, като непрестанно движеше краката си, тя също бързо насапуниса ръцете, раменете и врата си. След малко Ной взе отново поставеното обратно от Шей в кошницата шише и продължи да се къпе, но вече застанал при ватерлинията.

През това време Шей успя да изплакне ръцете си.

— Реших да се измия и по-надолу. Гърдите и така нататък — в очите му проблясваше игриво пламъче. — А ти? Няма ли да го направиш?

— И дотам ще стигна — успя да отвърне тя, но се чувстваше някак притеснена. Хвърли тайно поглед нагоре и с облекчение установи, че над перилото нямаше и следа от Самсон.

— Ще ти трябва още сапун — подметна Ной, посочвайки с глава към кошницата.

Шей взе за втори път шишенцето, изстиска малко от течността върху дланта си и постави бутилката обратно, след което втренчи поглед в сапуна, питайки се как да действа.

— Не се обръщай с гръб. Искам да гледам — чу се гласът на племенника.

— О, не се и съмнявам!

— Хайде, застанали сме в сянката на яхтата. Никой не може да те види — водата тук е прекалено тъмна!

Шей не се притесняваше от това, което Ной щеше да види, а от нещата, които можеше да си представи. Самата тя съзнаваше, че въображението ѝ бе започнало да работи и да реди картини, докато в сянката срещу нея младият мъж извиваше рамене и се движеше по начин, който явно подсказваше, макар ръцете му да не се виждаха, че в момента сапунисва якия си, добре оформен гръден кош, а вероятно и други части на тялото си по-надолу.

— По-добре да побързаш, Шей. Самсон няма да ни чака вечно.

— Добре де!

Припряно, тя разтърка длани и пхна ръце под банския си костюм.

— Съветвам те да смъкнеш банския си. Ще ти бъде по-лесно, а е и по-резултатно.

— Всичко е наред, благодаря — насочила поглед встрани, тя насапуниса възможно най-бързо гърдите си.

— Гледай към мен — нежно я изкомандва Ной.

Шей понечи да го изгледа смразяващо, но в мига, в който очите ѝ срещнаха неговите, тя повече не успя да ги отмести. Сега те изразяваха нещо съвсем различно от леденото, високомерно отношение, което тя първоначално целеше да прояви — в този миг очите ѝ отразяваха същата страст и желание, които се четяха и в неговите. Страст неочаквана, всепоглъщаща, изгаряща. Делеше ги не повече от една ръка разстояние, което в огромния океан се равняваше на почти интимна близост.

Шей сапунисваше с бързи, кръгови движения шията и гърдите си, докато в същото време Ной бавно търкаше широката си гърд. Това караше младата жена да изпитва усещането, че всъщност я докосват неговите пръсти, възбуждайки всеки милиметър от нея. Същевременно, сякаш тя плъзгаше длан не по своята кожа, а по неговата гладка, мускулиста плът. Когато ръцете на Ной се насочиха към долната част на гърба, Шей последва движенията му, като чувстваше как тръпките по тялото ѝ се усилват, преминавайки по цялото протежение на гръбнака и концентрирайки се в туптящо кълбо в слабините ѝ.

С полуотворени устни, тя си пое рязко дъх, а в същото време краката ѝ продължаваха по рефлекс да се движат като ножица във водата. Усещаше, че вече е напълно във властта на Ной, изцяло омагьосана от неговите тъмни и блестящи като въглен очи и в плен на собственото си развихрило се въображение.

По сведенията му рамене разбра, че той вече се сапунисваше отпред и ръцете му постепенно се спускаха все по-надолу. Едва успя да преглътне буцата, заседнала в гърлото ѝ, но сякаш свързана по някакъв начин с него, тя повтаряше огледално жестовете му — нейните длани също започнаха да слизат все по-надолу и по-надолу.

Погледът на Ной не ѝ позволяваше да откъсне очи от него — не бе насмешлив, но не бе и стеснителен. Дори и за миг не го сведе към нежната, едва докосвана от вълните, повърхност на океана, който се издигаше и се спускаше в пълна хармония с движенията на телата им, подобно на настойник, приучващ ги как да се слоят с неговия спокоен ритъм, залюлени в ласките му.

Те обаче не се нуждаеха от ласките на океана. Шей чувстваше как цялото ѝ тяло трепери и си представяше как тези вибрации се предават през водата и достигат до Ной. Той, от свята страна, усещаше и най-малкия мускул стегнат на кълбо в порив да освободи напирещата и съзнателно сдържана страст.

Затвори очи и в миг магията изчезна, оставяйки ръцете им да се съединят и да придърпат телата им едно към друго в неистово желание. Преплели крака, те се задържаха с едно общо движение във водата и трябваше да измине цяла минута, преди най-сетне Ной да проговори.

— Сигурно си истинска фурия, когато правиш любов — каза дрезгаво, като се усмихваше на себе си. — Хайде, ела насам!

Шей поклати рязко глава няколко пъти.

— Искам само да измия косата ти!

— Не е необходимо!

Ной тъкмо се опитваше да извади шампоана от кошницата, когато над тях се чу гласът на Виктория:

— Още ли не сте готови вие двамата?

— Ей сега идваме! — провикна се смутено Шей в отговор. Понечи да се насочи към подвижната стълба, но с едно нежно дръпване отзад за кората, Ной я привлече обратно към себе си. Тя не успя да се възпротиви, тъй като течението я понесе в същата посока. Усети как пръстите му внимателно разхлабват ластика, пристягащ косата ѝ.

— Моля те, Ной! Недей!

— Достави ми поне това удоволствие, след като преди малко ми отказа другото! — прошепна ѝ той в ухото.

— Нищо не съм ти отказвала!

— Да, но не ми даде това, за което истински копнеех...

Шей нямаше никакво желание да зачекват отново същата тема, затова се обърна с лице към Ной и приближи обърнатата си нагоре длан.

— Малко шампоан?

— Веднага! — отвърна ѝ и моментално изля течността от ръката си върху нейната глава, разтърквайки я енергично.

— Не, не! Мога и сама! — запротестира Шей, стиснала здраво очи.

— Вече е твърде късно — изсмя се той в отговор, след което неочаквано се поколеба. — Никога преди не съм мил косата на жена. Действам ли по правилата?

Пръстите му работеха бързо и сръчно, като не оставяха нито един кичур извън облака сапунени мехури, масажираха скалпа ѝ, стимулирайки нервните окончания дори там, където Шей никога преди не бе предполагала, че кожата на главата ѝ може да бъде толкова чувствителна. Дали действаше по правилата? Кога го беше правил?

Тя се напрягаше да измисли какво да каже, но не успяваше — сякаш пръстите му бяха проникнали през черепа и разбъркваха ума ѝ. Все още стоеше със затворени очи, но вече изцяло потопена в усещане на неповторимо блаженство. Бе навела глава леко назад, докато Ной разтъркваше косата над челото ѝ, без да си дава сметка, че гърдите ѝ се докосваха до неговите, а краката ѝ неусетно се бяха обвили около неговите бедра. Така тя изцяло бе прехвърлила тежестта си върху него, но не можеше да обърне внимание на тези дребни детайли, когато всяка част от тялото ѝ тръпнеше в чувствена наслада.

Внезапно Ной спря да търка главата ѝ, обхвана лицето ѝ с две ръце и я целуна по челото. Каза със странно удебелен глас:

— Май идеята всъщност не бе толкова сполучлива. По-добре се изплакни сама, докато аз измия моята коса. Може и да разполагаме с още време, но самоконтролът ми е на изчерпване.

Шей отвори изненадано очи и в следващия миг ги разшири в истинско изумление, когато осъзна как се бе обвила около Ной.

— О, Боже! — прошепна и бързо се дръпна назад. Загребвайки хаотично вода, тя заплува настрани.

— Много си развратна, момиченце! — подкачи я Ной, като изля шампоана направо върху главата си.

Шей се гмурна и разтърси коси, за да ги измие от сапуна. Когато изплува отново на повърхността, видя Ной да се търка яростно, като същевременно ѝ се усмихваше дяволито.

— Развратничка и подигравчия! Това сме с теб!

— Не, ти си нещо повече! Можеш да поквариш всекиго!

— Аз ли? Та нали само се опитвах да те поизмия! Ти си тази, която ме провокираш през цялото време!

Шей го изгледа ядно, докато разресваше с пръсти косите си, наклонила глава встрани.

— Ето как точно ще изглеждаш след десет години, Ной! Със сбръчкано лице и изцяло побеляла коса — тя се наведе на другата страна и продължи да изплаква дългите, си гъсти кичури. — Тогава нито една жена няма да иска дори да те погледне!

— Значи да действам, докато не е станало късно — това ли ме съветваш? Може би трябва да си направя и застраховка! — на свой ред, Ной също се гмурна под вода, за да отмие шампоана.

— Предполагам, че ще ти се наложи да плащаш доста големи вноски — подхвърли Шей, щом го видя да се появява на повърхността.

— Готова ли си тогава да ми продадеш някоя застрахователна полица?

— На теб ли? Да не съм луда! — насочи се към подвижната стълба и добави: — Като те знам какъв си лукав и подъл... съблазнител на невинни девойки.

Ной я настигна, когато бе стъпила на второто стъпало и обвини здраво бедрата ѝ с една ръка. Не каза нищо, докато накрая тя не го погледна и тогава тихо и без никаква следа от насмешка прошепна:

— А ти невинна ли си?

Шей знаеше, че може да интерпретира въпроса по няколко начина, но, ако беше искрена, отговорът на всички щеше да бъде един и същ. Без съмнение, носеше вина по отношение на случилото се преди малко, защото никой не я бе карал насила да обвиня краката си около него. Същото важеше и за предишната нощ — беше подивяла от възбуда в прегръдките му, но нима той я бе принудил? Най-малкото пък бе невинна в широкия смисъл на думата: бе загубила девствеността си на половината на сегашната си възраст.

Не каза нищо, но натъженият ѝ поглед бе достатъчно красноречив отговор. Ной вече оказваше огромно влияние върху ѝ и това я плашеше. Силата му щеше да нарасне, ако узнаеше колко далеч от невинността бе тя.

Погледът му се спусна надолу — по блесналите от лъчите на слънцето мокри рамене и изящния гръб, та чак до долния ръб на банските ѝ. Неговата ръка последва движението на погледа му, като се приплъзна по стегнатия задник и обвини бедрата ѝ. После леко я побутна нагоре и тя се изкачи, прекоси палубата и побърза да стигне до носа на яхтата, защото знаеше, че Ной ще остане на кърмата, за да пази Самсон и Виктория, докато се къпят.

Нуждаеше се да остане малко сама. Миналото тежеше на душата ѝ и тя нямаше никакво желание за разговор.

Още на тринадесет бе започнала да се бунтува срещу деспотичния характер на баща си и еснафските привички на майка си, които започваха да потискат нейната юношеска енергия и естествени стремежи. До този момент бе водила спокоен живот с неизменен, от нищо ненарушаван ритъм, заключаващ се в редовното ходене на училище и църква. Неочаквано бързо бе израснала от червенокосо хлапе в красива и привлекателна девойка и даже ако самата тя бе пропуснала да го забележи в началото, красноречивите мъжки погледи, които я проследяваха навсякъде, бяха достатъчно доказателство. В тях тя виждаше нещо вълнуващо, непознато, нещо, което никога преди не бе изпитвала и което сега я изпълваше с нов живот и с нови очаквания. Тези погледи я подхранваха и възвръщаха самочувствието ѝ, тъй като бяха съвсем различни от предишното пренебрежително отношение към малкото момиченце. Баща ѝ бе обикновен работник във фабрика и макар да се трудеше усилено, социалната класа, към която семейство Бърк се числяха с неохота, принадлежеше към най-бедната част от обществото. Дейвид Бърк се гордееше, че бе успял да събере пари и да закупи малката къщичка с две спални, в която живееха, защото това поне в някаква степен ги издигаше малко над средното ниво в квартала. Държавните училища обаче не бяха строени на квартален или класов принцип и поради тази причина в класа си Шей и Шанън имаха съученици с далеч по-привилегировано положение.

Ето защо, фактът, че привличаше вниманието на най-известните момчета в училище, бе сериозно постижение за Шей, тъй като ѝ предоставяше за пръв път възможността да се съревновава с по-богатите си съученички, на които винаги бе завиждала. За пръв път ѝ се откриваше шанс да изживее нещо по-свободно, по-весело и по-безгрижно — до момента приоритет единствено на тези момчета, навлизайки в тяхната действителност като гост на момчетата, за които те толкова силно и тайно копнееха.

По принцип, Ан Бърк нямаше намерение да се противопоставя на подобен интерес към дъщеря ѝ. Макар да боготвореше своя съпруг и да се чувстваше напълно удовлетворена от начина си на живот, тя си даваше сметка колко повече бе постигнала нейната сестра Виктория, омъжвайки се за Артър Лесър и нямаше да има нищо против, ако Шей

също успееше да се издигне по обществената стълбица. При все това бе сериозно притеснена от факта, че дъщеря ѝ бе едва на тринадесет, а момчетата, които я заглеждаха и по които си падаше — на шестнадесет, седемнадесет години — една определено опасна възраст, когато младите хора търсеха възбуждащи преживявания, и тя се страхуваше Шей да не бъде използвана. По тази причина ограничи максимално социалния ѝ живот, а когато срещаше съпротива от нейна страна, се обръщаше към съпруга си, който прибягваше до далеч по-категорични мерки.

Години по-късно Шей си мислеше, че вероятно ако родителите ѝ бяха проявили малко повече гъвкавост и разбиране, биха постигнали и повече послушание. А може би ако тя ги бе слушала повече, те щяха да се отнасят към нея с по-голямо разбиране. Така или иначе, когато навърши петнадесет години, между нея и тях вече съществуваше абсолютна пропаст. Не можеше да понася лъжеморалността и ограничеността им и при всеки удобен случай се стараеше да покаже пренебрежителното си отношение. Така например, веднъж тайно отиде на парти в къщата на Джим и Данфорт, като ги излъга, че ще чете в библиотеката. Друг път избяга от училище, за да се повози с новия мустанг на Брет Хейгън, подарен от родителите му за осемнадесетия му рожден ден. Веднъж пък излъга в къщи, че ще гледа бебето на някакви хора, като всъщност единственото живо същество, освен нея и Александър Бигълоу, с когото имаше среща, бе неговото куче.

Три дни преди да навърши шестнадесет, Шей прави любов с Бен Паркър на пода в избата за вино на родителите му. Знаеше съвсем ясно какво прави и защо го прави. Бе позволила на Бен да отнеме девствеността ѝ, защото ѝ се струваше забавно, вълнуващо и рисковано — а и защото бе последното нещо, което техните можеха да допуснат да ѝ се случи. Беше решила да бъде вярна на себе си. Родителите ѝ можеха да се задоволяват със съществуването, което водеха, но тя се бунтуваше срещу предразсъдъците за самоограничаване, отговорност и тежък труд, които се опитваха да ѝ налагат. Почувства се свободна и щастлива, откривайки, че може да има съвсем различен живот и то без никой в къщи да разбере.

Така изкара гимназията. Бе достатъчно интелигентна, за да поддържа сравнително висок успех без кой знае какви усилия, тъй като и без това не прекарваше много време в училище. Непрестанно се

караше с родителите си, което бе безкрайно изнервящо и досадно, докато в един момент комуникацията с тях стана практически невъзможна. Това обаче не притесняваше Шей. Бе наясно какво иска да постигне и винаги успяваше да го направи. Кандидатства в Ню Йоркския университет и бе приета със стипендия. Най-сетне настъпи мигът да избяга от вечно следящите я погледи на нейните родители.

Ню Йорк се оказа точно толкова интересен и забавен град, колкото бе очаквала. Училището ѝ харесваше, но най-много се радваше на свободата си и на шанса да се среща с най-различни хора. Обожаваше леля си Виктория, с която се виждаше често. Сега Шей си даваше сметка, че тази привързаност бе продиктувана най-вече от нуждата ѝ да има наистина близък човек, макар по онова време да си мислеше, че харесва Виктория, защото тя я разбираше така, както родителите ѝ никога не бяха успели.

Виктория бе толкова различна от сестра си Ан, колкото слънцето е от луната. Докато Ан бе предпочела по-отгъпкания и по-обикновен маршрут в живота, Виктория пое по по-трудните и неотгъпкани пътеки, които в края на краищата я отведоха до много по-големи красоти и щастие. Това, по което си приличаха, бе общата им привързаност към съпрузите им, но тъй като всяка се бе омъжила за човек, отговарящ на нейните собствени вкусове, с течение на времето, различията между двете се бяха засилили.

Шей се идентифицираше с Виктория. Не че копнееше чак толкова да бъде богата: никога не бе обръщала особено внимание на богатството, но авантюрите и приключенията винаги бяха разпалвали кръвта ѝ. За разлика от нея обаче Виктория правеше нещо, действаше в съответствие с импулсите си и никога не отлагаше реализирането на хрумванията си за някой друг ден. А когато деликатно се опитваше да посъветва Шей да проявява повече умереност и да бъде по-предпазлива, момичето го отдаваше на чувството ѝ за сестринска лоялност към Ан.

Въпреки приятелските предупреждения на леля ѝ, Шей се забавляваше лудо. През февруари от първата година на следването си двамата с Греъм Хок отидоха до Ню Орлиънс на автостоп за карнавала преди началото на Великите Посты. Когато дойде ваканцията, с още петима приятели наеха къща в Провинстаун, като всички си изкарваха парите, работейки в местни ресторанти. Като второкурсничка Шей

прекарваше по-голямата част от времето си в апартамента на последната ѝ любов Джош Милграм, който бе достатъчно богат, за да си позволи да не живее в студентските общежития. Джош завършваше философия и при него имаше непрекъснат наплив от приятели — повечето от тях доста екстравагантни, но очарователни.

Лятото преди третата си година Шей прекара във Вашингтон, където продаваше компютърна техника към някаква фирма. Назначиха я само след едно-единствено интервю, на което обаче бе демонстрирала както умения по отношение работата с компютри, така и способност да продава самата себе си. Обожаваше Вашингтон. С още двама нейни състуденти наеха общо апартамент, а работните ѝ часове бяха точно фиксирани, така че ѝ оставаше достатъчно време за забавления.

Именно през това лято към нея се присъедини и сестра ѝ, което я направи безкрайно щастлива. Шей винаги бе имала усещането, че Шанън се задушаваше в еснафската, ограничена атмосфера на техния дом и неведнъж я бе подтиквала да последва примера ѝ и да се измъкне оттам. Едва сега обаче и то посредством една лятна програма за гимназисти, провеждана към Американския университет, Шенън бе получила възможност да последва съвета ѝ.

Горда със сестра си, Шей веднага я представи на всичките си приятели. В края на лятото, когато Шанън си замина обратно при родителите им, Шей я изпрати на гарата, уверена, че прекараната ваканция ѝ се е отразила добре, събуждайки я за един нов, изпълнен с удоволствия и забавления живот.

Шей изкара третата година в университета със същото интензивно, купонджийско темпо, като последователно ходи с Том, Питър и Джийн, но истинското забавление настъпи в последния курс от следването, когато се запозна с Андре. Всъщност, той се казваше Андрю, но бе решил, че това име е прекалено обикновено и неподходящо за неговата артистична натура. Андре бе вечният студент по живопис. Имаше малко таванче в Сохо, където Шей прекарваше повече от времето си и което бе посещавано от несекващ поток приятели и последователи — непрекъснато се появяваше някоя нова, странна птица, внасяща поредната порция екстравагантност. Шей и Андре бяха гаджета, но във възможно най-свободния смисъл на думата. Андре бе далеч от всякакви стремежи да я притежава само за

себе си, а тя, от своя страна, не се чувстваше кой знае колко обвързана с него. Обожаваше го заради неговата ексцентричност и непредсказуемост — стилът му на рисуване бе също толкова еkleктичен, колкото и начинът, по който правеше любов.

Същевременно, Шей обожаваше и дръзкото, безочливо поведение на Кристофър, дивото въображение на Джамал и невероятната липса на уважение към каквото и да било на Стефан.

В личния си живот бе тръгнала по острието на бръснача, макар по онова време да не го съзнаваше. Когато завърши университета, започна работа в компютърния отдел на една застрахователна компания. Приятелите ѝ се подиграваха, че се занимава с нещо толкова еднообразно и отегчително, но Шей само се изсмиваше, дръпваше си от нечия лула, която ѝ бе най-подръка и се хвърляше устремно към поредното щуро приключение, за да покаже на всички към какво я тегли сърцето.

Близо година след като се дипломира, когато все още живееше на таванчето при Андре и множеството му приятели, вестта за разпуснатия ѝ живот достигна до нейните родители.

— Фройлан?

Шей вдигна стресната глава и мислите ѝ стремглаво се насочиха към настоящето. Видя пред себе си Самсон, облечен в черен смокинг, върху който си бе вързал през кръста бяла кухненска престилка, стигаща му до под колената.

— Мога ли да ви предложа да се присъедините към нас за вечеря? Масата е сложена — моля, не ни отказвайте.

Този път поканата бе произнесена на немски и на Шей ѝ трябваше около минута, за да осъзнае за какво става дума. Тя не разбираше немски, но прецедентът предишната вечер, както и видът на Виктория и Ной, които се суетяха около сложената отново на палубата масичка, бяха достатъчни като информация.

Нямаше представа колко време бе прекарала така, потънала в мисли — може би час, може би повече — но беше доволна от възможността да остане сама за малко, необезпокоявана от никого. Сега се усмихна на Самсон, пое подадената му ръка и едва когато се изправи осъзна, че все още бе с банския си.

— Ще отида само да се преоблека — подхвърли притеснено.

— О, не, не е необходимо.

Шей обаче знаеше, че ще се навре право на вълка в устата, ако се появеше пред Ной така оскъдно облечена.

— Ще побързам.

Затича се надолу и когато влезе в каютата, веднага се отказа от официалния костюм, като навлече спортен гащеризон с къси крачоли. Вече бе тръгнала обратно, когато си даде сметка, че не е вързала косата си. Реши, че е прекалено късно да се връща и само я среса надве-натри с пръсти, отмятайки я после назад.

Вечерята се състоеше от печено говеждо в кисел сос, червено зеле и щрудел, както и силно ингелхаймско червено вино, което леко замая главата на Шей, помагайки ѝ да превъзмогне както далечните спомени от миналото, така и съвсем реалното, наблюдаващо я, живо присъствие на Ной.

Всъщност, през цялото време той се държа удивително добре или поне така му се струваше на него. Не подхвърли никаква забележка за свободното падащата по раменете ѝ коса, макар че умираше не просто да каже нещо, но направо да я докосне. Сега, измита и блестяща, тя му изглеждаше още по-гъста и прекрасна от преди, сякаш водата и вятърът бяха събудили истинския живот в нея. Ной си замълча и за усмивката, която тази вечер озаряваше лицето на Шей по-често от обикновено. Питаше се дали причината бе във виното или следобедното къпане в морето бе освободило напрежението в младата жена. Подозираше, че бе по-скоро второто, особено след разговора им накрая. От друга страна, Шей бе прекарала доста време сама на носа след това и Ной се чудеше дали по някакъв начин нейните мисли тогава не са спомогнали за настоящата очевидна промяна в настроението ѝ.

Беше я наблюдавал, без тя да разбере, потънала в своя собствен свят. Дори сега, докато допиваха бутилката вино, Шей от време на време се отнасяше нанякъде и лицето ѝ придобиваше далечно, спокойно, леко натъжено изражение — същото като онова, когато го бе погледнала на въжената стълба при въпроса му дали се чувства невинна.

Бе по-заинтригуван от всякога, но предпочиташе да изчака и да действа предпазливо. Слънцето вече залязваше и скоро щеше да

настъпи нощта. Ако все още я владееше същото настроение, вероятно щеше да успее да научи нещо повече за нея без излишни спречквания.

След вечеря Шей се върна на предишното си място на носа на яхтата, като взе със себе си една възглавничка и макар да бе понесла и книга, дори не я отвори. Вместо това се облегна удобно на една мачта и се загледа в звездното небе.

На запад потъмняваха последните оранжеви отблясъци на отиващия си ден, а точно над главата ѝ настъпващата нощ оцветяваше в пурпурно облаците. Цветовете постепенно ставаха все по-здрачни, докато в един миг и последните слънчеви лъчи не се изгубиха над хоризонта.

Шей си пое дълбоко въздух няколко пъти. Усещаше тялото си чисто и отпочинало и макар напрежението все още да не я бе напуснало съвсем, вече се чувстваше много по-спокойна и уравновесена. Имаше да мисли за много неща, но не и в този миг, когато можеше да се наслади на невероятната красота на карибската нощ.

Виктория стоеше при Самсон на кърмата. Без съмнение, двамата се харесваха и дълбоко в себе си Шей бе доволна. Техният домакин бе интересен и вълнуващ мъж, а освен това притежаваше стил и дух, които можеха да превърнат това пътуване, в истинско приключение за Виктория, дори и без пиратското съкровище, за което все още никой не говореше.

Шей измести възглавничката и се настани по гръб, като кръстоса изпънатите си крака, сгъна ръце на корема и затвори очи. „Колко различно от вкъщи е тук“, помисли си. Не можеше да си спомни кога за последен път бе лежала така отпусната и просто... бе слушала звуците на нощта. Та и какво можеше да чуе у дома си във Филадельфия? Шума на преминаващите превозни средства? Сирената на някоя полицейска кола или линейка? Смях, долетял от партито в съседния апартамент?

Такива неща тук нямаше. Вместо това — единствено тихият, ритмичен шепот на разбиващите се в яхтата вълни и слабото изплющяване на някое разлюляно от вятъра платно. Май трябваше да признае, че и търсенето на скрито съкровище може да предложи известно удоволствие.

Шей сбърчи леко чело. Спомни си думите на Ной, че съществуват различни видове съкровища. Явно бе прав. Всъщност, оказваше се прав за много неща. Оставаше ѝ да определи за себе си какво съкровище тя самата търси. Добре платена, перспективна работа във Филадельфия? Напредък в кариерата? Или да се захване с друг вид, по-престижна дейност?

Усмихна се, като си помисли за спомените, развълнували я следобеда и си даде сметка, че животът ѝ сега бе пълна антитеза на онзи отпреди седем, осем или девет години. Ако тогава някой ѝ бе разкрил с какво ще се занимава за в бъдеще, сигурно би го сметнала за побъркан.

Но дори в онези дни, макар и без някакъв съзнателен план, Шей бе започнала търси начини да си осигури едно по-стабилно и сигурно съществуване. Дипломира се успешно и си намери работа в проспериращ и доходен бизнес. Може би интуицията ѝ тогава ѝ бе подсказвала правилните стъпки?

Въпросът обаче бе дали настоящият ѝ стил на живот щеше да я задоволява и през следващите тридесет години. Ако отговорът бе положителен, питаше се тя, и ако наистина бе напълно удовлетворена от всичко, което правеше и което получаваше, защо тогава изпитваше това странно, мъчително усещане, когато Ной Ван Баар бе с нея? Може би и в този случай нейната интуиция искаше да ѝ подсказе нещо?

Без да отваря очи, Шей инстинктивно се напрегна. Разбра, че той е някъде наблизко, макар да не го бе чула да приближава. Из въздуха витаеше някакво особено усещане за близост, проникващо в тялото ѝ, сливащо се с мислите ѝ, леко като ухание. Ной. С мириса на слънце и море, на мускус и мъж.

Младата жена отвори очи и срещна любопитния му поглед. Бе клекнал на не повече от една ръка разстояние и държеше прашен фенер, излъчващ бледа светлина.

— Не бях сигурен дали не си заспала.

— Не съм.

— Лежиш така от доста време.

Дори и сега тя не се помръдна — чувстваше се невероятно удобно.

— Какъв покой само!

Може би искаше да му намекне, че предпочита да се махне? Тъкмо се опитваше да реши този въпрос, когато го видя да се изправя, да окача фенера на бушприта и да се разполага по гръб на палубата до нея. Не се учуди, че не я попита дали е съгласна — не бе в негов стил. Поне ѝ спестяваше труда от избора на решение...

Ной сложи ръка под главата си и въздъхна.

— Вече изминахме почти половината път. Като гледам облаците на изток, нищо чудно яхтата да издуе платна до краен предел.

— Облаци ли? — Шей погледна на изток. — Не виждам нищо подобно.

— Ммм. Няма нито луна, нито звезди.

— О, Боже! Ще има буря, така ли?

Ной повдигна рамене.

— Кой знае? Може само да завали или просто вятърът да се усили. Възможно е и да си остане спокойно, ако буреносните облаци се разсеят или тръгнат в друга посока. Времето в океана е капризно.

Шей се повдигна на лакти и го изгледа.

— Ти сигурно плаваш доста често, а?

— Напоследък не толкова много, но преди години — да. Самсон ме запали още като дете. Истината е, че няколко лета подред плавах на различни търговски платноходи по крайбрежието на Мейн.

— Изглежда е било много забавно!

— Наистина. Обожавам океана, особено когато е бурен. Мога да седя часове наред и да наблюдавам как вълните се блъскат в брега.

— Може би трябва да се преместиш да живееш някъде по-близо до океана, вместо във Вермонт.

— О, едва ли. Да наблюдаваш разбуненото море може да те вдъхнови и настрои творчески, но не носи отмора. А когато през уикенда напускам града, обикновено го правя, за да си почина.

— Градът? Имаш предвид Ню Йорк?

Ной кимна утвърдително.

— С какво се занимаваш всъщност?

— Сигурна ли си, че искаш да знаеш?

— А защо не?

— Това би ни сближило, а съм останал с впечатлението, че предпочитах да ме държиш на възможно най-голяма дистанция.

— Вярно е, но при все това искам да ми разкажеш за работата си.

— И поради каква причина?

— Ами, от любопитство.

Ной обмисли за момент казаното от младата жена.

— Е, предполагам, че доводът ти не е по-лош от който и да било друг. Същевременно, си мисля — продължи с леко ироничен тон, накланяйки глава на една страна — колко хубаво би било, ако ми кажеше, че си променила решението и че изгаряш от желание да знаеш нещо повече за мъжа, който те кара да се разтреперваш в негово присъствие и че искаш — сниши глас Ной — да опознаеш душата му така, както вече започна да опознаваш тялото му.

Шей усети цялата да настръхва — бе благодарна, че фенерът служи по-скоро като предупреждение за преминаващите кораби, отколкото като осветление за тях двамата. Тъмнината бе единствената ѝ защита — чувстваше се някак особено оголена пред Ной.

— Просто ми разкажи — промърмори, след което добави с по-закачлив тон: — Освен ако нямаш нещо за криене.

Ной очакваше да чуе именно това.

— Политически анкетъор съм за различни кандидати при избори.

— Политически...

— ... анкетъор. Когато някой реши, че иска да се кандидатира за някакъв пост, той ме наема, за да следя посредством анкети и допитвания какъв е рейтингът му сред електората, т.е. как хората гледат на него.

— Много интересно — възкликна Шей с искрено любопитство.

— И аз мисля така. Всъщност, започнах с подобна дейност, но постепенно нещата, с които се занимавам, се разшириха и сега работата ми прилича по-скоро на „връзки с обществеността“.

— В какъв смисъл?

Окуражен от заинтригуваността на Шей, Ной започна да обяснява:

— Да вземем следния пример: Джон Доу идва при мен и ми казва, че смята да се кандидатира за някакъв пост. Тогава аз правя проучвания, преценявам какви са слабостите на неговия опонент и в какво се крие силата му, а също така правя анализ на електората. После с Доу се срещаме и заедно решаваме какъв да бъде имиджът, с който да се представя пред хората, с други думи, кое в неговата политическа платформа, а също и в личността му би се харесало на избирателите...

— Но това не е ли вид измама? Ако образът, с който се представя пред тези избиратели, е съобразен единствено с техните желания и очаквания, какво място заемат реалните му позиции? И не е ли това компромис със собствената му личност?

— В никакъв случай. Той не изменя на политическата и социалната си платформа, а само модифицира начина на представянето ѝ. Ако се установи, че една или друга част от нея представлява по-голям интерес за електората, ние просто я измъкваме на преден план. Въпросът е този човек да спечели изборите — тогава той ще може свободно да действа по всички точки от предизборната си кампания.

— Хитро, макар и малко непочтено.

— Такива са правилата на играта. По същия начин действат и неговите опоненти, така че той няма друг избор. Особено по отношение на въпроси от по-личен характер.

— В смисъл?

— Ами — възраст, семейно положение, религия, етническа принадлежност, предишно участие в политиката. Пак ти казвам — работата е в това някои неща да се изтъкват, докато други минават в сянка, в зависимост от пристрастията на избирателите.

Шей се намръщи.

— Май професията ти не е много по-различна от тази на някой рекламен агент.

— Права си. Но именно рекламните агенти и медийните консултанти поемат по-нататък работата, като окончателно определят спецификата на самата предизборна кампания.

— И тук приключва твоето участие?

Ной поклати отрицателно глава.

— Анализите и проучванията продължават до самите избори, а понякога и след това. Разбира се, някои кандидати разполагат с повече финансови средства от други и ползват услугите ни за по-продължителен период.

Шей можеше да предположи кои са тези по-облагодетелствани кандидати и бе доста впечатлена.

— Предполагам, че това е от полза за теб — в противен случай работата би се ограничила само за през определени периоди, когато са политическите избори.

— О, не. Използвам „политически избори“ в най-широкия смисъл на думата. Ние се занимаваме също така и с анализи и проучвания за лобисти, обществени и нестопански организации, болници, агенции за недвижими имоти, образователни институции.

— Кого имаш предвид, като казваш „ние“?

— При мен работят близо деветдесет човека, а освен това разполагам и с още няколкостотин сътрудника.

— Но ти ръководиш агенцията като цяло?

— Да. Фактически аз я основах.

— И как започна?

— Посях семето и то покълна, макар и с доста грижи — в тона му се прокрадва известна интимност, което я накара да се изчерви. Ной обаче не продължи да говори, а се изправи, разтърка гърба си и отново зае предишното положение.

— Сигурно се чувстваш много горд.

— Така е.

— Вероятно обаче и работата ти е доста напрегната.

Ной кимна.

— Но пък напълно те удовлетворява, нали?

— Да — отговори, като се изправи отново, за да раздвижи мускулите на гърба и продължи с по детски сърдит тон: — Има още много неща да се оправят на тази лодка, за да стане наистина комфортна. Никога преди не съм виждал яхта с такива размери на палубата и без никакви шезлонги.

Шей едва успя да се сдържи да не се разсмее, припомняйки си разговора си с Виктория, когато пристигнаха на „Златно ехо“, чут и от Ной, който тогава й се бе подиграл по този повод.

— Нима платноходката не ти харесва? — попита го възможно най-мило тя.

Младият мъж усети насмешката в гласа й. Не можеше да подмине подобна забележка ненаказана — само след миг вече бе скъсил разстоянието между тях, привличайки я към себе си, така че гърбът й се опря в широките му гърди.

ШЕСТА ГЛАВА

Шей се опита да се измъкне, но Ной обви здраво краката си около нейните и когато тя продължи да се върти на всички страни, издаде тихо стенание на възбуда.

— Ооо, да, да, точно така. А сега малко повече натиск — тук, по-надолу...

Шей рязко застина.

— Идеята не е добра, Ной.

— Чувствам обаче гърба си много по-добре сега.

— Аз моя — не.

— Защото там имаш заврян истински прът — усети се и замълча. — Извинявай, нещо не се изразих както трябва. Имам предвид, че си се стегнала и ти е необходимо да се отпуснеш. Ако ми позволиш да те разтрия и се облегнеш спокойно върху мен, ще се почувстваш наистина върховно!

Именно от това се страхуваше тя, но изкушението бе прекалено силно. Нощта бе изпълнена с покой и ведрост, а разказът на младия мъж я бе заинтригувал истински. Какво толкова, ако малко се облегне на гърдите му?

— Така е по-добре — подхвърли с въздишка Ной, когато усети тялото ѝ да се отпуска, но макар да освободи хватката на нозете си, той задържа едната си ръка здраво обвита около кръста ѝ. След вечеря си бе сложил риза, но не я бе закопчал и сега косата ѝ се бе разпиляла по гърдите му, като няколко непослушни кичура го гъделичкаха по шията и брадичката.

Шей, от своя страна, бе приятно изненадана от удобството и спокойствието, които изпитваше в прегръдките на Ной.

— Бил ли си женен някога?

— Откъде ти хрумна този въпрос?

— Мислех си за нещата, които ми разказа за работата си. Спомена, че е свързана с доста голямо напрежение — предполагам, че

си много зает и не ти остава кой знае какво свободно време. Стана ми любопитно.

— Значи пак обикновено любопитство, а? Е, добре — никога не съм бил женен.

— Жените не ти ли харесват?

— А този въпрос пък откъде се взе?

— Първото нещо, което каза, че не харесваш в мен, бе, че съм жена.

— Аха! Е, просто не бях предполагал, че в пътуването ще участват и представителки на другия пол, така че вашата поява с леля ти ме изненада.

— А също и притесни, нали?

— Тогава — да.

— И защо?

— Исках малко да си почина на спокойствие, сам. Преди Самсон да ми се обади и да ме завлече на това пътуване, имах съвсем други планове — щях да прекарам две седмици в Нормандия.

— В Нормандия? — Шей наклони глава, за да може да го погледне в лицето. — В някой средновековен замък, предполагам?

— Да, в един малък замък.

— По-малък или по-голям, няма значение — върна глава в предишното положение Шей. — Звучи направо страхотно!

— И вероятно наистина би се оказало така. Обаче и настоящето пътуване не е зле.

— По-различно ли щеше да е за теб, ако не се бяхме появили с Виктория?

— В някои отношения — може би.

— Като например?

— Ами... нямаше да се притеснявам дали съм се обръснал или не.

— Не е нужно да го правиш само заради нас. Пусни си брада. Лично аз нямам нищо против.

Ной тайно се надяваше, че ще му благодари за проявеното джентълменство. Освен това, с прокара ла брада щеше да изглежда като някой мърляв прошляк, а и пречеше при целувките. Но Шей не би обърнала внимание на това. Не и тя.

— Не желая да си пускам брада — измърмори той в отговор. — Но и не обичам да се бръсна по принуда, а само когато усещам необходимост.

— Е, тогава недей — тя замълча за момент и продължи: — И какво друго по-различно щеше да правиш, ако ни нямаше?

— Да се къпя гол в морето и да се пека на слънце също чисто гол. Всъщност, през цялото време нямаше да обличам никакви дрехи — добави накрая леко заядливо.

— Каква ли гледка би било това! — възкликна Шей, забравила за миг решението си да се държи като благовъзпитана и почтена млада жена.

— Пак ли същата тема? Защо всички по такъв обиден начин поставят под съмнение мъжествеността ми?

Тя го хвана за китките и леко го стисна.

— Само се шегувам... макар да не си спомням да съм виждала гол пират преди.

— Това не е пиратски кораб — подхвърли Ной с лукав тон.

— Е, добре — тогава, гол бунтовник.

— Виждала ли си въобще гол мъж някога?

Шей прикри усмивката си. Сега ще му даде да се разбере.

— Гледала съм „Американски жиголо“. Там имаше някои доста директни сцени.

Ной сви рамене в престорен упрек.

— Говоря ти за истински мъж, от плът и кръв. Някога да си виждала такъв в действителност, пред себе си? И то чисто гол — от глава до пети?

— Веднъж като малко момиченце случайно попаднах на баща си точно в този вид.

Ной въздъхна.

— Нямам предвид...

— Оттогава се научих да държа очите си затворени.

Това изказване не успя да му разкрие нищо. Ето защо реши, да остави настрана конкретната тема и да се захване с някоя друга, за която на Шей би й било по-лесно да говори.

— А ти с какво точно се занимаваш?

След кратко колебание, тя зададе същия въпрос, който бе задал и той по-рано.

— Сигурен ли си, че искаш да знаеш?

— А защо не?

— Няма да ти хареса отговора.

— И поради каква причина?

— Абсолютно съответства на моята личност.

— Да не би да си директорка на девическо училище?

— Не.

— Надзирателка в Трудово възпитателно училище за момичета?

— младата жена поклати отрицателно глава. — Предавам се. Кажете сега с какво се занимаваш.

Тя отново се поколеба за миг, след което призна:

— Работя с компютри.

— А, да. Това наистина ти прилича.

— Казах ти, че няма да ти допадне.

— Не съм се изразил така. Просто смятам, че подобна дейност ти съответства напълно. Работиш с техника — следователно, всичко е строго подредено, планирано и под пълен контрол — сниши глас: — А тези машини успяват ли да те включат на сексуална вълна?

— Въпросът ти показва колко малко разбираш от компютри. Ти си този, който ги включва, за да заработят.

Шей се закачаше с него и това му харесваше. Не бе сигурен защо бе в толкова добро настроение, но и нямаше намерение да преобърне каруцата заради толкова дребно камъче по пътя на опознаването на неговата събеседничка.

— И след като ги включиш, какво правиш?

— Същото като всеки друг компютърен специалист — програмирам ги да съхраняват определена информация и да я подават при определена команда.

— Команда от твоя страна?

— Или от страна на помощниците ми.

— Значи все пак ти си главната там?

— Да, но само в моя отдел.

— Отдел към какво?

— Към една правна кантора.

— Значи, правна кантора във Филаделфия — отпускна замислено глава на гърдите си. Харесваше му да усеща меките й вълнисти коси

върху голата си кожа. Харесваше му много. Изкашля се и продължи: — И с какъв тип информация оперира подобна фирма?

— Файлове с данни за клиенти, финансови анализи, получени сметки, счетоводни баланси, отчети за рентабилността на всеки служител и т.н. — изброи ги на един дъх тя. — Използваме компютрите във все по-голяма степен и за изготвянето на различни правни документи, а освен това сме свързани към ЛЕКСИС.

— Какво е ЛЕКСИС?

— Национална компютърна програма за достъп до информация. Чрез изписване на определен код върху екрана на компютъра, всеки адвокат в нашата фирма може да научи каквото го интересува за разни съдебни дела и процеси, а също и да се запознае с множество юридически статии и документи. Спестява кисненето часове наред в библиотеката.

— Искрено съм впечатлен.

Шей изви очи нагоре, за да го погледне.

— От ЛЕКСИС ли?

— Не, от теб. Явно добре си разбираш от работата.

— А защо въобще си се съмнявал?

— Не че съм се съмнявал. Просто говориш така, сякаш си наистина абсолютен експерт в това, което вършиш.

— Как мислиш съм го постигнала?

— Не знам. Ти ще кажеш — сниши глас той и продължи с провлачен, закачлив тон: — Вероятно си съблазнила всичките компютърджии със страхотното си тяло — не можеше да устои на предизвикателния ѝ поглед и да не я подкачи.

Шей го изгледа продължително, след което очите ѝ се насочиха към далечния хоризонт пред тях.

— Позна.

— Е, хайде де — успокой я, докосвайки леко с устни ухото ѝ. — Знаем, че не би действала по този начин. Разкажи ми как въобще си започнала да се занимаваш с компютри.

— В университета ходех на такъв курс.

— И само толкова? Два-три курса и хоп — вече си ръководител на цял отдел.

— Естествено, че не. Първоначално работех през лятната ваканция към различни компютърни фирми, после продължих със

същата дейност и след като се дипломирах, така че, когато кандидатствах за работа в правната кантора, имах натрупан опит, представих добри препоръки и отговарях на всички изисквания.

— Колко човека работят към фирмата?

— Юристите са седемдесет и пет.

— На обща практика?

— Не. Корпоративна.

— А, значи обслужвате едрите риби.

— Да, за мой късмет. Ако клиентите ни не бяха богати, компанията ни едва ли щеше да си позволи да поддържа толкова голям компютърен отдел като нашия, а и работата ми не би била така интересна и разнообразна. Истинско предизвикателство за мен.

— Симпатични хора ли са?

— Кой — адвокатите ли? Е, някои повече, други по-малко.

— А добре ли се държат с теб?

— Не се оплаквам.

— Но наистина обичаш работата си, нали?

— Така е.

— А за в бъдеще? Какви са ти амбициите?

— Не съм решила още, но напоследък мисля за това. Всъщност, успях да напредна много и то в област, която се променя непрекъснато и с изключително бързи темпове.

— По отношение на хората, занимаващи се с компютри?

— Да, но също и по отношение на нови технологии и все по-усъвършенствана техника. Доста народ се захвана с тази дейност, когато компютрите започнаха да навлизат в почти всички области на живота и придобиха толкова голямо значение. Постепенно обаче времето отся истинските специалисти от хлапетата.

— А също и истинските специалистки от хлапачките.

— Аха.

Ной я побутна по стъпалото с крак.

— А семейния живот? Децата? Това не отсява ли също по един друг начин жените от хлапачките?

— Не в толкова голяма степен, колкото преди. Фирмата ни проявява разбиране, когато става въпрос за отпуска по майчинство. Много от жените при нас, в това число и адвокатки, са напусkali временно работа, докато гледат децата си, но после са се връщали

обратно. В моя отдел, по-специално, работата по обработката на данни се върши 24 часа в денонощието и служителките ни могат да избират такива смени, даващи им възможност да се занимават спокойно с децата си.

— И ти ли ще постъпиш по същия начин?

— Не знаех, че съм бременна — подхвърли весело, но същевременно иронично Шей.

— А иска ли ти се?

— Харесва ми това, което правя сега!

— Да се гушкаш в мен?

— Да ръководя компютърния отдел.

Ной присви колене и приближи краката си по-плътно един към друг.

— Добре, но за в бъдеще? Не ти ли се иска един ден да имаш деца?

— Не съм мислила за това.

— Хайде де! Всяка жена мисли за това.

— Прекалено съм заета.

— Да имаш деца ли?

— Не, да мисля по въпроса.

Ной сведе отново глава, докосвайки нежно бузата ѝ с топлия си дъх.

— Аз ще ти направя дете.

Шей моментално се дръпна встрани, така че да може да го погледне в лицето.

— Ти си луд!

— Не съвсем.

— „Ще ти направя дете“! Как въобще можа да ти дойде на ума! Ако случайно не си чувал, нека ти поясня, че детето наследява черти и от двамата си родители. Аз започнах да те дразня от мига, в който стъпих на това порутено корабче. Интересно ми е да знам как ще понесеш някой да те дразни и изнервя непрекъснато, и то ако този някой е собственото ти отроче?

Ной сви рамене.

— Човек може да се изнервя и дразни по различни причини — Шей се подпря с ръка на гърдите му и той постави длан отгоре ѝ. —

Имаш определени качества, които и моето дете бих искал да притежава.

— Като например?

— Красива си — отговори Ной, след като помълча около минута.

Младата жена вдигна в престорена досада очи към небето и иронично подхвърли:

— По-добре си спести комплиментите.

— Освен това си и интелигентна.

— Това го приемам. Такава съм си от рождение — вирна гордо брадичка. — Какво друго?

Ной обаче не отговори и тя се обърна към него със саркастична усмивка:

— Е, изчерпа ли си запаса от определения?

Не, Ной можеше да каже още много неща, но му бе трудно да се съсредоточи. Усещаше я толкова мека в прегръдките си, с тези нейни гладки, стегнати бедра, притиснати плътно към слабините му, стройните ѝ крака, преплетени с неговите, и израза на детско предизвикателство върху лицето ѝ.

— Ами... Притежаваш и дързост.

— Дързост ли?

— Именно. Успяваш да отговориш на седем от всеки десет мои закачки.

— Само на седем? Сигурен ли си?

Ной незабележимо придърпа ръката ѝ по-нагоре върху гърдите си, затвори очи за миг и каза, като преглътна тежко:

— Е, да кажем, на осем.

— Но нали каза, че имам сковано, намръщено и строго изражение на лицето, а също и че се правя на свръх благовъзпитана и морална? — тя се размърда отново. — Би ли приел децата ти да наследят тези черти?

Ной повторно затвори очи и когато отново я погледна, той се усмихна по познатия нежен, но леко ироничен начини, произнесе с типичния си мек, но предупредителен тон:

— Играеш си с огъня, момиченце.

— Аз, какво?

— Краката ти докосват моите, а косата ти просто ме подлудява! — гласът му премина в тих шепот. — Когато помръднеш прекрасните

си чувствени бедра, нещо просто ме изгаря отвътре, а допирът на дланта ти върху кожата ми е истинска наслада! Не усещаш ли какво става?

Шей учудено погледна ръката си — Ной бе положил своята отгоре, но пръстите ѝ бяха заровени в меките, къдриви косъмчета на гърдите му. Усети гъдела, а след миг почувства как под тях сърцето му бие ускорено и туптенето се предаде и премина по цялото ѝ тяло.

— Премести ръката си малко надясно — прошепна ѝ дрезгаво той. — Хайде, направи го!

Шей преглътна буцата в гърлото си. Изправи пръсти и бавно ги придвижи напред, докато не усети набъбналото зърно под тях.

Ной изстена и раздвижи бедра. Тя го стрелна с поглед.

— Май си шокирана, а? — попита я с удебелен глас. — Нищо ли не беше усетила? Само аз ли страдам тук?

— Аз... ние си говорехме и... чувствах се толкова удобно... — не можа да изрази истинското чувство на блаженство и покой, което изпитваше, но поне бе искрена. Никога преди не бе седяла така с един мъж, само да си приказват, наслаждавайки се на физическата си близост по друга причина, а не желанието за секс. — Съжалявам, че...

Въпреки това, Шей не се отмести. Почувства как сетивата ѝ се пробуждат с нескрита сила за присъствието му и я заливат с хиляди дребни усещания, които до този миг само бяха докосвали границата на страстта — допирът на неговата пета до извивката на стъпалото ѝ, възбуждащото докосване на косъмчетата по краката му до кожата ѝ, твърдата, мускулеста гръд, върху която бе положила ръка, обграждащата я от всички страни специфична мъжка миризма, извивката на тялото му, нагодена така, че да ѝ е удобно на нея — Шей внезапно осъзна целия този океан от усещания, над който звучеше гласът на Ной — глас, който изостряше нейната сексуална възбуда подобно на пясъка, отразяващ с нова сила слънчевите лъчи.

— Искам да те любя, Шей. Искам да разтворя тази малка сърцевина, скрита в теб, да те докосвам цялата, да те вкуся без остатък. Имам чувството, че мога да потъна в теб и никога повече да не помисля за останалия свят. Ще ми позволиш ли да го направя?

Засилилият се бриз охлаждаше лицето ѝ, но това не ѝ помогна. Едва успяваше да си поеме дъх, камо ли да мисли.

— Аз... ние... не трябва. Не можем.

— Напротив, можем — беше я прегърнал с една ръка през кръста, докато с другата нежно я галеше по бедрото. В следващия миг обаче леко повдигна лицето ѝ към себе си. — Целуни ме, Шей. Веднага.

„Кажки «не». Отблъсни го. Обясни му, че не го желаеш!“ Готова бе с тези отговори, но нямаше мотивация за тях и когато усети устата му върху своята, не можа да устои да не вкуси предлагащата ѝ се възможност. Нежно и гальовно, но и настойчиво и решително, той впи устни в нейните, засмука ги, после ги помилва с език, докосна ги леко и отново жадно ги пое в своите. Целуваше се продължително и с истинска страст. Очакваше обаче и ответна реакция.

— Отвори си устата — нареди ѝ с нетърпящ възражение тон. — Направи го, както ми харесва на мен.

Шей не бе съвсем убедена как точно му харесва да се целува, но кратката пауза бе усилила собственото ѝ желание. В следващия миг устните ѝ се разтвориха в очакване и както и предишната нощ, тя ги усети да пламват в страстен огън, който се опита да потуши с език. Това обаче не помогна, тъй като ответът от страна на Ной още повече усили пламъка на възбудата. Шей дишаше тежко и когато откъсна устни от нейните, той усети как цялото ѝ тяло трепери.

— Ооо... Страхотно беше! — изпъшка Ной, опитвайки се да си поеме дъх.

Младата жена се отпусна изтощена, облягайки чело на брадичката му. Почувства ръката му на шията си, но бе безсилна да му се противопостави и в следващия миг хладната му длан се спусна надолу под блузата ѝ и обгърна едната ѝ гърда. Нейният вик бе поет и отнесен от вятъра.

— Това исках — прошепна, а пръстите му разтриваха гърдта ѝ, описвайки дъга по набъбналата от притока на кръв плът. С лек натиск освободи горното секретно копче на блузата ѝ, но тя дори не забеляза, усещайки как ръката му гали нежно зърното, преминава от едната на другата страна над него, а после пръстите му обхващат здраво гърдата, докато накрая той остави единствено палеца си да си играе с наедрялото зърно.

— Погледни ме, Шей.

Тя извърна, замъглени от воала на възбудата, очи към лицето му. Сега гласът му се бе превърнал в дрезгав шепот.

— С това започвам обикновено — каза, като повтори отново движението, прокарайки палец през гърдата ѝ. Направи го няколко пъти и попита: — Можа ли да го почувстваш вътре в себе си?

— О, да... — прошепна Шей в отговор, усещайки как все още трепетът прогаря тялото ѝ. Раздвижи безпомощно крака. — Направи го пак.

Тя издаде тих стон, когато Ной продължи да милва зърното ѝ, но той бе приглушен от думите му:

— Ще погалья и другото по същия начин. А след това ще го поема с устни... — още едно копче бе разкопчано и Ной наведе глава към гърдите ѝ. Тя зарови пръсти в косите му, когато нежното, настойчиво докосване от палеца му бе заменено от неговия горещ дъх, студената влага на езика му и досега на зъбите му.

Никога преди не се бе чувствала толкова възбудена, толкова развълнувана и същевременно така отпусната и спокойна. През последните шест години от своя живот тя се бе опитвала да повярва, че не е възможно човек да изпитва едновременно две толкова крайни състояния. Сега обаче ѝ се налагаше да го признае. Докато Ной поемаше с уста жадната ѝ за ласки, възбудена гръд, обвиняйки я във влажната, гореща жар на устни, зъби и език, Шей позна в един и същи миг както щастиято на покоя, така и насладата от копнежа. Искаше да ѝ казва какво ще направи след това, мечтаеше да ѝ направи всичко. Гореше от желание да даде от себе си най-доброто, на което бе способна, да го награди с най-дивото, безумно и страстно изживяване. Същевременно, продължаваше да я измъчва мисълта, че това, което вършат, не е редно, не е правилно. Чувстваше се объркана.

— Ной... Ной, Самсон може да...

— Не би могъл да ни види. Шштт.

Искаше да замълчи, но не трябваше да го допуска. Усещането за плътно притиснатите към гръдта ѝ устни на Ной, жадно поглъщащи възбудената, набъбнала плът, се превръщаше в рисковано блаженство, в изпълнена с капани райска градина. Нямахше доверие на себе си, на собствените си представи за правилно и погрешно, а и не вярваше, че Ной ще разбере какво преживява в момента. Беше нагазила надълбоко и потъваше все повече и повече. Ако не се измъкнеше сама навън в най-скоро време, щеше да бъде загубена завинаги.

Дръпна го леко за косата и успя да го отдели от себе си, като изстена в болезнен копнеж.

— Трябва да престанем.

— Но Самсон е много далеч — чак при кърмата — възпротиви се с дрезгав глас Ной. — Между нас и него са опънатите платна, а те ни скриват достатъчно добре. Освен това вече е съвсем тъмно.

Въпреки това, Шей се измъкна от прегръдките му и се придвижи с олюляващи се стъпки към носа на яхтата. Видя я как, объркана, се опитва да задържи разкопчаната си, развявана от вятъра блуза с една ръка, притискайки другата към корема. Самият той усещаше как цялото му тяло трепери и едва успяваше да си поеме дъх. Присви колене и ги обви с ръце.

— Причината не е само Самсон — подхвърли.

— Вярно е. Тогава може би съм аз?

— Не.

— Остава да си ти.

Шей не отговори, а само продължи да го гледа. Вятърът се бе засилил и развяваше косата ѝ във всички посоки, като почти скриваше лицето ѝ. Това ѝ осигуряваше добра защита, за което бе истински благодарна. Чувстваше стомаха си свит на топка, мислейки как в момента стои на ръба на пълния провал или съвършеното щастие — само дето не бе сигурна кое от двете. Ако я вземеше отново в прегръдките си, приласкаеше я както преди, ако се опиташе да я убеди само малко, ако упражнеше съвсем лек натиск върху нея, тя щеше да се предаде. Все още усещаше влагата на устните му върху гърдта си, зърната си — набъбнали и алчни, тялото си — треперещо и пламнало. Никога преди не бе изпитвала толкова силно желание за още ласки и не можеше да разбере причината.

Разумът обаче ѝ подсказваше, че е необходимо да упражни контрол върху себе си. Контрол! Толкова ли бе трудно за постигане! Като момиче бе считала, че за да управляваш сам живота си е достатъчно единствено да правиш нещата, които искаш, по начина, който ти харесва и тогава, когато считаш за удачно. По-късно осъзна, че се е получавало точно обратното. Години наред бе живяла безотговорно, без да си дава сметка за последствията и така всъщност не бе упражнявала никакъв контрол. Сега, вече по-голяма и придобила известен опит и мъдрост, Шей се чувстваше много по-отговорна, в

някои случаи прекалено, а в други се възхищаваше истински от себе си. Макар вероятно стремежът ѝ към самоконтрол да се бе превърнал почти в мания, за нея той бе същевременно нещо необходимо и задължително.

— Е, какъв е проблемът, Шей? — прекъсна мислите ѝ Ной. — В края на краищата, нали не си някоя осемнадесетгодишна все още девствена девойка!

Шей бе престанала да бъде девойка много преди тази си възраст — именно в това се състоеше част от проблема. Бе започнала да прави секс прекалено рано, бе се поддала прекалено бързо и бе стигала твърде далеч.

— Да не би някога да си била наранявана... насилвана?

— Не!

— Защо тогава се страхуваш?

— Просто искам да приключим с това!

— Не, не, плашиш се!

— Мисли си, каквото искаш!

— Не мога да те разбера! Не виждам смисъла на подобно държане! — избухна накрая той, съвсем объркан. — В един момент ме желаяш, а в следващия ме отхвърляш!

— Така е.

— И какво тогава? Ще ми дадеш ли, поне, някакво обяснение?

Възбудата на тялото му бе отряла. Протегна крака, уж съвсем безгрижен и спокоен, но това бе само поза. Вятърът развяваше ризата му, но Ной скръсти ръце на гърдите си не толкова поради тази причина, а по-скоро защото се чувстваше някак странно уязвим пред променливото настроение на Шей. Не му харесваше и не бе свикнал да се чувства по този начин.

— Не мога да ти обясня. Просто... така усещам нещата.

— Някога имала ли си връзка с мъж?

— Никога не съм се влюбвала.

— Не те питах това, а дали си имала интимни отношения с мъж.

— Естествено. Също както и ти.

— Става въпрос за секс, нали?

— Както сам каза... — понечи да отговори Шей, но вятърът заглуши думите ѝ и тя трябваше да ги повтори: — Както сам каза, не съм някоя осемнадесетгодишна девствена девойка.

Ной въздъхна дълбоко, но поривите на бриза отнесоха въздишката му в миг.

— Шей, знам, че разбираш какво имам предвид.

— Е, добре, имала съм сексуални връзки с много мъже, но никога не съм се обвързвала сериозно с никой от тях — изрече тя забързано и в следващия момент се учуди на откровеността си. Едно време си бе мислила, че наистина държи на Джош... на Андре... на Кристофър. Сега обаче да се обвърже сериозно с някого означаваше нещо коренно различно за нея. Нещо, което по-скоро приличаше на чувствата, които бе започнала да изпитва към... да, към Ной, и това откритие я зашемети.

— Живяла ли си някога с мъж?

Шей помълча около минута, преди да отговори.

— Веднъж... като момиче, живях в нещо като комуна за известно време — изрече колебливо накрая, избягвайки прекия отговор. Дори и тези думи ѝ се струваха пресилени. Таванчето, фактически, принадлежеше единствено на Андре; останалите просто се изтърсваха без предупреждение, когато им скимнеше. Преди това бе живяла около седем месеца заедно с Джош, на който в един момент му бе хрумвало да се присъедини към последователите на някаква индуиска секта. За по-кратки периоди бе съжителствала и с други мъже, но във всички случаи твърде бързо ѝ бе писвало.

— Да живееш в комуна може да значи или непрекъснат секс и то понякога с повече от един човек, или изобщо никакъв. При теб кое от двете беше?

— Нали сам каза, че се държа твърде благоприлично. Значи отговорът трябва да ти е ясен.

— Само дето започвам да мисля, че това благоприличие при теб е по-скоро начин да се измъкнеш — служи ти за прикритие. Всъщност, май си точно обратното или поне така се проявява пламенното ти, жадно за секс, тяло.

Шей само повдигна рамене, без да отговори.

— О, по дяволите, престани да се държиш по този начин! — рязко подметна той. Сякаш в унисон с раздражението му, яхтата внезапно се наклони на една страна, нарушавайки плавния си ход. Ной продължи: — Опитвам се да науча нещо за теб, а това твое мълчаливо повдигане на раменете не ми казва нищо!

— А на мен пък не ми харесва да бъда обект на твоите анализи! Младият мъж разтри схванатите си по гърба мускули и разкърши врат.

— Така ли го възприемаш?

— Именно. След като вече знам с какво се занимаваш по принцип.

Усилилото се плуцене на платната над техните глави отклони за миг вниманието им. Ной скочи на крака.

— Скоро ще завали. Имаш ли някакъв дъждобран или яке?

Събеседничката му също се бе изправила, с вече закопчана блуза и придържайки с две ръце отстрани на лицето си разпиляната от вятъра коса.

— Имам пончо.

Платноходката внезапно вдигна рязко нос и Шей залитна към фалшборта.

— По-добре иди да го вземеш — предложи ѝ Ной, самият той тръгна в посока към кърмата. Младата жена го последва. — Всъщност, най-добре ще е, ако слезеш долу. По време на буря, палубата на това корабче не е подходящо място за жени.

Тя се канеше да му отвърне с нещо язвително, но Ной не ѝ предостави тази възможност, като завика на Самсон. Първите едри капки дъжд забарабаниха по дъските на палубата и Шей се затича към стълбите, водещи към каютата ѝ, тъй като нямаше никакво желание да се измокри до кости.

През следващите няколко часа си правиха компания с Виктория в салона, докато „Златно ехо“ се бореше с разбунтувалото се море и то по не особено елегантен начин. Мъжете се редуваха при уредите за изпомпване на водата, отказвайки категорично помощта ѝ. Направи ѝ впечатление, че Виктория не предложи да помогне. Дори бе твърде мълчалива — нещо необичайно за нея.

— Добре ли си? — попита я Шей.

— Напълно — отвърна тихо леля ѝ. — Или поне ще се чувствам добре, когато вятърът утихне.

— Това може да стане чак след няколко часа.

Лицето ѝ в този миг би изглеждало прекрасно, ако не бе тъй бледно.

— Ох, само не ми напомняй!

— Защо не отидеш да си полегнеш в каютата?

— Страхувам се, че ще ми стане още по-лошо — намръщи се тя. — Тази изкорубена лодка не е най-добрия вариант за плаване в бурен океан.

— А, значи вече я наричаш „изкорубена лодка“? — подхвърли със закачлива усмивка Шей. — Преди май имаше друго мнение.

— Преди не бях подмятана нагоре-надолу както сега, а освен това и люковете бяха отворени — защити се Виктория. — Тук е горещо като в ада!

— Щеше ли да е по-добре, ако вълните ни заливаха и вътре в салона?

— О, не! Само не това!

— Страх ли те е?

— А теб?

Шей наистина бе малко уплашена. От друга страна, бурята предлагаше някакво разнообразие и промяна, отклоняваше вниманието ѝ от мислите за Ной, за нея самата, за тях двамата. И в този миг, дори, стига да се опиташе, успяваше да усети отново неговото нежно, настойчиво докосване, галещата гърдите ѝ ръка, парещите му устни и неутолим език. Усещаше предишното изгарящо я желание, страх, объркване. Бяха стигнали толкова далеч, че още малко и...

Не, не трябваше да мисли за това. По-добре да обърне повече внимание на разрастващата се буря, която представляваше нова, макар и неясно дали по-страшна, опасност. Шей се доверяваше на уменията на Самсон и Ной да се справят с положението, но се питаше дали и те също се боят като нея и Виктория. Всъщност, предпочиташе да не знае.

Насили се да се усмихне, обръщайки се към леля си:

— Уверена съм, че скоро всичко ще бъде наред. По-добре да гледаме на бурята просто като на още едно вълнуващо преживяване. Не на всеки му се случва да се окаже наред разбунтувалия се океан върху стара, построена като имитация на пиратски кораб, разнебитена платноходка.

— Много хитро, няма що! — кисело подхвърли Виктория. — Като размислих, май ще е по-добре да си легна — стана предпазливо от канапето и с бавни, колебливи стъпки се отправи към каютата.

— Мога ли да ти помогна с нещо? — загрижена, Шей понечи да я последва.

Виктория обаче я натисна обратно да седне, минавайки покрай нея.

— Ако започна да умирам, ще те повикам.

Шей не изчака да бъде повикана, а през няколко минути надникваше, за да види как се чувства леля ѝ и да се опита да я разсее от мисли за прилошаването ѝ. При всяко нейно следващо отиване обаче Виктория проявяваше все по-слабо желание за разговор, а когато Шей влезе за трети път, я видя присвита на леглото и бледа като чаршаф. Чувстваше се много зле и току-що бе повръщала.

— Ще отида да взема някакво хапче.

— Не, просто ме остави така — изстена Виктория.

— Чувствам се безполезна само да стоя така и да те гледам!

— Ще мине скоро, не се притеснявай.

— Кое? Чувството ми за безполезна?

— Не. Моето прилошаване.

— А моята вина? Как ще я изкупя? — опита се да се пошегува Шей. — Нали аз бях тази, която подхвърляше саркастични забележки за това какви кошмарни страдания ни очакват, когато ни хване морска болест!

— Шшшт. Като те слушам, ми стана още по-лошо!

— Но Самсон каза, че има лекарства!

— Не го притеснявай сега. Достатъчно му се е струпало на главата в момента!

Шей се изправи решително.

— Отивам да взема някакво лекарство!

— Ще ме вземат за някоя глезла!

— О, Боже! Какъв ужас!

— Шей, недей, по-добре съм...

— Може би не още, но скоро — да.

С тези думи Шей затвори вратата след себе си и се заизкачва нагоре по стълбите, треперейки от студ в тънкото си пончо. На горното стъпало се спря за миг, за да си сложи качулката и да наведе глава, подготвяйки се за напора на дъжда, преди да отвори люка към палубата. В следващия миг вятърът отвя назад качулката ѝ и още преди да стигне до предната част на кораба косите ѝ бяха станали абсолютно

мокри. Там завари Самсон, здраво стиснал кормилото, облечен в ярко жълт дъждобран и сложил на главата си гумена непромокаема шапка с покриваща врата му удължена задна част на периферията. Приличаше й на истински професионален рибар от Глочестър.

— Кво праиш тука, бре, моме? — провикна се той със съответния подходящ за вида му изговор.

Шей се изкикоти, въпреки че върху тях се изливаше истински порой, а вятърът фучеше със страшна сила. Веселото настроение и прояви на артистизъм на Самсон бяха заразителни и внушаваха увереност.

— Ти си наистина страхотна работа, Самсон! — подхвърли Шей през смях.

— По-добре да гледаме на нещата откъм забавната страна! — заяви с тон, който бе истинско предизвикателство срещу развихрилата се буря.

Шей придържаше с ръка качулката над лицето си, за да се предпази от бръснещия вятър и ударите на дъжда, докато се оглеждаше наоколо. Повърхността на океана приличаше на разбита сметана. Кливерите на яхтата бяха свалени, а част от грота свит. Самсон без съмнение се справяше с доста повече неща от това само да удържа руля стабилен по време на бурята.

— Да не би Ной да е паднал през борда? — провикна се Шей.

— Хич не ми се вярва!

Тъкмо се канеше да запита Самсон къде е племенникът му, когато една огромна вълна повдигна яхтата, накланяйки я рязко наляво и младата жена за миг политна. Когато успя да възвърне що-годе равновесието си, Шей се провикна повторно:

— В опасност ли сме?

Чичото стабилизира кормилото и извика в отговор:

— Нема от кво да са плашиш.

— Колко време, мислиш, че ще продължи?

— Може час, ама що не и даже пет!

— Виктория няма да се зарадва особено на подобна новина.

— Амче тя сигур ще иска да я караме така десет часа! — усмихна се доволно Самсон, оценявайки авантюристичния дух на леля й.

— Не мисля. Чувства се много зле.

Бурята определено не беше го разтревожила, но за сметка на това, казаното от Шей определено свърши тази работа. За пръв път го виждаше толкова притеснен. Веднага забрави артистичното произношение и попита с нормалния си глас:

— Има стомашно разстройство, така ли?

Младата жена кимна утвърдително.

— Не спомена ли, че имаш някакви лекарства?

— Да. Сложил съм ги в малкото шкафче при вратата за към кухнята. Можеш да попиташ обаче и Ной. Сигурно и при него има.

— А къде е той всъщност?

— В леглото си.

— И какво прави там? Да не би също да го е хванала морската болест?

— Именно, а това никак не му е по вкуса. Искаше да остане с мен на палубата, но когато започна да се олюлява и да пребледнява му наредих веднага да отива в каютата.

Ако можеше да се погледне, Шей щеше с почуда да забележи, че загрижеността, която бе забелязала да се изписва преди миг на лицето на Самсон при новината за прилошаването на Виктория, сега се четеше и на нейното лице. Ной на легло? Не можеше да повярва — той бе толкова едър и силен, толкова жизнен и енергичен. Трудно ѝ бе да си го представи победен от нещо, камо ли от някаква си морска болест!

Колкото повече си мислеше за това обаче толкова по-смешно ѝ се струваше. А и май имаше някаква справедливост в това по-силните да страдат.

— Не го видях да слиза долу при нас — подхвърли тихо, повече на себе си, отколкото на Самсон. — Вероятно го е направил, когато бях в стаята при Виктория.

Мисълта за леля ѝ напомни на Шей за нейната задача, затова бързо се обърна и тръгна обратно към люка и стълбите за надолу. Веднага щом слезе, тя съблече припряно подгизналия си дъждобран и провери в шкафчето, където Самсон ѝ бе казал, че са лекарствата. Там бяха. Това означаваше, че Ной или не бе чак толкова зле, или бе твърде горделив, за да прибегва до помощни средства.

За разлика обаче от Виктория. Когато Шей повдигна главата ѝ, така че да може да постави хапчето между устните ѝ, тя го пое и пи дълго вода, за да успее да го преглътне по-лесно, след което отново се

отпусна изтощена върху възглавницата. Племенницата ѝ се запъти да остави обратно в шкафчето шишенцето с хапчета, но когато стигна дотам, се спря и хвърли колеблив поглед към капитанската каюта. В следващия миг, без да съзнава напълно защо и с каква цел, тя измина решително няколко крачки дотам и предпазливо откряна вратата.

До леглото водеше пътечка от нахвърляни безразборно, подгизнали от дъжда дрехи. Там лежеше Ной, проснат по корем върху чаршафите, покрил главата си с ръка. Слабата светлина от лампата бе достатъчна, за да се види блестящите капчици пот по цялото му тяло. Беше чисто гол.

Този път Шей не видя нищо смешно в това, че Ной лежеше болен тук, пред нея. Сърцето ѝ се изпълни с огромна жалост, каквато никога не си бе представяла, че е възможно да изпитва към този мъж. Тя се приближи тихо към леглото, коленичи край него и едва чуто прошепна:

— Ной...

Той изстена и обърна глава на другата страна.

— Взе ли някакво лекарство?

Още едно мъчително изсумтяване.

Сега вече Шей се изпълни не само с жалост, но и с дълбока нежност. Протегна ръка и го погали по косата — беше мокра от дъжда, а шията му лепнеше от пот.

— На Виктория също ѝ е много зле и аз току-що ѝ дадох от лекарствата на Самсон. Искаш ли да ти донеса една чаша вода, за да глътнеш и ти някое и друго хапче?

Поредното стенание.

— Остави ме да умра спокойно.

— Не се бой. Няма да умреш.

Ной издаде гърлен звук в знак на съгласие.

— Да, едва ли ще имам този късмет!

— Ако умреш, кой тогава ще остане да ме тормози вместо теб?

Настъпи кратко мълчание, прекъснато от краткото:

— Давай хапчето!

Шей донесе вода и помогна на Ной да изпие таблетката, която му даде, като придържаше главата му леко изправена. После с една влажна кърпа попи гърба му.

— Не ми помогна... — измърмори той. Макар лицето му да бе извърнато в нейната посока, очите му оставаха затворени.

— Нужно е малко време.

— Не разполагам с такова. Вече се чувствам като в ада!

— Напълно подходящо място за теб, при положение, че не си от безгрешните!

Ной изстена отново, след което продължи със сърдит тон:

— Какво ли знаеш ти за грешниците!

— Би се изненадал, ако ти кажа — меко отвърна тя, продължавайки да избърсва потта от гърба му.

Най-накрая Ной с мъка отвори едното си око.

— А на теб как така не ти е прилошало?

— Просто ей тъй, на.

— Страхуваш ли се?

— Не.

— А би трябвало. Всеки миг ще бъдем погълнати от гигантски бял кит.

— Хората винаги ли изпадат в делириум, когато ги хваща морска болест?

Ной се отказа от усилията да държи дори едното си око отворено и като придърпа възглавницата под корема си, изпъшка за пореден път.

— Това помага ли?

— Кое?

— Ами, тези непрекъснати стенания.

— Определено — в следващия миг той се обърна на едната си страна, сви се на топка и силно притисна възглавницата към стомаха си. — Господи, чувствам се ужасно.

А също и изглеждаше ужасно. Лицето му бе смъртно бледо и в рязък контраст с тъмната коса, а около носа и устата му се бяха очертали болезнени линии.

— Прилоша ли ти?

— На мен си ми е лошо по принцип!

— Питам те дали ще повръщаш.

— Вече го направих. Два пъти.

— Би трябвало да те е облекчило.

Ной само изръмжа.

— Наистина жалко, след всичките усилия, които чичо ти положи да ни приготви онова прекрасно печено в кисел сос...

— Млъквай, Шей! — прекъсна я рязко Ной, след което отново изпъшка.

— Бурята сигурно ще утихне утре по някое време.

— Ако не можеш да измислиш нещо по-окуражително...

— На мен лично този ураган ми се струва доста вълнуващо преживяване. Никога преди не съм виждала толкова огромни вълни!

Този път последва още по-тежко стенание. Шей не каза нищо, а само прокара отново кърпата по гърба на Ной и едва след като отметна потния кичур коса от челото му, запита:

— По-добре ли си?

— Скоро ще бъда, надявам се.

— Трябва да проверя какво става с Виктория.

— Тръгвай.

— Може ли по-късно да мина да видя как си?

— Само ако си падаш по аутопсиите.

Шей се усмихна. Макар пиратът-бунтар сега да бе повален, в страданието му имаше нещо по детски прочувствено.

— Ще се въоръжа със сила да издържа страховитата гледка — засмя се тя в отговор, после стана и се запъти към вратата, затваряйки я тихо на излизане.

Естествено, знаеше, че никога не би могла да понесе подобно нещо. Затова, след като провери как е Виктория, беше се унесла — явно се чувстваше малко по-добре, Шей предпочете да заспи и да сънува високия, едър мъж със стройни, красиво оформени бедра и с най-прекрасното тяло, което бе виждала през живота си.

СЕДМА ГЛАВА

На другата сутрин бурята бе утихнала. Когато се събуди, Шей с изненада установи, че Виктория е вече на палубата в компанията на Ной, който бе накарал Самсон да слезе в каютата им и най-накрая да се отдаде на геройски заслужена почивка.

— Я, виж ти, и ако това не е нашата Майка Тереза! — пошегува се застаналият до кормилото племенник, когато Шей се приближи към тях.

Последният път, когато бе използвал някакъв епитет по неин адрес, той я бе нарекъл желязната девица. Всъщност, нито един от двата образа не ѝ допаднаше кой знае колко, но поне в този случай коментарът му не бе саркастичен. Беше се питала какво ли ще бъде отношението му към нея, след като го бе видяла в такова жалко състояние предишната нощ. Някои мъже биха се чувствали неудобно; други — предимно сред смятащите се за страхотни мъжкарите — а Ной определено клонеше към тази група — биха се държали по-скоро предизвикателно, смяташе тя. Той обаче не бе нито смутен, нито бе заел отбранителна позиция, а просто се проявяваше по познатия ѝ, самоуверен и дързък начин. Не трябваше да се учудва — вече го познаваше достатъчно добре.

— И двамата изглеждате големи свежари — подхвърли в отговор.

— Благодарение на твоите грижи — усмихна ѝ се Виктория.

Ной изрази пълно съгласие с нея.

— Тя наистина е едно малко съкровище. Има стомах, способен да понесе и най-страшното вълнение, а способностите ѝ на милосърдна сестра са неподражаеми.

— О, да! Също така е и невероятно убедителна, когато трябва да те накара да гълташ хапчета!

— Невероятно умела е и при измиването на изпотени тела!

— Охоо! Значи теб дори те е мила! Аз не бях удостоена с такава услуга! — зяпна в престорено изумление Виктория.

— Предполагам, че просто не е могла да устои на голото ми тяло!

— Голото му тяло? — лелята се обърна към племенницата си с уж шокирано изражение, смекчено обаче от закачливото пламъче в погледа ѝ. — Но, Шей, как си могла?

Преди Шей да успее да промълви каквото и да било в своя защита, Ной се намеси с жалостив тон:

— Пак поставяте под съмнение физическите ми качества! Какво ви става бе, момичета?

— Нищо подобно не съм казала! — отвърна спокойно Шей, обръщайки се след това към леля си. — Всъщност, нашият приятел притежава наистина удивително тяло! Върху дясното му бедро се забелязва сладък малък белег, вероятно по рождение, а дупето му има такива чудесни заоблени форми, че просто бях като зашеметена!

— Радвам се, че си забелязала... — изговори с провлечен тон Ной, а после се обърна към Виктория и продължи: — Ти обаче не се притеснявай! Най-привлекателната част от тялото ми остана скрита!

Шей си замълча. Бе успяла да види и тази „най-привлекателна част“, която действително бе не по-малко впечатляваща, но в този момент нямаше намерение да замени изцяло позата си на благовъзпитана, морална млада дама за сметка на дръзката любителка на мъжката физика, за каквато се бе представила преди малко. Ето защо, тя само отметна назад главата си, поглеждайки към спокойното синьо небе над тях.

— Не се забелязват никакви облаци и май пак напредваме с доста добро темпо. Бурята много ли ни забави?

— Съвсем малко — отговори ѝ Ной, който охотно прие да сменят темата на разговор. — Така или иначе, следваме отново правилния курс.

— Чудесно! — възкликна Шей, потривайки доволно ръце. — Някой да е гладен?

Виктория и Ной се спогледаха и отвърнаха в един глас:

— Да, аз.

— Предлагаш да ни приготвиш закуска, така ли! — попита младият мъж.

— Е, днес съм в добро настроение!

Ной я прегърна през раменете и я привлече към себе си.

— Да не би у теб да се пробуждат инстинктите на домакиня?

— Не, просто умирам от глад.

— Също и аз.

Шей го погледна със смразяващ поглед. Той обаче сякаш нищо не забеляза, продължавайки да шепне на ухото ѝ:

— Само си представи колко хубаво би било да закусваме в леглото заедно!

— Никога не закусвам в леглото!

— Но ако все още се чувствах зле, ти нали щеше да ми я донесеш там?

— В такъв случай едва ли би мислил за закуска.

— Ами ако стомахът ми се беше оправил обаче се чувствах толкова безсилен, че не бих могъл да се държа на крака?

— Това би било истински късмет за мен.

— Миналата вечер ти беше много мила. От дете не ми се бе случвало някой толкова грижовно да попива потта от тялото ми.

Шей знаеше, че се опитва да я разнежи, но още не бе намерила достатъчно строги думи, с които да отвърне, когато Ной заговори отново:

— Значи гледката снощи ти хареса, а?

— О, без съмнение! Бурята беше наистина нещо грандиозно!

— Имам предвид себе си. Моето тяло...

— А, това ли? Е, не ме впечатли толкова, колкото разбушувалото се море!

— Обади ми се довечера — гарантирам ти, че ще останеш повече от впечатлена!

— Мислиш, че ще се разрази нов ураган? — Шей нарочно се правеше, че не разбира за какво става въпрос.

— Басирам се, че точно това ще се случи! — невъзмутимо отвърна Ной, усмихвайки се дяволито.

Шей предпочете да се измъкне от по-нататъшни уловки, затова тръгна да приготви закуската. Въпреки всичко обаче през цялата сутрин си мислеше само за Ной, за неговото невероятно тяло и възможностите за пламенни преживявания, които криеше. Колкото повече си го представяше, толкова по-силно се възбуждаше.

Опитваше се да разбере какво има в този мъж, че успява така да я развълнува. Беше твърде нахален и непрекъснато се заяждаше с нея;

нерядко проявяваше арогантност, а саркастичното или насмешливо отношение явно бе типично в негов стил. Всъщност, замисли се тя, Ной бе бунтар, макар и по свой собствен начин и въпреки че не харесваше толкова много неща у него, той винаги успяваше да я възбуди. И то в изключителна степен!

Преди винаги се бе чувствала сигурна, защитена и спокойна, че всичко в интимния ѝ живот е под контрол. Не само защото излизаше с благовъзпитани и същевременно не особено придирчиви мъже — в края на краищата непрестанно срещаше други — в работата си, в супермаркета, в книжарницата, по улиците, но обикновено на абсолютно никого не обръщаше голямо внимание.

Всъщност, размисли тя, Ной не ѝ предоставяше никакъв шанс да се измъкне. Беше хваната натясно тук, на тази яхта и в такава близост до него, че просто не можеше напълно да го игнорира, особено когато той непрекъснато ѝ се натрапваше по един или друг начин. Отгоре на всичко не просто му обръщаше внимание, а направо започваше да си представя разни неща. И сега съвсем ясно виждаше пред себе си голото му, стегнато тяло — още в първия миг, когато го съзря да лежи така, из ума ѝ бяха започнали да се въртят еротични картини, но оттогава насетне нейното въображение съвсем се беше развинтило и не ѝ даваше покой. У Ной и най-дребното нещо излъчваше мъжественост и страст. Той бе Истинският Мъж според нейните представи — със здраво, силно тяло, добре оформени мускули на гърба, изпъкващи под кожата на ръцете вени, стегнатите, красиви заоблени бедра с нежна кожа. А ако трябваше да го опише отпред, щеше на първо място да спомене наболата едnodневна брада, после — космите по гърдите, а накрая, по-надолу — богатите форми на мъжката му надареност.

И все пак, ако Ной я привличаше единствено физически, вероятно Шей би устояла. Истината обаче бе, че започваше все повече да цени други неща — неговото невероятно чувство за хумор, интелигентността му, дързостта и прямотата, стремежът му винаги да се противопоставя на конвенционалността, на официално приетите норми за поведение в обществото. Всичко това я караше да се страхува и случилото се предишната нощ не бе помогнало, а напротив — чувството, обзело я, когато го видя да лежи толкова блед и безпомощен, нуждаещ се от помощта ѝ и търсец близостта ѝ, опасно

много ѝ приличаше на нежността и загрижеността, които една жена може да изпитва само към скъп на сърцето ѝ човек. Никой друг мъж преди не бе пораждал у нея подобни чувства.

Защо, тогава, не желаше да приеме фактите? По принцип, нямаше нищо против една връзка — бе предполагала, че рано или късно ще се влюби, така както възнамеряваше и да има деца някой ден. Не бе планирала обаче подобно нещо да ѝ се случи точно сега, когато все още градеше кариерата си и то така успешно. В допълнение, Ной определено не бе мъжът, в който би искала да се влюби.

Не че изпитваше подобно чувство към него, побърза да се поправи. Но въпреки всичко...

Проблемът бе, че Ной не бе от отстъпчивите. Още по-малко бе склонен да проявява консерватизъм или да се държи според общоприетите начини. Непрекъснато я изненадваше и тя просто не успяваше да го контролира — нито пък себе си, когато бе с него. Определено не бе подходящият човек за нея.

Ако сега се намираха във Филадельфия, Шей вероятно отдавна щеше да е избягала в обратната посока. За съжаление, ситуацията бе съвсем различна — намираше се на борда на корабче насред океана и нямаше как да се измъкне от преследванията на Ной. Това я правеше уязвима, а веднъж попаднала в ръцете му, бе загубена! А колко лесно и колко често се озоваваше там!

Накрая реши, че просто трябва да бъде нащрек. Нищо повече.

Следобедът времето ги изправи пред нов проблем. Докато предишната вечер вятърът бушуваше със страшна сила, подхвърляйки яхтата насам-натам, готов да разкъса платната, ако не бяха ги прибрали, сега той напълно се отказа от подобно агресивно поведение, успокои се, задуха все по-слабо и накрая изчезна съвсем.

Шей четеше на палубата, когато постепенно платната започнаха да се отпускат. Тя погледна първо към мачтата, а после към Виктория, която седеше наблизко, потънала в блажено нехайство за променящото се време, след което сведе отново поглед към книгата си. Платната над главите им обаче ставаха все по-отпуснати, докато накрая съвсем увиснаха и на Шей не ѝ бе необходимо да обръща допълнително внимание на липсата на всякакво вълнение и необичайното спокойствие на океана, за да разбере какво се бе случило.

Ной мина покрай тях, като си подсвиркваше безгрижно и без особена тревога нави и прибора платната.

— Колко дълго, смяташ, че ще я караме така? — попита го Шей.

Той повдигна рамене.

— Вероятно час-два. Ще видим.

Час-два не й се струваха толкова зле, но не й хареса думичката „вероятно“. Ами ако безветрието продължеше осем или шестнадесет часа, или, не дай си Боже, цяло денонощие...

— Изглеждаш ми разтревожена — подметна Ной, поглеждайки я за миг, докато ръцете му сръчно привързваха платната.

— Не, не. Всичко е наред!

— Представи си, че е нещо като улично задръстване. Ако сега се намираще в града, а не тук, по това време на деня най-вероятно да се прибираш от работа. Да приемем, че движението е пренатоварено и ти седиш на едно място и не можеш да помръднеш от там — започваш да нервничиш, да се притесняваш, а нищо чудно и да ти прилошее от изпусканите от колите газове. Тук на яхтата обаче не рискуваш да преживееш подобни гадости — Ной си пое дълбоко дъх и широките му гърди се очертаха още по-ясно. — Вместо това се наслаждаваш на свеж въздух, топло, слънчево време, кристалночиста океанска вода. Какво повече може да желае човек?

„Ами, например, да духа вятър, за да се изпънат платната и да продължат да плават с нормална скорост“, би предложила Шей. Колкото по-бързо стигнеха до Коста Рика, толкова по-рано щяха да се върнат в Колумбия и, съответно, толкова по-скоро тя щеше да се прибере у дома. Решителността й бе поставяна непрекъснато на изпитание от един мъж със страхотна физика, невероятно сексуално излъчване и предизвикателно държание.

— Повече нищо — в този ден! — най-накрая отговори тя.

— Изпей я!

— Моля?

— Песничката, нали се сещаш... — Ной изпъчи още повече гърди, изправи глава и протегна прочувствено двете си ръце напред, пейки:

„Чувствам този ритъм, чувствам музиката в мен...“

Шей се разсмя, покривайки лицето си с ръце.

— О, да, често я пеехме в училище. Май последният стих беше нещо такова:

„Повече аз нищо не желая в този ден!“

— Горещо-долу!

— Ти да не си бил в училищния хор?

— Да, през всичките четири години. После пях и в хоровата капела към колежа. Пътувахме непрекъснато и беше адски забавно! — Внезапно на лицето му се изписа лека тъга.

— Какво има?

— Всъщност беше забавно до един момент.

— Защо? Какво стана после?

Ной се поколеба, после сви рамене.

— Напуснах.

— И поради каква причина?

— Ами... направих нещо... Фактически, бяхме трима. Стана една малка неприятност.

— По-точно?

— Не беше кой знае какво — подхвърли той, залавяйки се отново с платната.

— А именно?

Ной привърза и грота към гика на мачтата, след което с нежелание заразказва:

— Бяхме на турне в Мюнхен и вечерта след концерта се напихме до козирката. Обявиха, че не сме подходящи да представяме колежа.

— Значи не сте напуснали по собствено желание, а са ви изхвърлили.

— Нищо подобно! Напуснахме!

— Защото в противен случай са щели да ви изгонят!

— Не е необходимо да го казваш по такъв груб начин! — Ной прокара пръсти през косата си.

— Но именно така са стояли нещата, нали? Би трябвало да се срамуваш от себе си, Ной!

Виктория, която до този момент само бе слушала, сега се почувства принудена да се намеси:

— Не си ли прекалено жестока спрямо горкото момче, Шей? Ти също си била в колеж и знаеш какви неща вършат понякога студентите — млади хора са и искат да се забавляват. С течение на времето стават по-зрели и успяват да овладеят тези свои пориви.

— Благодаря ти за подкрепата, Виктория! — каза Ной.

Шей замълча, като предпочете да се зачете отново в книгата си.

Тъй като повече нямаше никаква работа за вършене, младият мъж се изтегна на слънце по гръб върху палубата. Така издържа само тридесетина секунди, след което рязко скочи на крака и свали фланелката си, легна повторно и постави ръце под главата си за опора.

— Хващам се на бас, Шей, че си била изрядна студентка и никога не си вършила нищо нередно в университета. Нали така, а?

Тя не отговори. Леля й обаче постави пръст на устните си, сякаш искаше да възпре готвещите се да изскочат от устата й думи. Шей й хвърли предупредителен поглед, но Виктория продължи да стои по този начин с пръст върху устните. За нейната племенница това бе едновременно добър и лош знак.

— Предполагам, че си се занимавала само с учене — подхвърли Ной.

— Естествено, че учех.

— А какво правеше през свободното си време?

— Най-различни неща — уклончиво отвърна Шей и насочи поглед към кърмата. — Къде е Самсон?

— Най-вероятно приготвя вечерята — каза Виктория, като най-после свали пръста от устните си.

— И каква ще бъде тя тази вечер?

— Ако ни каже предварително, няма да бъде изненада — Ной се ухили самодоволно. — А това е част от удоволствието.

— Не обичам изненадите.

— Значи не обичаш и удоволствията. Ама ти си много отегчително същество!

— Ной! — скара му се Виктория.

Шей обаче бе напълно способна да се защитава и без чужда помощ.

— Не се притеснявай, скъпа лельо. Достатъчно съм силна, за да мога да понеса подобни обиди.

— Не си силна. По-скоро си неподатлива — поправи я с небрежен тон Ной. Лежеше спокойно отпуснат, със затворени очи. — Всъщност, май не си неподатлива през цялото време, защото, когато те прегръщам...

Шей побърза да го прекъсне.

— Самсон явно предпочита да приготвя чуждестранни ястия.

Младият мъж се ухили, но преди да отговори, помълча многозначително.

— Невинаги. Един от специалистите му е пържено пиле както го правят в южните щати. Можеш направо да си оближеш пръстите!

— И как се облича тогава?

— Тайна.

Шей го изгледа ядосано, но той не забеляза, тъй като все още лежеше със затворени очи.

— Явно няма да получим отговор — измърмори сърдито тя накрая и отново се зачете. Въпреки усилията си, не можеше да се концентрира върху книгата при положение, че Ной се намираше толкова наблизо. От време на време го поглеждаше и всеки път ѝ правеше впечатление нещо ново, незабелязано досега. Повторно се опита да се съсредоточи върху страницата, която четеше, прелисти я, изчака две-три минути и прелисти още една. Накрая отегчена остави книгата настрана.

— От колко време седим тука?

— От около половин час.

— И все още не се усеща нито полъх.

— Скоро ще се усеща.

— А защо яхтата няма двигател? Всички съвременни плавателни съдове притежават двигател.

— „Златно ехо“ не е съвременен плавателен съд.

— Но нали е преминала през основен ремонт! Разполага с печка и хладилник! Защо не са инсталирали и двигател тогава?

Ной сви рамене.

— Вероятно семейство Пейн са с екологично самосъзнание и се противопоставят на излишното замърсяване на океана.

Шей изсумтя презрително и вдигна отново книгата си, но след като прелисти още няколко страници, тя въздъхна и повдигна вързаната си на опашка коса.

— Вечно ли ще е такава жега! — оплака се.

Мъжът до нея отвори едва-едва едното си око, оглеждайки я от глава до пети.

— Не се притеснявай, ако речеш да се съблечеш гола. Не бих имал нищо против!

Шей го изгледа намръщено, бавно се изправи и тръгна с олюляваща се крачка към долните помещения. Ной погледна към Виктория.

— Да не би да казах нещо погрешно? — попита я с невинен тон.

Виктория не знаеше дали да му се скара или да се разсмее. Най-накрая направи компромис, като го погледна укорно, но същевременно се ухили широко, също изправяйки се на крака.

— Хей, недей да си тръгваш и ти! — викна след нея той.

— Отивам да видя какво прави чичо ти. Едва ли долу в кухнята е по-горещо от тук, а освен това е и сянка.

Ной остана да лежи на палубата в продължение на още няколко минути, след което седна и се загледа в хоризонта. Издаде великанска въздишка и криво-ляво успя да изкриви уста в доволна усмивка. Та нали точно за това си беше мечтал — за покой и тишина, и палубата да е само негова, без някой друг да му се пречка наоколо? Ако иска може да си почива, ако иска може да пее или дори да прави салта под слънцето! Защо тогава се чувстваше толкова неспокоен?

Вероятно защото му беше горещо, притесняваше се заради безветрието, а слънцето продължаваше да прежурия. Усмивката му рязко се стопи, той скочи на крака, протегна се да стигне въжената стълба, спусна я през борда, с припрени движения свали късите си панталони и се метна в океана. Тъкмо завършваше втората обиколка около яхтата, когато най-неочаквано попадна на Шей. Бе не по-малко изненадан от нея от неочакваната среща.

— Какво правиш тук? — попита го задъхано тя. — Мислех, че няма никой друг във водата.

— А кой, според теб, е спуснал стълбата? — срязва я Ной. — И щом си си мислила, че тук долу няма никой друг, как въобще си посмяла да плуваш сама? Нямах това право — знаеш колко е рисковано!

— Ами ти?

— Има разлика!

— Ооо! И каква е тя?

— Първо, аз съм мъж и освен това съм по-силен.

— Това е истинска дискриминация!

— Да, обаче съм прав!

— Нищо подобно!

— Напротив, твърдението ти е абсурдно — можем спокойно да поспорим по въпроса. При такова спокойствие, човек не се нуждае от сила, докато плува, след като няма вълни, с които да се бори. Ако имаше вълни, щеше да има и вятър, а при наличието на вятър нямаше да стоим тук, напред океана, далеч от целия свят и търсеци прохлада във водата!

— Както обикновено си готова с куп логически доводи! Нека ти кажа, Шей, че е вредно да се оставяш винаги разумът да те ръководи! Послушай ме, за твое собствено добро.

Шей го изгледа ядно и понечи да го заобиколи, но той я хвана за ръката, когато минаваше покрай него.

— Пусни ме! Искам да плувам!

— Нуждаеш се от малко физическо разтоварване?

— Именно.

— Защото, също като мен, се чувстваш неспокойна и нервна?

— Точно така!

— А да ти се иска да извършиш нещо безразсъдно? — попита я с предизвикателен тон. Очите му потъмняха.

Вече знаеше какво означава този по-наситен сив цвят — Ной или се готвеше да ѝ изиграе някой номер, или бе обзет от възбуда. Тя не можеше да определи кое от двете бе в момента, но едно нещо виждаше със сигурност — с отметнатите назад мокри кичури коса и с влажните, тъмни и несправедливо дълги мигли, той приличаше повече от всякога на готвец се за пъклени дела демон. Същевременно изглеждаше и невъобразимо секси. Какво я питаше? Дали би искала да извърши нещо безразсъдно?

— Не — тихо, но твърдо отговори тя.

— А въобще някога да постъпвала необмислено, водена единствено от необясним импулс?

Шей поклати глава отрицателно.

— А когато ми позволяваш да те прегръщам, не действаш ли неразумно и импулсивно? — казвайки това, Ной я привлече към себе си и Шей не се възпротиви — в края на краищата бе по-силен от нея, а и тя нямаше къде да избяга.

— Защо се боиш от мен?

— Не се боя от теб!

Младият мъж наклони глава на една страна и я изгледа укорително.

— Не се боя от теб! — повтори Шей, но този път по-неуверено и сякаш да потвърди думите си, постави ръце върху раменете му.

— Тогава се страхуваш от секса, така ли?

— Не съм някоя девственица!

— Знам, говорихме вече по въпроса. А и не те питам дали си го правила преди, а защо се страхуваш да го направиш сега.

В този миг тя наистина се боеше, но от него — бе приближил лице до нейното и тя не можеше да откъсне очи от мокрите му от морската вода, твърди, чувствителни устни — долната бе по-плътна и излъчваше невероятна чувственост.

— Шей?

Тя с мъка премести поглед към лицето му.

— Не се боя от секса!

— Да не би тогава да се страхуваш от обвързване?

— Не.

— Защо, в такъв случай, все още не си омъжена?

— Мисля, че ти обясних. Прекалено съм заета с работата си.

— Ако бе срещнала подходящия мъж, вече да си го направила.

— Откъде знаеш?

— Колкото и да се опитваш да го прикриваш, твоето същество излъчва нещо на което човек трудно може да устои. По душа си нежна, грижовна, любвеобилна — качества, които нямаше да притежаваш, ако просто беше някоя безчувствена и интересуваща се единствено от кариерата си жена. Това ме кара да стигна до извода, че просто все още не си срещнала подходящия мъж.

— Казах ти, че нямам навика да излизам на любовни срещи.

— Да, но също така спомена, че си имала доста връзки.

— Преди — да, но не и напоследък. При това положение, след като не излизам на срещи с мъже, как бих могла да срещна „подходящия“?

„Не е задължително да си уговаряш среща с някой, за да го харесаш, помисли си Ной. Възможно е да го срещнеш случайно — например, по време на пътуване из Карибите.“

— О, хайде, скъпа моя! С твоя външен вид „подходящият“ мъж винаги ще се постарее да те накара да отидеш на среща — но не с някой друг, а само и единствено с него!

„Скъпа моя!“. Макар подобно обръщение да бе съвсем стереотипно, Шей изпита вълнение.

— Какво се опитваш да докажеш, всъщност? — попита тя.

— В момента разработвам теорията, че си склонна да бягаш от мъже, които биха могли да застрашат по някакъв начин твоя подреден, благоразумен и контролиран живот. По тази причина отбягваш и мен!

— Е, предполагам, че след като вече си готов с изводите, най-накрая ще ме оставиш да си поплувам на спокойствие!

Ной обаче я стисна още по-здраво за ръката.

— Май уцелих болното място, а?

Шей се опита да се измъкне от хватката му.

— Такова място не съществува! Пусни ме веднага! — нареди през стиснати зъби.

— Мога да накарам тялото ти да затрепти от удоволствие! Защо ме отблъскваш? Защо не ми позволяваш да правя любов с теб?

— Защото... — отвърна тя запъхтяно, продължавайки да полага усилия да се отскубне — просто не желая!

— Толкова лесно е, Шей! Можем да го направим още сега, тук, във водата!

Цялото ѝ тяло трепереше, но не от физическото напрежение, което полагаше, за да се освободи от прегръдката му. Вълнуваше я гласът му — толкова нежен, толкова възбуждащ и така изпълнен с копнеж и зов, че усещаше как всичките ѝ сили я напускат.

— Моля те, не прави това с мен!

— Но какво лошо има? Нима е престъпление да се чувстваш привлечен от някого? А аз изпитвам към теб точно това — въпреки

твоего твърдоглавие и мрачните ти настроения.

Именно това се бе страхувала да чуе от него. Като затвори очи, тя решително поклати глава.

— Не, не, не казвай нито дума повече!

— Уважавам работата, с която се занимаваш и отдадеността ти на нея, а също и силната ти привързаност и обич към Виктория. Възхищавам се от желанието ти за свобода и самостоятелност, но искам да знам повече за причините, поради които търсиш и не желаеш да се откажеш от тази свобода. Само да спомена родителите ти или да попитам нещо за твоето минало, веднага млъкваш и се затваряш в себе си.

— С родителите си не се разбирам, но със сестра ми сме много близки. Ето, сега доволен ли си? — отново се опита да се измъкне, но той я държеше здраво. Единственият резултат бе, че сега краката ѝ се преплетоха с тези на Ной — топли, силни крака и... съвсем голи.

— А защо не се разбираш с родителите си?

— Ной, уморих се. Искам да се върна на яхтата.

— Аз не съм уморен. Ще те държа. Знаеш как го правя.

Шей обърна глава встрани и въздъхна отчаяно.

— Ще ме пуснеш ли най-сетне?

— Не.

— Ще викам!

— Добре, давай! Няма кой да те чуе, освен Самсон и Виктория, а те ми имат доверие — целуна я по бузата с топли устни и нежно попита: — Защо постъпваш така със себе си? Защо непрекъснато се съпротивляваш?

Тази негова нежност вече не бе по силите ѝ. Шей внезапно изпита невероятна умора и облегна брадичка на раменете му.

— О, Боже! И аз понякога се питам същото.

Ръцете ѝ обвиха гърба му и в същия миг Шей усети как той обхвана бедрата ѝ и я накара да ги разтвори, така че с едно-единствено, съвсем естествено движение, тя го обхвана с крака през кръста.

— Нямах бански — промълви тихо. — Защо не си си сложил?

— Искях да се бухна във водата колкото се може по-бързо, а и наоколо нямаше никой.

— О, Ной...

Той леко потърка нос о ухото ѝ.

— Какво има, мила?

— Наистина се чувствам изморена. Не съм свикнала да споря непрекъснато с някого. Не ме бива в такива неща.

— За малко обаче да ме заблудиш.

— Само преди месец си мечтаех да прекарам една спокойна почивка в Бъркшир.

— Не всичко се случва по начина, по който сме го планирали. Понякога неочакваното води до щастлив край.

Движейки ритмично и плавно крака, Ной успяваше съвсем лесно да задържа и двамата над водата, полюшвани едва-едва от кротките вълни. Под повърхността обаче нещата съвсем не бяха толкова спокойни и вълнението бе много по-силно. И най-незначителното докосване или приплъзване на телата им едно в друго бе толкова еротично, толкова възпламеняващо, че Шей усещаше как по гърба ѝ непрестанно преминаваха тръпки, а сладостна болка прерязваше стомаха ѝ. Банският ѝ костюм бе съвсем тънък и тя ясно усещаше всяка извивка на тялото му. Макар тялото ѝ да изгаряше от желание, Шей се чувстваше прекалено изтощена психически и емоционално, за да се поддаде на неговия повик.

— Страшно съм уморена — промълви тихо, обхващайки Ной здраво с ръце в стремежа си да усети неговата успокояваща мъжка сила.

— В теб се борят противоречиви чувства, нали?

— Да.

— Няма ли да се почувстваш по-добре, ако поговорим за това?

Шей въздъхна натъжено, все още подпряла глава на раменете му.

— Не зная. В главата ми блуждаят толкова объркани мисли и то от толкова дълго време, че... — гласът ѝ заглъхна.

— Слушам те — каза Ной, нежно галейки я по гърба.

Младата жена мълчеше. Съзнанието ѝ бе объркано от мисли, съмнения, очаквания, но в този миг изпитваше такъв покой, безгрижно отпусната в неговите прегръдки, че се страхуваше да не наруши това блажено състояние, казвайки нещо, за което по-късно можеше да съжалява.

— Хей... — прошепна Ной и повдигна лицето ѝ към себе си, установявайки с изненада, че очите ѝ са пълни със сълзи. — О, Шей... — промълви с дрезгав глас. — Не трябва да се измъчваш така...

Тя обаче само затвори очи и разтърси глава, притискайки се още по-плътнo към него, когато той отново я взе в прегръдките си.

— Май малко прекалих, а? — каза Ной.

Шей кимна повторно, опряла глава на рамото му.

— Знам, не трябваше. Не постъпих добре, наистина.

Още едно кимване.

— Но всъщност не съм лош човек, когато ме опознаеш.

Младата жена вече бе започнала да се убеждава в това — именно тук се състоеше и проблемът. Винаги би могла да се противопостави на безочливото му и непочтително държане, на наглата самоувереност и импулсивността му, но когато към тях се прибавеше неговата нежност и искрена загриженост, положението се изплъзваше от контрола ѝ. Тогава бе наистина в беда.

— Хайде, по-добре да се прибираме на палубата — каза меко Ной.

Ръцете му се смъкнаха от гърба ѝ и той заплува към спуснатата през борда стълба. Шей остана притисната към него, без да прави опит да му помогне в придвижването през водата.

Чувстваше се така спокойна в прегръдките му, без да е необходимо да отбива други предложения за интимност! Когато стигнаха до стълбата, тя с неохота го пусна, за да се изкачи нагоре, а там го изчака, бършейки през това време косата си. Чу стъпките от босите му крака по дървената палуба, а после и шума от панталоните, които навличаше върху мокрото си тяло. За един кратък миг се почуди дали той въобще някога носеше бельо, но мислите ѝ бяха прекъснати от неговия тих глас.

— Защо не полегнеш да изсъхнеш на слънце? Май все още няма достатъчно вятър да продължим пътуването.

Шей прие предложението с кимване, докато попиваше капките морска вода от лицето си. След миг вече лежеше просната по корем и се наслаждаваше на жарките слънчеви лъчи. Не мислеше за нищо, изпитваше единствено блаженството на настоящия момент — топлината, която се разливаше по тялото ѝ, безмълвието на океана, лекото полюшване на платноходката. Ной седна наблизо, но нито веднъж не я обезпокои, освен да попита дали иска нещо студено за пиене и да ѝ го донесе, когато тя каза да.

Шей знаеше, че има много други неща, които той можеше да каже или направи — да легне до нея да предложи да намаже гърба ѝ с лосион против изгаряне, да ѝ даде съвет да смъкне презрамките на банския си, за да почернее по-равномерно. Не би се поколебал да я закачи, да я заразпитва, както правеше обикновено, карайки я да мисли за неща, които тя желаше по възможност да забрави.

Ной обаче не направи нито едно от тези неща. Вероятно бе разсъдил, че тя се нуждае от известна почивка, за да възстанови силите си преди следващото им спречкване.

По-късно същия следобед към тях на палубата се присъедини и Виктория, последвана след няколко минути от Самсон. Водиха лек и приятен разговор, в който Шей рядко взимаше участие — предпочиташе да слуша. Когато всички взеха единодушното решение да поплуват, младата жена не се отказа от шанса да се потопи отново в прохладната вода, но продължи да стои настрана от общите лудории. След като се върнаха на палубата, тя побърза да слезе в каютата си, за да се преоблече за вечеря.

Скоро четиримата се събраха за поредната кулинарна изненада на Самсон, който застана важно пред тях, отправяйки този път поканата на перфектен руски език:

— Ну, эсли ты внесеш стол, Ной, эти прекрасные женщиным принесут подушки и мы приготовимся.

— Медленнее, пожалуйста — отговори му Виктория.

Чичото приглади червената туника, която бе облякъл върху черните панталони и рубашка, след което повтори инструкциите си още веднъж, но по-бавно, придружавайки ги с изразителен жест на ръката, за което Виктория му бе благодарна. Не бе изкарала докрай курса по разговорен руски, а и вече бе позабравила това, което едно време знаеше. Тъкмо се канеше да преведе на останалите думите на Самсон, когато видя, че те явно бяха схванали смисъла им — Ной приготвяше масата, а Шей донесе възглавничките от салона. След малко домакинът им поднесе ястията: борщ, пелмени и шашлик, поляти обилно с водка.

Въпреки че всички бяха много оживени по време на вечерята, Шей предимно мълчеше, като слушаше шегите и историите на останалите, проявявайки най-силно любопитство към нещата, за които разказваше Ной. Научи, че в колежа бе изучавал испански и бе изкарал

един семестър в Мадрид, а след дипломирането си бе работил в продължение на цяла година в едно ранчо в Аржентина. Разбра също и че там го бяха наричали Дивия Плейбой на пампасите — Ной не го отрече, макар да се разсърди на Самсон, че бе издал тази малка тайна.

Пиха кафе дълго време и с наслада — нямаха друга работа за вършене, тъй като все още не се усещаше никакъв вятър. В един момент Самсон стана и слезе по стълбичките надолу към салона и каютите. Когато се върна след малко, всички с почуда видяха, че си бе сложил истинска триъгълна пиратска шапка на главата. Ето защо не се учудиха на картата, която той разстла на масата и върху която бе обозначено мястото със скритото съкровище.

Бледата светлина на ветроупорните фенери хвърляше отблясъци по сгърчената, пожълтяла хартия и дори Шей не можа да устои и да не се потопа в тайнствената, магическа атмосфера, която ги заобикаляше. Заедно с останалите, тя сведе глава над картата.

— Миналата зима бях на остров Монсерат, където случайно се сприятелих с един възрастен англичанин. Беше я намерил в чекмеджето на старо писалище във вилата, която бе купил на острова преди петнадесет години. Една вечер разговаряхме за пиратството из тази част на света и той неочаквано отиде и я донесе.

Виктория се наведе, за да разгледа отблизо обозначенията.

— Кога се предполага, че е била направена?

— Някъде около средата на деветнадесети век. Моят приятел, чието име е Фитцсимънс, смята, че това е плячка, принадлежала на екипажа на някой пиратски кораб, който я е укрил на това място с идеята да се върне, за да я изрови отново в по-спокойни и мирни времена.

— Само че никога не са успели, така ли?

— Не можем да сме сигурни, но е напълно вероятно, тъй като картата е била много умело скрита и непокътната. Успяхме да установим, че писалището, в което Фитцсимънс я намира, е принадлежало на някой си Ангъс Къминс — англичанин, заселил се на Монсерат през 60-те години на XIX век. Не общувал почти с никого, бил саможив и мрачен тип, вечно пиян. Самостоятелните ми проучвания разкриха, че преди да дойде на острова е бил кормчия на английски кораб с доста зловеща история. През 1859 година, капитанът на кораба умира по време на едно от плаванията му в

Карибско море, и когато екипажът се завръща в родината, тръгва слух, че всъщност е бил убит при бунт на моряците. Никой от тях обаче не проговорил и не били намерени никакви доказателства.

— Значи, е имало убийство! — прошепна Виктория със затаен дъх.

Самсон само сви рамене.

— Никога няма да узнаем истината, но имайки предвид това — и той почука с пръст по картата — можем да предполагаме, че екипажът на този кораб се е занимавал с пиратство.

— Но ако това е истина — намеси се Шей — защо Къминс или някой друг от моряците не се е върнал за съкровището?

— Нищо чудно Къминс да е бил единственият, разполагащ с карта, а и след като е бил кормчията на кораба, без съмнение е притежавал власт на втори по важност след капитана. Моето предположение е, че е напуснал Англия при съмнителни обстоятелства и се е заселил тайно на остров Монсерат, надявайки се някой ден да прекоси Карибско море, за да си възстанови съкровището. Вероятно обаче никога не е успял да осъществи това свое намерение.

Ной се съгласи със Самсон, приемайки, че проучванията, които чичо му бе извършил, са били точни. При все това изказа съмнение, че съкровището е все още налице:

— Още от времето, когато Колумб нарича крайбрежието на Коста Рика с това име, означаващо в превод „богат бряг“, хората непрестанно са се впусkali в търсене на злато, преброждайки го стотици пъти надлъж и шир. Единственото, което откриват обаче са бананите. Ако някога нещо друго е било зарито там, не е ли най-вероятно отдавна да е било намерено и взето?

Шей изгледа доволно Виктория с чувството, че най-сетне някой изразява сходно становище с нейното. Същите съмнения бе изказала и тя, когато леля ѝ бе споменала за пръв път за пътуването.

При все това, Самсон остана невъзмутим и заяви без колебание:

— Не ми се вярва — не са имали тази карта — той вдигна ръка, за да възпре евентуално опровержение. — Момент само! Не твърдя, че съкровището е наистина на мястото, обозначено тук. Лично се свързах с властите в Коста Рика и ги попитах дали някой някога ги е уведомявал, че е намирал заровено богатство в района, маркиран върху нашата карта. Отговорът бе отрицателен. Естествено, това не означава

непременно, че съкровището не е било откраднато. Възможно е Къминс в края на краищата да е намерил начин да стигне до него, но после да се е отказал да го ползва, объркан и нещастен при мисълта, че не би могъл да се върне в Англия ей така, внезапно забогатял. Възможно е и картата да обозначава скривалището, където е бил зарит единствено неговият дял от плячката. А нищо чудно картата да е просто една измама от самото начало.

— На мен ми изглежда съвсем като истинска — заяви Шей, свела глава над масата.

— О, да, тя е истинска! Най-малкото, действително е рисувана през споменатия вече период — за това свидетелства направената експертиза.

— Но как тогава може да е измама? — попита Виктория.

— Ами, Къминс може нарочно да я е нарисувал — например, за да се забавлява. Или за да си обозначи примерно място, където би скрил съкровище, ако притежаваше такова.

— Мислиш, че е възможно никога да не е съществувала действително заровена плячка?

— Да, напълно възможно — Самсон се усмихна и продължи: — Нека все пак, заради удоволствието от приключението и докато не докажем противното, да приемем, че такова съкровище съществува.

Шей бе доволна, че изпи тези няколко питиета по време на вечеря. Макар след кафето въздействието на водката да бе намалало, сетивата ѝ все още бяха достатъчно притъпени — и слава Богу, защото се боеше, че ако мозъкът ѝ бе малко по-бистър, можеше да изтърси нещо прекалено директно и необмислено, с което да обиди Самсон. А истината бе, че нямаше никакво желание да охлажда ентузиазма му и да предизвиква гнева на Ной върху себе си.

— За заровено злато ли става въпрос? — предпазливо попита тя.

— Най-вероятно. Скъпоценностите, разните произведения на изкуството и други изработени от човешка ръка ценни предмети обикновено остават, в потъналите при корабокрушение плавателни съдове, на дъното на морето. Съмнявам се, че някой би заровил нещо друго, а не само и единствено злато, ако е възнамерявал да си възстанови това съкровище до края на живота си.

Ной разглеждаше картата.

— Значи, мястото, където отиваме, се намира между Парисмина и Лимон? — попита той.

Самсон се изкашля, намести отново пиратската шапка на главата си и се зае да обяснява.

— Точно така — пръстът му проследи линията от молив по пожълтялата хартия. — Крайбрежието на Коста Рика се състои предимно от низини, като в района между границата с Никарагуа на север и Пуерто Лимон, намиращ се на около половината разстояние до Панама на юг, преобладават заблатени местности и мочурища.

— Мочурища? — възкликна в ужас Шей.

— Няма защо да се притесняваш. Яхтата ни ще акостира на суха земя — на брега на малка лагуна северно от Пуерто Лимон. Предполагам, че местенцето е просто прелестно.

Младата жена искрено се надяваше да е прав.

— И след като пристигнем там...

— След като пристигнем, започваме да търсим Розата.

Шей прехапа устни, за да не се изсмее, после хвърли кос поглед на Виктория и побърза да сведе очи надолу. Леля ѝ бе не по-малко изненадана от нея, но поне притежаваше преимуществото да бъде дипломат по душа. Затова побърза да се намеси любезно:

— Вероятно става въпрос по-скоро за орхидея, не мислиш ли? Нали знаеш, орхидеята е националното цвете — символ на страната, а освен това в Централна Америка не виреят рози. Дори и Къминс да е посадил розов храст, за да обозначи мястото, това насаждение едва ли е оцеляло след толкова време.

Ной се изкикоти, поглеждалки последователно ту към Шей, ту към Виктория.

— Хайде, Самсон, кажи им. Ще се пръснат от любопитство.

Самсон също се усмихваше и при думите на племенника си започна да обяснява:

— „Розата“ представлява скално образование, вероятно оформило се вследствие ерозията, предизвиквана от вълните. Предполагам, че когато Къминс го е видял за пръв път, то му е заприличало на познатото му от родината цвете. Заровил съкровището на определено разстояние от скалата, измерено в стъпки и ако все още то е там, по такъв начин ще трябва да го търсим и ние.

От двете жени се чуха едновременно въздишки на облекчение, което накара Ной отново да се изкикоти. Докато Самсон обясняваше по-подробно схемата на придвижване от скалата до скривалището, мислите на Шей бяха заети със споменатото пясъчно образование.

„Розата“! Чисто съвпадение ли бе това... или може би знак за нещо? Поличба? У дома си, младата жена притежаваше малка скулптурка във формата на същото това цвете — тя бе нейният талисман и символизираше всичко, което някога бе правила или постигнала. Шей я пазеше в тайна — бе я показвала на много малко хора, само на най-близките си приятели. Приемаше я като своята лична „Алена буква“, подобна на онази, защита върху дрехите на героинята от едноименния роман на Натаниъл Хоторн, поради което и не се гордееше особено, че я притежава — с нея свързваше и случки, които понякога предпочиташе да забрави.

Никога до този момент Шей не бе изпитвала суеверие, но сега, на палубата на този странен кораб, потеглил на толкова необичайно пътешествие, тя знаеше едно — не искаше да има нищо общо с „Розата“ от Коста Рика!

ОСМА ГЛАВА

Ной се събуди в осем часа сутринта на четвъртия ден от пътуването и дълго време лежа в леглото. Бе прекарал по-голямата част от нощта на палубата, вдигайки и намествайки платната, след като към един часа вятърът най-сетне се бе засилил. Легна си с надеждата, че ще спи до късно и ще си почине добре, но въпреки всичките си усилия дълго време не успя да пропъди образа на Шей от съзнанието си. Дори когато заспа, тя остана в съня му и присъствието ѝ бе толкова осезаемо, както и в действителност.

Предидния ден при неочакваната им среща във водата, младата жена бе преживяла несъмнена промяна и то не само за един-единствен кратък миг. През останалата част от следобеда изглеждаше някак далечна и разсеяна, а вечерта я бе обхванало продължително замислено настроение.

Беше ли се отказала да му се противопоставя повече? Не съвсем. Ето, тази нощ не бе дошла при него на палубата да засвидетелства нежните си чувства към него и да поиска да правят любов. И все пак, очевидно поне бе приела да се изправи лице в лице с вътрешните си терзания, осъзнавайки, че те няма да изчезнат просто ей така, стига само да се старае да ги пренебрегва.

На Ной му се щеше да разбере от какво точно произлизаха тези нейни душевни терзания, но Шей старателно избягваше да говори по въпроса. А младият мъж не бе някой безчувствен глупак и знаеше кога да настоява, но също така и кога да замълчи. Освен това вече се чувстваше твърде силно привлечен към нея, за да я измъчва излишно.

В края на вечерта обаче Шей по собствена воля бе разкрила още нещо за себе си. Малко преди тя да отиде да си легне, Ной ѝ предложи да поиграят на карти и тогава тя му спомена, че като дете често бе играла на белот със сестра си Шанън, тъй като това била една от малкото игри, които родителите им считали за безвредни. При тези си думи Шей се бе усмихнала пресилено и на подкачането от негова страна бе отвърнала, че баща ѝ и майка ѝ държали изключително

много на доброто възпитание и спазването на моралните норми на поведение. На Ной му бе станало пределно ясно, че Шей им се бе противопоставяла, но, от друга страна, начинът, по който сега тя се държеше спрямо самата себе си, бе видимо също толкова строг и безкомпромисен, както и изискванията на родителите ѝ към нея в детството и младостта ѝ.

Нима никога не се бе разбунтувала, питаше се Ной, знаейки, че това бе доста обичаен начин за самоутвърждаване при децата на родители-потисници. Вероятно Шей някога наистина бе постъпила така и последствията може би са се оказали доста тежки, което е породило силно чувство на вина. Човек трудно успява да преодолее без допълнителни угризения дълбоко вкоренените от родителите представи за поведение и морал.

Шей бе пламенна, страстна жена — той не се съмняваше нито за миг. За това говореше и начинът, по който реагираше, сякаш пробудена за истински живот в малкото случаи, когато се бе престащавала да свали защитната маска на равнодушна, хладна жена, за каквата се представяше пред него. Вътре в нея тлееше истински огън — въпросът бе дали щеше да му позволи да се разгори.

Ной обаче бе решен да не остави този огън да угасне безцелно, макар че за момента предпочиташе да изчака подходящото време за действие. Вече познаваше нейните слабости и знаеше, че е по-уязвима и податлива, когато се държеше мило и нежно с нея. Бе изпълнен с нетърпение, а освен това нежното, внимателно и възпитано поведение не бе най-типичното за него, или поне не бе сред най-силните черти на неговия характер. Но, от друга страна, досега никога не бе срещал жена като Шей, а и за пръв път усещаше толкова силно привличане и интерес към някого.

Трябваше, същевременно, да признае, че не му се струваше и толкова трудно и непосилно да проявява нежност и загриженост към Шей, колкото бе очаквал — във всеки един такъв миг тя се отзоваваше на неговите ласки и топло, приятелско отношение по един изключително искрен и затрогващ начин. Е, вярно бе, че в слабините си усещаше сладостна болка и див копнеж за взаимност и изгаряше от чисто първобитна страст да я обладае веднага, на момента. Въпреки това не желаше просто да се търкалят обезумели от страст в сеното —

или на палубата, или в каютата, или където и да било другаде. Ной искаше нещо повече.

Всъщност, наистина, къде ли биха могли да го направят, без да се страхуват, че някой може да ги обезпокои? В неговата кабина спеше и Самсон, а Шей делеше едно легло с леля си. Отвън на палубата винаги можеха да ги изненадат, а и коравите дъски не му изглеждаха кой знае колко удобни. Естествено, можеха да се любят във водата, но Ной предпочиташе някаква по-равна повърхност, а също и достъп до всички части на тялото ѝ — нещо, трудно за постигане сред океана. От друга страна, ако се намираха на някой малък, закътан плаж по крайбрежието на Коста Рика...

Като се вземеше предвид времето, което бяха изгубили първо заради бурята и после заради последвалото безветрие, вероятно им предстояха още поне два дни плаване. И това бе цялото време, с което разполагаше, за да смекчи настроението ѝ и да я накара да се отпусне. Май по-добре бе още сега да се захваща с това, реши той, скокна от леглото и протегна ръка към чифт къси панталони. Като начало щеше да подеме един приятелски сутрешен разговор с нея.

Когато се изкачи на палубата, завари Виктория и Самсон, но никъде не зърна Шей. И тъй като пазеше за нея уменията си за нежно и внимателно държане, сега се обърна доста рязко и нетърпеливо към чичо си:

— Къде е Шей?

Самсон се опита да прикрие усмивката си, но неуспешно:

— Не съм я виждал тази сутрин.

— Мисля, че е още в леглото — подметна Виктория и добави с най-невинен тон: — Успя да заспи чак към два часа.

Ной се навъси и се отправи към носа на платноходката.

— Ти не би могъл да знаеш това, след като си легна рано-рано и в единадесет часа вече спеше сладко! — настигна го закачката на чичо му.

Виктория се попита как пък Самсон е разбрал кой кога си е легнал снощи — докато племенникът му бе играл карти с Шей на палубата, той я бе придружил до каютата ѝ, оставайки да си говори с нея, докато най-накрая тя се унесе, изморена от вълнуващата вечер. Обикновено Виктория бе нощна птица, но като знаеше, че по правило Самсон отменя Ной при кормилото някъде между три и четири часа

сутринта, тя искаше да поспи малко дотогава, за да може да бъде с него. Посрещането на изгрева в неговата компания бе изключително приятно и интересно преживяване.

— Макар да не съм съвсем сигурна — прошепна заговорнически Виктория на ухото на Самсон — струва ми се, че снощи моята племенничка спа неспокойно, като дълго се мята и въртя, докато най-накрая се унесе. Май няма да навреди, ако подшушнем на Ной, че заради него Шей прекарва почти безсънни нощи.

— Наистина ли?

— Поне така предполагам.

Самсон присви хитро едното си око и подхвърли:

— Ти да не би да се опитваш да ги сватосаш?

Виктория също го изгледа през присвити очи и каза:

— Не повече от теб самия.

Самсон сведе глава виновно по същия начин, както при първата им среща, когато двете жени го бяха разпитвали за пътуването.

— Всъщност, целта ми не бе точно да уредя Ной с някое момиче — поколеба се той. — Просто когато ми се обади, за да ме попиташ дали и твоята племенница може да се присъедини към нас, обяснявайки, че е на двадесет и девет години, привлекателна, интелигентна и почти работохоличка — е, трябва да ти призная, че веднага си помислих за Ной.

— Значи наистина си го поканил едва след като ти се обадох по телефона!

— Както ви казах на теб и на Шей, моят приятел Барни се отказа в последния момент!

— Но освен малкото информация за Шей, която си научил от съобщението ми по телефона, ти не си знаел нищо друго за нея!

— Така е. За това, пък, добре познавам Ной. Той също се нуждаеше от почивка, но във всеки случай не в някакъв усамотен замък в Нормандия. Другото е, че му е необходима жена, която да го обича, да се грижи за него... Ной е точно от онези мъже, които притежават всичко, с изключение на това. Същевременно — допълни чичото с дяволита усмивка, — Гарик вече ми беше разказвал за теб и аз си направих извода, че ако племенничката прилича поне малко на леля си, то тогава...

Виктория се вдигна на пръсти и леко го целуна по бузата.

— Ти си наистина невероятно мил човек. Но май вече ти го казах няколко пъти.

— Нямам нищо против да го чувам по-често.

— Е, добре — пак ще повтора — ти си невероятно мил и симпатичен. Благодаря ти за комплимента преди малко, а също и за това, че си поканил Ной. Убедена съм, че двамата с Шей са просто един за друг и е въпрос на време да го установят.

В този миг Ной премина покрай тях в посока към стълбите надолу.

— Надявам се, че се забавлявате! — подхвърли им с мрачно изражение на лицето.

— А ти къде отиваш? — попита го Самсон.

— Да закусям — бе краткият отговор на племенника му.

И това ако не беше страхотна идея, размишляваше Ной, докато разбиваше тестото за палачинки. След като е още в леглото и не бе яла нищо от вечерта, а и при положение, че самият той умираше от глад, нямаше нищо по-естествено да занесе закуска за двама в каютата ѝ. Всичко щеше да бъде съвсем небрежно и в никакъв случай нямаше да насилва нещата. Какво толкова? Просто ѝ предлагаше да похапне след сън.

Докато изливаше първия черпак с палачинкова смес в тигана, Ной си припомни първоначалните си страхове, когато бе видял Шей за пръв път, че вероятно тази високомерна и претенциозна млада жена ще иска да ѝ се прислужва по време на цялото пътуване. В този случай обаче той нямаше да ѝ прислужва — или поне не в смисъла да се съобразява с глезотиите на някакво надутото същество, което не можеше да си приготви само едно ядене. Всъщност, Шей се бе показала много по-скромна и непретенциозна, като дори му бе приготвила закуска предишната сутрин. Сега той просто ѝ се отплащаше по същия начин, макар и с малко по-различни намерения.

Няколко минути по-късно, придържайки внимателно таблата, с която Самсон обикновено изнасяше вечерята на палубата, Ной се отправи към каютата на Шей. След като почука и не получи отговор, той тихо откряна вратата и предпазливо надникна вътре. Постоя известно време, заплепен, както и преди от гледката на спящата жена. Шей лежеше по корем на леглото с разпиляна във всички посоки медночервена коса, която изпъкваше по-живо от обикновено върху

снежнобелите чаршафи. Там, където свършваше завивката някъде по средата на гърба ѝ — започваше тениската, която я покриваше от кръста нагоре, така че нито частица от тялото ѝ не оставаше непокрито. Но дори и така Шей го привличаше неудържимо.

Белият цвят се съчетаваше с огненочервения на косите ѝ — една чудна смесица от благовъзпитаност и плам, от добродетелна недосегаемост и вулканична страст. Господи, колко беше съблазнителна!

Ной тихо остави подноса със закуската на пода до леглото и седна внимателно на края му.

— Шей? — прошепна, поколебавайки се за миг, преди да я хване нежно за рамото и да произнесе повторно името ѝ. — Шей...

Тя се размърда и обърна глава в посоката, откъдето идваше гласът му, но очите ѝ продължаваха да бъдат затворени. Кичур по кичур, Ной отметна разпиляната по лицето ѝ коса. Шей полуотвори уста и промърмори в просъница:

— Нещо мирише хубаво.

— Палачинки с ябълково масло. Предположих, че ще ти е приятно да ми правиш компания за закуска.

Тя не отговори и мълчанието продължи толкова дълго, че в един миг младият мъж се усъмни дали не се е унесла отново. Най-накрая Шей каза, все още произнасяйки неясно думите:

— Никога не закузвам в леглото.

— Значи ще откажеш обслужване по стаите?

— Не — произнесе го след поредна кратка пауза, като продължаваше да държи очите си затворени.

Ной преглътна и едва чуто въздъхна с облекчение.

— Можеш да ми кажеш, ако предпочиташ да поспиш още малко.

Тя се прозя и с мъка полуотвори едното си око.

— Колко е часът?

— Девет и половина.

Шей изпъшка и се обърна на другата страна.

— Легнах си чак към два и половина!

Бе казала „легнах си“, а не „заспах“ — двата глагола носеха съвсем различен смисъл. Първият можеше да означава, че е чела в леглото, например. Освен това, след играта на карти Ной бе останал на палубата, така че нямаше как да знае дали не е поседяла малко в

салона, преди да се отпрати към каютата си. „Заспах“, изрази, който бе използвала Виктория, от друга страна, предполагаше, че преди това Шей се е опитвала да се унесе в сън, но мислите ѝ я бяха държали дълго будна. Ной се надяваше, че в действителност се бе случило второто, но реши да не я пита — по-добре просто да се възползва от факта, че за човек, който обикновено бе в кисело и раздразнително настроение след сън, Шей се държеше впечатляващо дружелюбно.

— Да не вземеш да ми заспиш сега? — прошепна той.

Тя поклати глава, без обаче да я повдига от възглавницата.

— Значи просто искаш да се разсъниш спокойно, така ли?

Шей не се помръдна. Отново настъпи мълчание, прекъснато най-накрая от приглушения от възглавницата глас:

— Опитвам се да реша дали да се ядосам, че ме събуди или не. Не беше много честно от твоя страна!

По тона ѝ обаче не личеше да е ядосана кой знае колко и това окуражи Ной.

— Ако искаш, мога да си тръгна. Достатъчно съм гладен, за да се справя сам с всичките палачинки!

Сега вече Шей не издържа и се обърна, издърпа се нагоре в седнало положение, с гръб опрян в стената, и след като се загърна до кръста в чаршафа, потупа с ръка по леглото в очакване да ѝ бъде сервирано. Ной се усмихна и се пресегна да вземе подноса.

Докато похапваха доволно, почти не говореха. Шей поглеждаше от време на време към мъжа до себе си и си мислеше каква грижовност бе проявил, носейки ѝ закуската в леглото. Бе толкова хубав дори и небръснат, а разкопчаната на гърдите риза му отиваше невероятно много.

От своя страна, Ной също хвърляше по някой и друг поглед на Шей, забелязвайки как сенките под очите ѝ вече ги нямаше, а лекият тен, който бе придобила я правеше да изглежда жизнена, радостна и енергична. С разрошената, разпиляна във всички посоки коса тя му изглеждала по-съблазнителна от когато и да било. От време на време погледите им се срещаха — гледаха се в продължение на една-две секунди, след което с мъка откъсваха очи един от друг.

Шей довърши и последната от палачинките в чинията си и каза:

— Ти си почти толкова добър готвач колкото чичо ти.

— Закуската е моят специалитет.

— Двамата със Самсон спокойно можете да отворите ресторант.

— Благодаря, но си имам предостатъчно работа.

Около минута Шей седя неподвижно, като съсредоточено обмисляше нещо.

— Май се движим, а?

— Точно така. Още в един часа през нощта вдигнахме платната.

Шей не бе забелязала и сега се почуди как е могла да бъде толкова вгълбена в мислите си, че въобще да не разбере и да не усети подновеното движение на яхтата.

— Искаш ли да се качим на палубата? — попита Ной.

— Първо трябва да се облека.

— Добре, а през това време аз ще измия чиниите. Чакам те горе след... да речем, десет минути. Става ли?

— Става — съгласи се тя, наблюдавайки го да излиза от стаята.

Десет минути по-късно двамата бяха застанали един до друг на носа. Шей повдигна нагоре лице със затворени очи.

— Ммм... колко е приятно!

Ной не каза нищо по въпроса, че му прави впечатление как този път тя не бе пожелала да върже косата си на обичайния кок и сега вятърът развяваше свободно червено-кафявите кичури във всички посоки. Замълча и за желанието си да я привлече към себе си, съблазнен от вида ѝ на дива червенокоса амазонка. Вместо това той само си пое дълбоко дъх и подхвърли небрежно:

— В апартамент под наем ли живееш във Филадельфия?

— В жилищен блок — една доста обновена сграда в историческата част на града. Апартаментът си е моя собственост.

— И родителите ти ли живеят във Фили?

— Имат къща в Кънектикът.

Ной се обърна, облягайки се с гръб на фалшборта. Платната бяха опънати докрай — той се загледа в тях, чудейки се дали да продължи да задава въпроси. Преди да реши обаче Шей вече го бе изпреварила.

— Ами ти? Предполагам, че също си имаш собствено жилище в Ню Йорк.

— Да.

— А във Вермонт — къде живееш?

— В една къща, построена в съвременен провинциален стил.

Шей се изсмя весело.

— Колко си искрен! Като се има предвид, че повечето хора биха казали по-скоро само „провинциален“, и то гордеейки се с това, без обаче да отчитат факта, че вътре къщата им е обзаведена с всички възможни удобства на модерния живот! А ти директно си признаваш, че такъв стил е просто имитация.

Малко по-късно, докато стояха облежнати на перилото и наблюдаваха преминаването на пасаж риби, Шей попита:

— Караш ли ски?

— Разбира се! А ти?

— Няколко пъти се пробвах в колежа, но без особен резултат. Явно никога не съм била истински запалена.

Искаше му се да ѝ каже, че може да му идва на гости във Вермонт, когато си пожелае и че той ще я научи да кара ски; да ѝ обясни, че най-голямото удоволствие бе след това, когато се излягаш гол върху мечата кожа пред камината, топлейки се на разгорения огън и с чаша горещ пунш в ръка. Вместо това обаче Ной само я попита каква книга бе чела предишния ден.

След известно време изнесоха възглавнички от салона и се разположиха по-удобно на палубата. Почти не разговаряха. От време на време някой подхвърляше нещо, но и двамата избягваха сериозните теми. При все това дори и най-обикновения разговор ги сближаваше и ги караше да се чувстват добре един с друг.

Шей научи, че Ной бе горещ почитател на бейзболния отбор на Метц и стига да имаше възможност — за съжаление, не особено често — не пропускаше нито един техен мач. Бе се сприятелил с някои от играчите, а веднъж някакъв репортер от малък провинциален вестник дори го бе сметнал за един от тях и бе взел интервю от него пред съблекалните след края на един мач. Шей научи, че, ако въобще пуска телевизора, Ной предпочита да гледа документални филми или публицистични програми. Имаше си своите любими ресторанти, най-предпочитаният, от които бе някакво безименно местенце в Долен Ийст Сайд, с мръсен под, нехайни и развлечени келнери, но и предлагащ най-страхотните мексикански коктейли източно от Чихуахуа. Вече бе наясно и с това, че Ной мрази да пазарува, обожава да се маскира за Празника на Все Светии — който, както я увери той, се празнуваше само веднъж годишно в офиса му, а също така си

мечтаеше да си купи мотор „Харли Дейвидсън“ и да пътешества с него из страната.

От своя страна, Ной научи, че Шей обича да разговаря с цветята, които отглежда в къщи, че по принцип също ненавижда готварските задължения, но с удоволствие приготвя някое и друго странно ястие, когато я обземе вдъхновение. Разбра, че четенето е било винаги едно от любимите ѝ занимания и че дори принадлежеше към някакъв клуб на любителите на книгата; че искаше да ходи на курсове по аеробика, но все не ѝ оставаше време; че харесва „Форинър“, „Сървайвър“ и „Чикаго“, но никога досега не е ходила на техни концерти.

Часовете се нижеха изненадващо бързо. Няколко пъти през този ден Шей се замисляше дали този нов, дружелюбен, мил и внимателен Ной, толкова различен от предишния, бе всъщност по-истински от досега проявяващия се, много по-настъпателен и саркастичен мъж. Така или иначе, неговото ново поведение сега поне ѝ даваше възможност да си почине от вечните дразги и словесни двубои и тя нямаше намерение да поставя въпроса на дневен ред.

Подсъзнанието ѝ обаче не се поддаваше толкова лесно на контрол. Едва си бе легнала късно същата нощ и мислите ѝ бяха начаса завладени от образа на неговото красиво, възбуждащо тяло. Само че сега положението бе дори по-лошо, защото Шей вече бе започнала да уважава този мъж, който доскоро успяваше да я развълнува единствено физически, макар и също така силно да бе я заинтригувал. Събуди се внезапно, цялата разтреперана, обезумяла от желание, разкъсвана от противоречиви чувства, потна и разрошена и побърза да потърси причината за състоянието си във виетнамските специалитети, които им беше приготвил Самсон за вечеря. На следващата сутрин обаче извинението вече ѝ се струваше като съшитото с бели конци — един-единствен поглед към Ной, гол до кръста и навлякъл само чифт едва завързани на кръста къси панталонки, бе достатъчен да накара кръвта ѝ да закипи.

Шей се бори с поривите на тялото си през целия ден, но напразно — във всеки един миг Ной се оказваше наблизо до нея, с нея. Въпреки че не се престараваше да бъде подчертано внимателен и грижовен както предишния ден, нито пък се държеше предизвикателно и заядливо, той продължаваше да не я изпуска от очи и в погледа му се четеше същото желание и пламтеше същата страст, каквито изпитваше

Шей — сякаш в отговор на най-дълбоко скритите ѝ копнежи. Тя усещаше единствено и само неговото присъствие — с всяка частица от тялото си и с цялата сила на своята съблазнена женска природа.

На закуска Ной погълна с огромно удоволствие невероятно количество храна. Докато го наблюдаваше как се храни, Шей бе запленена от силната му, подвижна, волева челюст, от чувствените, изразителни устни. Не можа да устои на спомена за това с каква страст тези устни се бяха впивали в нейните и когато за един миг погледите им се срещнаха, Шей разбра, че мъжът срещу нея мислеше за същото.

По-късно през деня му прави компания, докато той почистваше огнеупорните фенери, наблюдавайки неговите дълги, чувствителни пръсти, които внимателно прокараха навлажнения парцал по месинговия обков. Шей бе като хипнотизирана от плавните му движения. Едва успя да откъсне очи от умело пипащите му ръце — в съзнанието ѝ обаче остана споменът за това как със същата пъргавина и нежност тези пръсти бяха галили гърдите ѝ, бяха възбуждали зърната ѝ и припомняйки си тези мигове, Шей усети как цялото ѝ тяло пламва и как страните ѝ се покриват с червенина. Ной не каза нищо във връзка с това как внезапно и безпричинно се бе изчервила и извърнала рязко очи встрани. Когато обаче младата жена погледна отново към него, нямаше как да не забележи възбудата и нескритото желание, изписани на лицето му.

По-късно следобеда Ной отмени Самсон при кормилото и Шей най-сетне остана насаме със себе си. Облегна се на парапета с надеждата да започне да мисли за нещо друго, а не за Ной, но скоро разбра, че това е невъзможно — погледът ѝ отново бе неудържимо привлечен от едрата му, силна фигура. Имаше изключително добре оформено, здраво, пропорционално тяло, а и начинът, по който стоеше — с изправени рамене, вдигната глава и леко разкрячени крака — бе не по-малко вълнуващ. Във всеки един миг, независимо от позата, която бе заел, Ной излъчваше спокойствие и самоувереност. Походката му бе мъжествена и решителна и я караше да се пита защо мъжете с тесни бедра, които сякаш се движеха единствено с таза си, я възбуждаха толкова силно — дали защото го правеха с такава плавност и грация, или може би заради небрежното, но затова пък толкова еротично поклащане на бедрата, или просто поради факта, че мъжете бяха

конструирани по съвсем различен начин от жените именно в областта от кръста надолу.

От една страна, Шей, естествено, не си спомняше да се бе заглеждала с такъв интерес в мъжките дупета преди, дори и в старите времена на доста разпуснат сексуален живот. Причината за интереса, който проявяваше сега, трябва да бе самият Ной — самоуверен, секси, естествен и спонтанен при всеки един жест, никога не проявяващ излишна суета спрямо себе си и пренебрегващ всякакви изкуствени форми на поведение. Нито едно негово движение не бе заучено или пресилено... Тялото му си бе просто... неговото тяло и ничие друго, а безразличието, с което се отнасяше към него, го правеше още по-привлекателно и желано за Шей.

Това можеше да се каже най-общо за Ной. Ако обаче се преминеше към детайлите... Шей усети как отново пламва цялата, вглеждайки се в атлетичния му гръб, красиво оформените скули на лицето, яките мускули, изпъкнали под кожата с бронзов тен, вдлъбнатината на кръста малко над колана на панталоните, нежната извивка на силните му бедра там, където платът скриваше гледката по-нагоре... Толкова много места по тялото му искаше да докосне с устни и да погали с ръка; толкова много неща докосваха душата ѝ от разстояние, събуждаха нейното тяло за живот, привличаха я неистово към този, съвсем непознат до скоро, мъж.

Шей се вгледа в широките му гърди — искаше да почувства повторно разнообразието на плътта там, да прокара пръсти по гладката кожа, а после по окосмената част на гръдта му, по яката мускулатура и по нежната плът около врата. Зърната на гърдите му бяха малки, както е при повечето мъже, но при все това в тяхната оголеност имаше нещо интимно и еротично и колкото повече ги гледаше Шей, толкова по-голяма възбуда изпитваше.

Но неговите очи винаги я вълнуваха най-силно. Имаше чувството, че Ной сякаш я разсъблича с този свой нажежен, пламнал поглед, но това бе само физическата страна на усещането. Същевременно, Шей чувстваше погледът му да прониква дълбоко в нея, да стига до най-потулените кътчета на душата ѝ, да изважда на открито неща, за които не бе допускала нито един мъж да узнае до този момент. И не само мъж — нито един човек! При всеки един

поглед на Ной тя разбираше и какви мисли го вълнуваха — знаеше, че копнее за нея също толкова силно, колкото и тя за него.

Напрежението, породено от физическото привличане между двамата нарастваше с всяка изминала минута. Желанието, което бе започнало да се поражда сутринта, по обяд вече се бе разгоряло с пълна сила. Вечерта пламъкът на страстта изгаряше телата им и сякаш нажежаваше въздуха наоколо. Не можеха и не искаха да разрушат породилата се близост, поради което не се отдалечаваха нито за миг един от друг. По същия начин не можеха и да пренебрегнат привличането на телата си.

Малко преди пет часа забелязаха някакви неясни очертания на хоризонта и Ной се провикна откъм носа на платноходката:

— Земя! Виждам земя! — новото вълнение му помогна да забрави за миг от притегателната сила на младата жена до него.

— Дали е Коста Рика? — попита го тя.

— Да се надяваме! В противен случай ще настъпят усложнения.

Шей разбра, че той нямаше предвид единствено възможността да са се отклонили към брега на друга страна, а намекваше и за ситуацията, в която се намираха те двамата. Нуждаеха се от нещо, което да насочи мислите им в друга посока.

— И какво следва да се направи сега? — попита ги приближилата се към тях Виктория.

Ной и Шей се спогледаха.

— На първо време, ще трябва да определим точно местоположението си — обясни младият мъж.

В този миг забелязаха Самсон, зает именно с тази задача — с бинокъл и компас в ръка, той се бе навел над картата и бележките си, като внимателно ги изучаваше.

— Отдалечили сме се съвсем малко от предназначаното място за акостиране — обяви той най-накрая. — И като се има предвид, че товарните кораби, които видяхме на няколко пъти, отиват или в Лимон, или в Моин, налага се единствено да изменим посоката малко по на север. Трябва обаче да се приближим още известно разстояние, за да установя със сигурност къде ще пуснем котва.

Отне повече време, отколкото предполагаша, тъй като с приближаването им до брега вятърът отслабваше. Постепенно успяха да налучкат вярната посока и Шей, тръгнала на това пътуване без

никакво желание и още по-малко с интерес към Коста Рика, сега не можеше да откъсне очи от заобикалящата ги отвсякъде красота на тази тропическа страна. Никога преди не бе виждала нещо подобно — извисяващи се в далечината призрачни планински върхове, на фона, на които се разпростираше буйната растителност на джунглата; дългите грациозни листа на палмите, извиващи се като дъги над ивиците блеснал под слънцето жълт пясък; малките мангрови горички и гъсто засадените редици лозя, покриващи със своите красиви правилни форми по-мочурливите части на крайбрежието.

Яхтата приближи към малко заливче и три чифта изпълнени с очакване очи погледнаха към Самсон. Той обаче поклати глава.

— Очертанията на брега не съвпадат с тези на картата.

— Но може би просто са се променили с течение на времето? — предположи Шей.

— Не е възможно до такава степен.

И така, те продължиха по-нататък, като скоро пред тях се разкри още една, закътана между скалите лагуна.

— Има вероятност това да е мястото — подхвърли Самсон.

— Достатъчно широко е в средата, а брегът се издига равномерно към вътрешността... — известно време помълча, но после продължи с много по-голям ентузиазъм: — Да, да, съвсем възможно е да сме пристигнали! Все пак, мога да бъда напълно сигурен, едва след като направя необходимите измервания със секстанта, но засега май звездите няма да могат да са ни от помощ.

Неговите трима спътника също вдигнаха глави нагоре, наблюдавайки огромния черен облак, затъмнил небето и бързо придвижващ се към тях.

Припомняйки си колко зле се бе почувствала през втората нощ от плаването, Виктория възкликна ужасена:

— О, Боже! Още една буря?

— Едва ли. По-скоро само ще завали — успокои я Ной, след което се обърна към Самсон: — Дали да не акостираме тук?

— Май така ще е най-добре — отговори чичо му. Вече се бе стъмнило съвсем, когато най-после „Златно ехо“ спусна котва на около двеста метра от брега. Четиримата пътешественици се събраха в салона развълнувани и изпълнени с нетърпение.

— Положението е малко изнервящо, не мислите ли? — усмихна се Виктория. — Да си толкова наблизко и все още да не знаеш дали наистина си достигнал целта.

— Търпение — отвърна също с усмивка Самсон. — Съвсем скоро ще разберем със сигурност. Пътувахме почти по график, а съм предвидил цели пет дни за издирване на съкровището — предостатъчно, след като веднъж намерим обозначения на картата залив. Дори и да се окаже, че тази лагуна тук не е въпросното място, няма начин да сме далеч и да не го открием още утре.

Шей и Ной срещнаха погледите си за миг, преди и двамата да побързат да ги отклонят встрани. Виктория обаче бе вперила очи в Самсон.

— А как се отнася правителството на Коста Рика към нашето начинание?

— Попълних всички необходими документи и получих разрешение от властите, като единственото условие е, че половината от намереното, каквото и да е то, остава за държавата.

Виктория вече знаеше, че професорът се нуждаеше от злато не повече, отколкото самата тя и че на първо място го вълнуваше приключението.

— А какво смяташ да правиш с останалата половина? — попита го.

— От съкровището ли? Всъщност, имам право само на четвърт от останалата половина — отговори Самсон, като изгледа многозначително всеки един от спътниците си.

— Аз не искам нищо! — побърза да вметне Шей. Никога не ѝ бе минавала мисълта, че може да получи част от намереното богатство, ако въобще съществуваше такова. Испита обаче силно вълнение, когато си спомни за приличащото на роза скално образование, при което бе зарито съкровището.

— Същото важи и за мен! — присъедини се към нея Ной. Погледна я и очите му отново придобиха онзи тъй познат тъмносив цвят. Съществуват различни видове съкровища...

— Лично аз предпочитам да ти прехвърля дела си — обърна се Виктория към Самсон. — И без това плащам достатъчно големи данъци! — намести се по-удобно на канапето и попита отново: — И така, какво смяташ да правиш със съкровището?

Самсон сви рамене.

— Може би ще го дам на някоя благотворителна организация — и то явно ще бъде три пъти повече, отколкото смятах първоначално!

— Идеята ми харесва — усмихна се Виктория. — А ти какво мислиш, Шей?

Младата жена вдигна стреснато глава. Беше се загледала замислено в преплетените пръсти на ръцете си, с надеждата, че някак ще може да насочи към тях изпълващото я отвътре напрежение.

— Моля? — попита смутено тя.

— Става въпрос за благотворителност. В тази насока Самсон планира да вложи намереното богатство.

— О, чудесно! Идеята ми харесва.

— Това бяха и моите думи — изсмя се отново Виктория. — О!

— Ами ти, Ной? — подхвърли Самсон. — Имаш ли някакви възражения?

Чувайки името си, Ной също се стресна и с мъка откъсна очи от Шей.

— А? За това да си разделите с Виктория съкровището ли? Не, аз нямам нищо...

Самсон въздъхна.

— Не. Питам те дали възразяваш да дадем всичко на някоя благотворителна организация.

— О, идеята ми харесва! — съгласи се ентузиазирано племенникът му и мигом се намръщи, когато Самсон и Виктория прихнаха. Очевидно бе пропуснал нещо от разговора, но не знаеше какво и не успяваше да проумее защо бе целият този кикот. Освен това, Шей май също бе в неведение и мълчаливо поглеждаше ту към леля си, ту към чичо му.

Най-накрая Виктория ги съжали и се обърна към Самсон с възможно най-сериозен тон:

— Какво ни очаква за вечеря този път?

— Сандвичи по болонски.

— Сандвичи по болонски ли?

— Точно така.

Шей и Ной обаче не проявиха ни най-малко любопитство към обявеното меню. Хвърляха плахо поглед един към друг, след което бързо го отклоняваха към пода и само от време на време поглеждаха

към Самсон или Виктория — ей така, просто от любезност. Не виждаха нищо, още по-малко обръщаха внимание на разговора.

— Значи най-накрая се умори да ни готвиш всяка вечер — подметна доволно Виктория. — Е, и ти си човек, нормално е!

Самсон повдигна многозначително вежди, хвана я за ръката, изтегли я да стане от канапето и я поведе след себе си в посока към кухнята, шепнейки тихо:

— Въобще няма да забележат, дори и да им сервирам храна за кучета!

Прав беше — нито Шей, нито Ной обърнаха внимание на липсата на кулинарни специалитети по време на вечерята, макар че и двамата изпиха доста голямо количество от италианското червено вино, с което Самсон често допълваше чашите им. Шей правеше всичко възможно да се съсредоточи върху разговора около масата, но мислите и чувствата ѝ бяха заети единствено с Ной — в съзнанието ѝ просто не оставаше място за нищо друго.

Ной, от своя страна, също се стараеше да подхвърля някоя и друга забележка, за да покаже, че се интересува от обсъжданите теми, но обикновено думите му въобще не бяха на място или бе разбрал погрешно за какво става въпрос, а това неизбежно предизвикваше смеха на чичо му и на Виктория.

Все пак малко се поободриха, когато започна да вали и всичко от импровизираната на палубата трапеза трябваше да бъде бързо пренесено в кухнята. Насядали в тясното помещение, Ной и Шей установиха, че новото разположение около масата ги поставяше в непосредствена близост един до друг. Сега вече не само бе невъзможно да свържат едно смислено изречение, но дори с мъка успяваха да останат спокойно седнали — напрежението между тях неудържимо нарастваше с всяка изминала минута.

Самсон неочаквано им се притече на помощ.

— Защо не се преместим да си допием виното в салона? — предложи. — Не виждам защо да не го съчетаем с десерта. А той е — еклери с ванилов крем.

— Сигурно се шегуваш! Не вярвам да си донесъл и еклери! — подкачи го Виктория.

— Защо не? Те са любимият ми десерт след шоколадовия мус!

От страна на Шей и Ной не се чу никакъв коментар по въпроса за еклерите. Дойдоха на себе си, едва когато видяха останалите да стават от масата и да се отправят към салона.

— Ще остана да раздигам масата! — и двамата предложиха в един глас, след което се погледнаха смутено. Шей обаче побърза да го изпревари: — Ти по-добре иди в салона с леля ми и Самсон, а аз ще се погрижа да оправя тук.

— Не е кой знае каква работа, така че нека аз да остана, а ти иди с тях да си починеш — предложи от своя страна Ной.

— Не, благодаря — цял ден си почивам. Предпочитам да свърша поне нещо полезно.

— Да, но аз пък изпитвам вина за това, че през цялото време единствено чичо ми приготвяше вечерята. Бих могъл най-малкото да разтребя масата!

— Съжалявам, Ной, но вече се захех с това — отклони предложението му младата жена и започна да събира мръсните чинии.

Ной обаче не остана по-назад и като събра набързо четирите чаши от виното, се противопостави с по-решителен тон:

— Не. Аз ще разтребя.

— Тези чаши ни трябва, Ной — отбеляза Самсон.

Племенникът му го погледна смутено.

— Мислех, че сме приключили с вечерята — каза той.

— Да, но предложих да си допием виното в салона.

— О! — Ной погледна чашите в ръцете си и объркан, добави: — Сега вече не знаем коя на кого е!

— Очевидно! — отбеляза делово чичо му.

Ной се обърна към младата жена до него.

— Да не беше такъв инат, това нямаше да се случи! — обвини я той.

— Аз ли съм инат? — възкликна Шей ядосано. — Ако искаш да знаеш, ти беше този, който толкова усложни нещата!

— Значи така — усложнил съм нещата! Не стига, че бях готов да свърша най-неприятната част от работата, а отгоре на всичко ме изкарват виновен!

— Аз бях тази, която първа предложи да свърши неприятната част от работата!

— Което означава, че именно ти усложни нещата, като отказа помощта ми!

— Изобщо нямах нужда от твоята...

Тук вече Виктория реши, че е време да се намеси. Прекъсвайки племенницата си по средата на изречението, тя заяви на висок глас:

— Хайде, престанете! Ще вземем чисти чаши — и подкрепяйки думите си с дела, тя направи точно това, след което двамата със Самсон се отправиха към салона.

Шей яростно стовари купа мръсни чинии в мивката и пусна крана.

— По-внимателно с водата — подхвърли мрачно Ной. — Не е нужно да я хабиш цялата!

— Ако искам да измия съдовете както трябва, все пак ще ми е необходима някаква вода, нали?

— Естествено, но е добре да се придържаш към известна икономия.

Вместо отговор, Шей му тръсна в ръцете една капеща чиния.

— Можеш да я избършеш, щом толкова искаш да помагаш!

— Умееш да даваш заповеди, няма съмнение. Вероятно това правиш по цял ден в работата си!

— Най-малкото, там никой не се заяжда с мен!

— О, убеден съм — в противен случай рискуват да изхвърчат на бърза ръка! — изрече Ной с подчертан сарказъм в гласа. — Предполагам, че ти си човекът с тоталитарна власт, който решава кой да бъде назначен и кой да бъде уволнен!

— Разбира се, но само в моя отдел! Адвокатите не разбират нищо нито от компютри, нито от хората, които се занимават с тях.

Ной повдигна току-що избърсаната от него чиния към светлината на лампата и попита с превзето почтителен тон:

— Достатъчно силен ли е блясъкът за Нейно Величество?

Шей обаче само го изгледа намръщено, набутвайки следващата съдина в ръцете му, след което затърка с още по-голяма настървеност третата чиния.

— Не се пресилвай толкова, че ще я счупиш! — подхвърли насмешливо Ной.

Младата жена не обърна внимание на забележката му, а вместо това се върна отново на предишната тема:

— Чудя се само как можеш точно ти да ме обвиняваш в тоталитаризъм при положение, че си собственик на цяла агенция, а отгоре на всичко и не позволяваш на никого да ти се противопоставя! Хващам се на бас, че не даваш на никого да шукне. Горките ти служители!

— Естествено, че се стремя да поддържам висок стандарт на работа! Освен това аз съм този, който представлява фирмата и който съответно поема цялата отговорност при евентуална издънка!

— Защо мислиш, че същото не се отнася и за мен? Кой, според теб, обира парцала, ако се окаже, че нещо не е в ред с документите? Юристите веднага ми се нахвърлят с куп обвинения!

— Само се чудя дали ти се нахвърлят единствено с тази цел!

Чашата, която Шей миеше в момента, се изплъзна от ръцете ѝ и за малко не се счупи в ръба на мивката.

— Ти имаш най-мръсното съзнание на света! Никога преди не съм срещала толкова вулгарен тип!

— А кой подклажда огъня непрекъснато? Хвърляш ми погледи, киприш се с това твое секси тяло и после кой е виновен — пак аз! Да не би да съм от камък!

Младата жена вече бе изплакнала спасената от явно унищожение преди малко чаша и се бе заела със следващата.

— За малко да се хвана на приказките ти! — заяде се тя. — Стига ми обаче да се сетя с какви похотливи очи ме гледаш непрекъснато! Наблюдаваш ме със страстен поглед, от който по цялото ми тяло побиват тръпки, а после ме обвиняваш! Та как очакваш, че мога да реагирам? Да си подсвирквам весели мелодийки, може би!

— Едва ли би успяла да изсвириш дори и един тон с тези твои здраво стиснати устни!

— За късмет са ми такива наистина! Само по този начин мога да се предпазя от физическо нападение от твоя страна, така че по-добре да си мълча!

— Никога в живота си не съм нападал жена! Започвам обаче да си задавам въпроси за твоето минало, което толкова се стараеш да прикриеш, а също и за това какво представляваш всъщност. Нека ти кажа, че нещата вече си проличават. Очите ти те издават и за мен няма съмнение, че си водила доста бурен сексуален живот, макар вероятно преживяването да е оставило горчив спомен у теб. Е, хайде, кажи си —

била си влюбена в женен мъж, така ли? Или вероятно си имала връзка с някоя известна личност, която искаш да запазиш в тайна?

— Не улучи, Ной — срязва го Шей и с решително движение изсипа един куп ножове и вилици в ръцете му. Като видя, че всички съдове са вече измити, тя се зае да търка мивката.

— Предполагам, че действително е бил някой семеен тип, по когото си била луда, дала си му всичко от себе си и чак впоследствие си узнала, че никога не ще ти принадлежи истински!

— Напрягай въображението си колкото си искаш! — сега Шей се захвана яростно да търка масата с някаква гъба.

— Ако тази версия не е вярна, остава другият вариант — вероятно поради някакъв психологически стрес ти целенасочено се опитваш да потискаш физическите си желания. Родителите ти са насадили у теб страх от Бога и сега просто не смееш да се вслушаш в гласа на плътта! И все пак ти не можеш просто да го заглушиш, затова търсиш отчаяно някакъв заместител и го намираш единствено в слушането на любовни рок-балади, като същевременно нямаш куража да потърсиш това, от което реално имаш нужда!

— Но ти, естествено, си наясно от какво имам нужда аз, нали така?

— Именно! Необходим ти е мъж, който да те обича истински, да прави любов с теб и то пълноценно, а също и да проявява много нежност и внимание. Може и да ти харесва да се мислиш за свръхморална и благовъзпитана девойка, извисена над прозаичните неща като секса, например, но аз вече успях да опозная истинската ти природа — пламенна, страстна, жадна за живот!

Шей се обърна рязко към младия мъж, като дишаше тежко. Постави ръце на кръста и се нахвърли разгневена върху него:

— Въобще не е твоя работа от какво имам нужда! Разбра ли? Най-малкото имам нужда от теб!

— Напротив — харесваш мъже, които са способни да ти се опрат, мъже с характер. Аз успявам да изляза на глава с теб, а съм сигурен, че досега никой мъж не е сполучил да го постигне!

— При теб егоизмът и стремежът да доминираш са винаги водещи, а? — заяви тя и като метна ядосано гъбата в мивката, излезе почти тичешком от кухнята. Само секунда по-късно се втурна обратно, изгледа Ной намръщено и грабна една чаша за вино.

Ной също си взе чаша и я последва в салона. Сипа си вино веднага щом Шей остави бутилката на масата и се разположи в същия стол, в който бе седял преди вечеря:

— Със Самсон тъкмо си разказвахме разни истории за пирати — каза Виктория. Двата седяха на канапето, малко притеснени от мрачното настроение на присъединилите се към тях млади хора. — Той е чел много и току-що ми обясни, че повечето от разпространените представи за пиратите са напълно погрешни.

— В какъв смисъл? — поинтересува се Шей.

— Ами, всъщност това са били объркани и нещастни мъже, плаващи самотни на своя кораб нейде из безбрежния океан, без да има жена до тях, която да облекчи терзанията им — намеси се мрачно Ной.

— Забравяш, че не всеки мъж е роб на своето либидо! — сръза го Шей, след което се обърна към Самсон. — Разкажи ми какви са били истинските пирати.

— А, значи пиратите те възбуждат, така ли? — подкачи я за пореден път Ной.

— О, замълчи малко! Искам да чуя какво разказва чичо ти...

— Тъкмо обяснявах на Виктория, че когато човек започне да се занимава с епохата на пиратството, най-неочаквано научава много интересни подробности. Така например, в действителност пиратите рядко са издигали прочутия флаг с череп и кръстосани кости, а също така за тях не е било типично да изхвърлят пленниците през борда, нито е била особено разпространена практиката да ги изоставят на пустинен остров.

Ной изсумтя презрително.

— Предполагам, че когато са го правели, обикновено са им оставяли револвер, с който да могат да сложат край на мъчението. В израз на състрадание, както би се изразил ти.

— Виж, аз нямам намерение да идеализирам морските разбойници. Просто искам да изтъкна, че те не са били само едни жадни за кръв злодеи, за които човешкият живот не е имал никаква ценност. Пиратите са притежавали свой собствен морален кодекс.

— Да, естествено — пълната анархия!

— За тях, това положение е било не само приемливо, но и изгодно. Сами са си избирали кой да им бъде капитан и са можели да го сменят, когато намерят за необходимо.

— Да го сменят? Не е ли по-правилно да се каже да го екзекутират?

— Ной, остави най-сетне чичо ти да говори!

Ной се смъкна по-ниско в креслото със сърдито изражение на лицето. Замълча, въпреки че веждите му надвиснаха като буреносни облаци над очите.

— В някои случаи капитанът наистина е бил екзекутиран — съгласи се Самсон, — но само когато е постъпвал несправедливо или егоистично. Трябва да имате предвид, че повечето мъже, които в един момент са ставали пирати, преди това или са живели в невероятна бедност, или са били подложени на религиозни или политически гонения. Едно от несъмнените преимущества на пиратския живот било това, че поне се отнасяли с теб като с равен.

— А богатствата, които са плякосвали? — любопитства Шей.
— Това също е било нещо примамливо, за да станеш пират. Какво са правели с тях?

Ной я погледна право в очите и побърза да отговори преди чичо си.

— Пропилявали са ги по жени, естествено! И то още в първото пристанище, в което акостирали. Да се надяваме, че поне уличниците са си стрували парите!

— За съжаление, няма как да го разбереш. Искрено ти съчувствам — отвърна Шей, като му се усмихна мило.

Младият мъж я изгледа свирепо. Шей му отвърна със същия предизвикателен поглед. Внезапно, той скочи от креслото и се втурна надолу по малкото коридорче, извеждащо до стълбите за към палубата.

— Къде отиваш?

— Навън!

— Но там вали като из ведро!

— Още по-добре!

Шей отмести поглед към Виктория и Самсон.

— Просто е невъзможен!

Самсон се замисли за миг, след което продължи да разказва с обичайния си ведър и спокоен глас:

— Разпространената представа за пиратите е, че са били кръвожадни неверници, нападащи и плякосващи всеки кораб, изпречил се на пътя им, че са водили безгрижен, весел живот,

изпълнен с най-различни интересни приключения. Това обаче е далеч от истината. В действителност, те са били дълбоко нещастни хора, чиято надежда някога да се завърнат в родината или при семейството си, е избледнявала с всяко следващо плаване. Не че родният дом е бил най-прекрасното и сигурно място на света, но за тях е бил поне нещо познато, близко на сърцето. Мисля, че душата на повечето от тези хора е била раздирана от терзания.

Шей погледна надолу към ръцете си и се умълча. За известно време настъпи тишина, прекъсната след малко от Виктория, която продължи да разговаря тихо със Самсон. Племенницата ѝ обаче вдигна поглед едва когато Ной се появи отново на вратата, целия прогизнал от дъжда и с нетърпеливо, но решително изражение на лицето.

— Хайде, идвай! — каза твърдо той, хващайки я за ръката.

— Но какво...

— Скоро ще се върнем! — подвикна на сацисаните Виктория и Самсон, повличайки Шей след себе си.

— Спри веднага! — задърпа се младата жена. — Не искам да излизам навън!

Ной обаче не пусна ръката ѝ.

— От какво се страхуваш? Да не си от захар, че да се разтопиш! — отвори капака на люка над главите им и я издърпа на палубата, без да ѝ оставя никаква възможност да му се противопостави.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Дъждът се изливаше на топъл порой от гъсти, ситни капки и само за броени секунди Шей бе напълно измокрена.

— Ной, това е истинска лудост! — продължаваше да се дърпа тя.

Едрата фигура на мъжа се извисяваше над нея като някакъв великан, решил да предизвика на борба природните стихии. Лицето му блестеше на светлината от фенера, окачен на кърмата, а очите му излъчваха непоколебимост.

— Отиваме на брега! — заяви той.

— В този порой!?

Ной зарови пръсти в косата ѝ и устата му се впи в нейната в най-изгарящата, пламенна целувка, която някога бе получавала. Най-сетне напрежението и копнежът, натрупвани през целия ден, намериха израз в жадната неудържимост на устните. Когато след миг Ной отметна глава назад, Шей усети как цялото ѝ тяло трепери и се олюлява.

— Отиваме на брега! — повтори той.

Нощта бе тъмна и бурна, но бледата светлина от фенера бе напълно достатъчна, за да може Шей да забележи твърдото намерение, изписано на лицето на Ной и желанието, което гореше в неговите очи. В този миг тя разбра какво точно искаше той и със същата увереност почувства, че не ще намери сили да му откаже. Изгарящата я отвътре страст бе неподвластна на контрол от този момент нататък, заличавайки всяка друга мисъл, унищожавайки с един замах всяко колебание.

— Как ще отидем до там? — прошепна дрезгаво.

— С гумената лодка.

При тези думи Ной включи едно фенерче и насочи снопа лъчи през борда, така че Шей успя да види подскачащата нагоре-надолу, подхвърляна от вълните, малка спасителна лодка, току-що надута от него. Той прехвърли въжената стълба през парапета и заслиза по нея. По средата изчака Шей да го настигне и след това скочи в лодката.

Когато и младата жена се настани удобно, Ной започна да гребе към брега.

С трепереща ръка Шей отметна мокрите кичури коса назад. Питаше се дали постъпва правилно, но същевременно знаеше, че не ѝ остава друг избор. Тъмнината подхранваше първичните импулси, които в този миг упражняваха контрол над нея; реалността избледняваше, отстъпвайки място на неудържимия копнеж. Всяка частичка от тялото ѝ тръпнеше в очакване на интимните мигове, които щеше да сподели с Ной, а погледът ѝ не се откъсваше от едрата му, мъжествена фигура, застанала на носа на лодката. През цялото време на пътуването този силует караше стомахът ѝ да се присвива — сякаш от него се излъчваше някаква възбуждаща, чувствена сила, която държеше в плен мислите и тялото ѝ и която дъждът не успяваше да потуши.

Гумената лодка се блъсна рязко в брега, като ги накара да подскочат на местата си. Ной побърза да слезе преди младата жена, огледа за миг плажа под светлината на фенерчето, хвърли го на дъното на лодката и като я метна на пясъка с едно-единствено движение, се завъртя рязко и придърпа Шей в прегръдките си.

Тя сякаш бе създадена за неговите обятия — сля се с тях, а ръцете ѝ се заровиха в мокрите му коси в същия миг, в който устните им се допряха. Напрежението, желанието, неустоимият импулс на плътта — всичко това се смеси в пламъка на настоящето и избухна с мощта на вулканично изригване. Ной я поглъщаше с език, с уста, с цялото си същество, и Шей му отвърщаше със същата сила на страстта, захапвайки устните му и всмуквайки техния огън.

Ной изстена и с трескави пръсти понечи да свали просмуканата от дъжда тениска през главата ѝ. Тъй като обаче не желаше да откъсва нито за миг устните си от нейните, той я издърпа само до раменете и като преустанови по-нататъшните усилия в тази насока, се зае да развързва шнура на бермудите ѝ. Шей му помогна и когато мокрият памучен плат се смъкна до глезените ѝ, с едно рязко движение тя ги отметна встрани, освобождавайки краката си, а ръцете ѝ се насочиха към колана на неговите къси панталони. В следващия миг Ной обхвана бедрата ѝ, разтвори ги и я придърпа към възбудения си орган. Вкара го мигом в нея и Шей извика.

— Всичко е наред, мила! — успокои я той. — Няма от какво да се страхуваш!

Тя произнесе задъхана неговото име, обвила плътно ръце около шията му.

— Чувствам се истински изпълнена...

— Харесва ми да те усещам в прегръдките си — толкова си топла и мека! — обхвана заоблените ѝ бедра, притискайки я към туптящия, сладостен копнеж, който изгаряше слабините му. Така прилепени един към друг, те се свлякоха на колене върху пясъка.

— Заболя ли те? — попита я, откъсвайки само за миг устни от нейните.

— Не, не!

— Боях се, че можеш да се разколебаеш и да не успея да изпитам това невероятно усещане да съм вътре в теб! — ръцете му галеха гърдите ѝ през коприната на сутиена, но в следващата секунда той ловко го разкопча и потърси нежните ѝ, гладки, заоблени форми.

Шей извика повторно. Усещаше пръстите му навсякъде — той описваше кръгове около зърната ѝ, размиваше дъждовните капки по тях, притискаше ту едната, ту другата ѝ гърд, мачкаше ги, а после започваше да ги гали още по-нежно. Шей усещаше как пропада в лагуната на страстта, на дивия, неистов копнеж. Не виждаше нито плажа, нито очертанията на джунглата, но знаеше, че това място е вече нейният рай. Без никаква друга мисъл, тя се отдаде на насладата също както Ева в градината на Боговете.

Ръцете ѝ започнаха жадно да изследват тялото му, проследявайки всяка извивка на гърдите под ризата, спускайки се надолу по кръста, стегнатия задник, яките, силни бедра. Той не се движеше в нея, но Шей усещаше неговото прилепнало към потната ѝ плът тяло и изпълващата я пълнота — дори най-лекото помръдване я караше да губи дъх и да се разтреперва. Шепнейки името му, тя се опита да раздвижи таза си, но той също размърда бедра в унисон с нейните движения, като не допусна близостта им да бъде нарушена.

— Сега си моя... — гласът му прозвуча напрегнато от усилията да удържа възбудата си. — Няма защо да бързаме.

Шей потърка със зъби брадичката му.

— Искам да почувствам как да се движиш в мен.

— Добре, мила, ей сега.

Устните му обсипаха нейните с унищожителни целувки, докато палецът му стимулираше зърната на гърдите ѝ с бавни, кръгови движения. Шей усещаше как през цялото ѝ тяло преминава ток, който я изгаряше, просъскваше във вените ѝ, караше кожата ѝ да настръхва — във всеки един миг тя имаше чувството, че и най-малката частица от нея е толкова наелектризирана, че ще пламне като светкавица в дъжда. Казваше си, че това не може да стане, защото бе заземена към тялото на Ной — но въпреки всичко, огънят в нея бушуваше с все по-страшна сила. Шей зарови пръсти в косите му, целувайки го с ненаситна жажда, поглъщайки цялото му същество с устни. Прокара нежно нокти по раменете му, след което ги заби по-дълбоко в повторен опит да размърда тялото си под неговото. Той не ѝ позволи.

— Ной...

Той издърпа тениската през главата ѝ, смъкна презрамките на сутиена, оставяйки я съвсем гола в дъжда, но същевременно толкова топла, пламнала от желание, притисната към него в неистов копнеж.

— Сега, сега... — прошепна с дрезгав глас в отговор на нейния повик. В същия миг устните му се впиха в гърдата ѝ.

Можеше единствено да държи главата му в ръце, отметнала своята назад, със затворени под дъждовните капки очи, наслаждавайки се на техните галювни ласки, толкова нежни и възбуждащи по лицето ѝ. Също като жадните устни на мъжа върху нея. Сега, когато нощта се бе спуснала и мракът я лишаваше от ясен взор, сетивата ѝ се изостриха още повече — усещаше всяко докосване с двойно по-голяма сила, а пламъкът на страстта в нея растеше със същата главоломна скорост.

Питаше се от къде Ной черпи този самоконтрол и реши да го предизвика, да го накара най-сетне да се предаде на желанието. Започна да го целува още по-пламенно, още по-изгарящо, а пръстите ѝ галеха гърдите му, приплъзваха се между мокрите косъмчета, караха зърната да се втвърдяват, а гърдния му кош да се надига в задъхан, ускорен ритъм. Започна полека да прокара длани по гладката кожа на корема си, а когато Ной се притисна плътно към нея, за да възпре ръцете ѝ, тя приплъзна пръсти по бедрата си с бавни, възбуждащи движения. Усети го да потръпва в нея и, насърчена в начинанието си, продължи още по-настойчиво.

Вече не искаше просто да го накара да изгуби контрол над нарастващия повик на кръвта и желанието — целта ѝ бе да му достави

истинското удоволствие на пълното отдаване, да събуди най-дълбоките дебери на похотта, да го бележи с пламъка на страстта по същия начин, както я бе белязал и той. Протегна ръка надолу и обхвана с жадната си длан възбудената издутина между краката му.

С това дойде и неговият край. С едно-единствено дрезгаво стенание той я повали по гръб и извивайки гръб назад, навлезе още по-навътре в нея със силен тласък, който разтърси цялото ѝ тяло. Усещането бе неопишимо — бе права да пожелае това ритмично, изпълващо я с жив огън движение на неговия орган вътре в нея, този приплъзващ се, разпрацащ искри до всяко кътче на съществуването ѝ, плавен, и същевременно настойчив, болезнено сладостен натиск в слабините ѝ. Той също се бе оказал прав да забави това усещане — сега много по-желано, търсено, очаквано. Много по-пълноценно и вкусно с двойно по-голяма наслада — насладата от нарасналото и неутолено желание.

Ной установи точния ритъм, който прилягаше най-добре и на двамата, като умело го нагаждаше към потребностите на мига. В по-бързо или по-бавно темпо, телата им бяха установили пълна хармония помежду си и всеки нов тласък, всяко ново приплъзване превръщаше сладостният огън, изгарящ слабините им, в дълъг, все по-ненаситен копнеж, във все по-удължената чувствена тръпка на божественото удоволствие.

Наелектризираната телата им страст достигна своята кулминация с един върховен тласък, който разтърси в сладостна агония слетите им в едно съществуване. Всичко в тях експлодира в същия този миг, в който насладата от оргазъма замъгли съзнанието им, изведе ги в други, непознати измерения, предизвика общия вик на постигнатото върховно удоволствие. Сякаш около тях се разпръснаха искри и просъскаха в изливащия се над тях порой. Опитваха се да си поемат дъх, от време на време Ной изпускаше глух стон, който се примесваше с тези на Шей. Притискаха се плътно един към друг, докато най-накрая не усетиха пълната отмала на задоволеността. И тогава дъждът ги обви в своята нежна, утоляваща огъня пелена, пречиствайки и охлаждайки телата им, зареждайки ги с нова енергия.

След малко Ной се посъвзе и се изправи на колене по същия начин, както в началото, все още държейки здраво Шей в прегръдките си. Искеше да продължава да бъде в нея, не желаше да се отдели от

нея, а и от силата, с която тя се притискаше към него, бе ясно, че ще му е трудно да го направи, дори и ако имаше подобно намерение. Чувстваше се доволен и му харесваше да удължава близостта между тях в този миг, който представляваше съвършената развързка на едно разтърсващо изживяване.

Ной разпростря ръце върху голия гръб на Шей, изпитвайки спокойно насладата от досега с нейните великолепни форми, който преди малко не бе могъл изцяло да усети, потопен в огъня на страстта.

— Сигурен бях, че ще се получи — прошепна нежно той в ухото ѝ. — И двамата сме като барут — необходима е една-единствена искра, за да пламне пожарът. Всъщност — изсмя се дрезгаво, — аз все още горя целият.

Шей го усещаше с всяка трепереща фибра на тялото си и бе удивена от това, че възбудата все още караше и нея самата да копнее за неговия досег.

— Страхотен любовник си — прошепна тихо тя. Тези думи не успяваха да изкажат всичко, което мислеше и усещаше, но едва ли и би могла да намери достатъчно изразителен начин да обрисова чувствата си.

— Същото мога да кажа и за теб — отвърна той. Мислеше си, че сега не го интересува колко мъже е имала преди него в живота си, нито кой е бил първият, събудил у нея пламъка на страстта. Мълчеше — и не защото не искаше да узнае тези неща (мъжът в него несъмнено ревнуваше), а поради факта, че не желаше да нарушава покоя на великолепната близост помежду им в този миг. Единственото, което каза, бе:

— Притеснява ли те дъждът?

— Не. Има нещо много еротично в това, че вали!

— Всъщност, има нещо много еротично в цялата обстановка. Ако можехме само да се погледнем отстрани!

Шей се изкиска, полагайки глава на рамото му. Знаеше какво има предвид, но що се отнасяше до нея, предпочиташе тази тъмнина около тях — не искаше Ной да я вижда сега, нито желаше самата тя да се вижда. Все още се притесняваше от малкия белег на едната си гърда — не знаеше какво обяснение би могла да даде за него, а и не беше сигурна дали изобщо искаше да дава обяснения. Боеше се от

последниците, а и не искаше подобни мисли да заемат съзнанието ѝ точно сега — в тези прекрасни мигове на чувствена отмала.

— Свали си ризата — прошепна вместо това, като приплъзна ръце към кръста му, придържайки телата им прилепени едно към друго, докато той изпълняваше молбата ѝ. Беше вече напълно съблечен, също като нея. Шей го прегърна през врата и се наведе напред, като притисна за първи път голата си гърд към непокрытите му с нищо гърди. Усещането бе неопишимо, великолепно. Тя се размърда леко и това накара Ной да потрепери, поемайки си рязко дъх. В следващия миг Шей усети как органът му в слабините ѝ започва да нараства и мускулите ѝ автоматично се стегнаха.

— О, скъпа...

— Усещаш ли го? — попита Шей и се усмихна, когато в отговор се чу единствено красноречивото изстенване на Ной. В следващия миг обаче целувките му отнесоха нейната усмивка, а галювните му, настойчиви ласки превърнаха съществуването ѝ в една обща маса от чувственост и копнеж, податлива на всяко негово докосване. Шей въздъхна щастливо, когато устните му за малко се отлепиха от нейните, но в следващия миг пое рязко дъх, усещайки ръката му да се приплъзва надолу между прилепените им тела, галейки я във все по-ускоряващ се, възбуждащ, настойчив ритъм, който съвсем скоро я докара до втори, влудяващ със силата си, оргазъм, който разтърси цялото ѝ същество.

Дишаше тежко, положила глава на рамото му, поставила ръце на гърдите му, усещайки под пръстите си втвърдилите се отново зърна. В следващия момент той се напрегна целият, издаде сподавен вик и навлезе в нея с още по-необуздан тласък. Шей почувства как тялото му се разтърсва в спазмите на удоволствието и освобождаването и как отвътре я залива невероятна топлина, донасяйки ѝ най-върховното щастие, което бе изпитвала някога.

— О, Шей... — прошепна Ной, когато най-сетне успя да си поеме дъх. — Ти си просто невероятна!

Младата жена изпита неопишима наслада от думите му. И преди беше чувала същите слова, но никога произнасяни с толкова благоговение, така прочувствено и искрено. За нищо на света не би заменила подобно признание от негова страна.

Притисна лице към шията му и се настани удобно в прегръдките му. Той също се отпусна, гушнал я нежно, доволен просто да стоят така прегърнати, споделяйки тишината на нощта.

В един миг обаче на Шей ѝ мина през ума, че дори и райската градина не е най-доброто място за спане, когато над теб се излива истински порой. Трябваше им легло. Искаше да лежи до Ной в тъмнината, да вдишва неговата силна, упойваща мъжка миризма, да чувства неравномерното биене на сърцето му. Мечтаеше да се отпусне в прегръдките му и да вкусува заедно с него покоя на отмората. Внезапно усети колко е изтощена.

— Струва ми се, че е по-добре да се връщаме — прошепна тихо Ной, заровил лице в косите ѝ.

Шей се почуди как бе успял да прочете мислите ѝ. По гласа му личеше, че е също толкова уморен, колкото и тя, но същевременно в него се прокрадваше и нотка на тъга, която младата жена разбираше добре. Независимо от прекрасното изживяване преди малко, те отново нямаше къде да отидат, за да бъдат един с друг през нощта.

Ной ѝ помогна да се изправи на крака и да събере дрехите си. Не светна фенерчето, сякаш се страхуваше да не наруши магията на близостта ѝ бързо изтегли гумената лодка във водата. След като Шей се настани вътре, той се качи също и загреба към „Златно ехо“, но много по-бавно, отколкото на идване към брега. Както тогава, така и сега, погледът ѝ не се откъсваше от едрата му, гордо изправена на носа фигура, но съществуващото ѝ бе изпълнено с едно много по-дълбоко и по-нежно чувство от сексуалното желание. Не искаше да назовава това чувство, нито да мисли какво означава то. Просто се оставяше на него, желаейки единствено да го съхрани в себе си.

След като привързаха лодката към кърмата, двамата се изкачиха обратно по въжената стълба. Ной хвана Шей за ръката и отправи отчаян поглед към надвисналите по небето черни облаци и продължаващия да се изсипва пороен дъжд. Поеха бавно надолу по стълбичките за към каютите.

— Искаш ли да се преоблечем и да поседим малко в салона? — предложи той. В гласа му се долавяше огромна нежност.

Шей кимна в съгласие, но въпреки това не се помръдна, а само стисна преплетената му с нейната ръка. Страхуваше се, че дори съвсем кратката раздяла може да наруши очарованието на мига.

Ной повдигна дланта ѝ и целуна един по един нейните тънки, фини пръсти, след което се наведе и притисна горещите си устни към нейните.

— Ще те чакам тук.

Бързайки да се преоблече за колкото се може по-кратко време, Шей се завъртя рязко към вратата на каютата си и, съвсем естествено, се препъна. Щеше да падне, ако Ной не бе реагирал така светкавично и не я бе задържал. Като продължаваше да я притиска към себе си, той се намръщи при вида на двете големи торби, стоварени пред вратата, които за малко не бяха причинили инцидента.

— Но това са моите пътнически торби! — възкликна тихо и погледна объркано към Шей. Отново насочи очи към товара на земята. — И освен това, багажът ми е вътре! — постоя още няколко секунди с навъсено изражение, след което леко се подсмихна: — Ама че са дяволи! — бе схванал за какво става въпрос.

През това време Шей бе надникнала в каютата, която делиха с леля си. Вътре нямаше никой.

— Май и двамата са в твоята кабина — прошепна тя, прегръщайки го, доволна от неочакваното развитие на обстоятелствата.

— Така изглежда.

— Но... как са разбрали?

— Може би са били инсталирали скрит микрофон в лодката.

— Невъзможно!

— В такъв случай са изключително досетливи!

— Или просто твърде големи егоисти!

— Е, не пресилвай нещата! И те имат право да си доставят някакво удоволствие. От друга страна, може би така искат да ме накажат за поведението ми тази вечер.

— Вероятно си бил прав.

Ной отново се намръщи.

— Не очаквах да кажеш точно това — произнесе сърдито той.

— А какво се очакваше да кажа? — изгледа го тя най-невинно, докато в същото време сърцето ѝ преливаше от щастие.

— Че съм се държал заядливо от объркване и смущение — помълча малко, след което продължи с умолителен тон: — Нали няма да ме оставиш да спя на канапето в салона?

Шей бързо разтърси глава.

— И мога да споделя леглото ти?

Тя кимна утвърдително.

— Защото ме съжالياваш?

— Защото искам да си с мен.

Ной се усмихна толкова щастливо, с такава нежност и топлина в погледа, че Шей бе стократно възнаградена за искреността си. Той вече нямаше желание да я подкача за досегашното ѝ старание да се държи благовъзпитано и морално, за превземките и докачливостта ѝ. Не се пошегува, че всъщност сега няма и следа от тях, нито я обвини, че е ненаситна в сексуалните си желания. Просто стоеше и се усмихваше, като по този начин окончателно срути всичките защитни стени, с които Шей се бе обградила.

Мълчаливо, Ной вдигна брезентовите торби и последва младата жена към каютата ѝ. Остави ги на пода веднага щом влязоха и мигом придърпа Шей в прегръдките си. Не я целуна, нито започна да я гали. Просто я държеше и я гледаше.

— Искаш ли да светна лампата? — попита я тихо.

— Не.

— Ще ми се да махна тези мокри дрехи от себе си.

— Аз също.

— Ще ми дадеш ли някаква хавлиена кърпа?

Шей кимна и отиде да я донесе. Когато се приближи отново, Ной вече бе съблякъл ризата и късите си панталонки, а минута по-късно, след като тя също се бе измъкнала от прилепналите, прогизнали от дъжда дрехи, той се зае да избърсва и нейното голо тяло. В досега му нямаше нищо еротично, нищо преднамерено възбуждащо — Ной просто бе безкрайно внимателен и нежен, карайки я да се чувства като най-специалния, най-важен в момента за него човек на света. Усещането остана и след като двамата се разположиха удобно в леглото, притиснати един към друг. В обятията на Ной Шей се изпълваше с такова спокойствие и блаженство, че бе готова да му разкаже всичко, което би пожелал да узнае за нея.

Единственото, което обаче я попита, бе:

— Добре ли си?

— Аха.

За известно време настъпи мълчание, преди Ной отново да проговори:

— Изпитвам такава наслада, просто да лежа тук, до теб, да усещам близостта на тялото ти, топлия ти дъх.

— Знам — прошепна тя в отговор, целувайки го нежно по шията.

— Желая само да те държа в обятията си!

— Аз също!

— Искам да се събудя до теб.

— И така ще бъде.

— Сритай ме, ако започна да хъркам.

— Добре — прозя се тя.

— Дано на Самсон не му хрумне да ни събуди още при изгрев-слънце, за да търсим проклетото му съкровище! Направо ще му извия врата.

— И аз ще ти се притека на помощ в това.

— От друга страна — произнесе Ной с неясен глас, вече започвайки да задрямва, — вероятно и те ще спят до късно.

— Или най-малкото ще се съжалят над нас и няма да ни събудят.

— О, надявай се...

— Ммм...

В края на краищата, оказа се, че всяко нещо в живота е относително. Наистина, бе вече осем часът сутринта, когато на вратата им се почука, но Шей и Ной все още не бяха готови да посрещнат предизвикателствата на новия ден. През нощта се бяха будили на няколко пъти и сега най-последно спяха дълбок, здрав сън, от който обаче ги пробуди най-жестоко силния вик на Самсон:

— Чакаме ви вече два часа! Трябваше поне да посочите някакво ВВС!

— Това значи: Вероятно Време на Ставане — провикна се и Виктория.

Ной, който се бе изправил в леглото, стреснат от първото думкане по вратата, сега се отпусна с тежка въздишка обратно, заравяйки лице в гъстите коси на Шей.

— Накарай ги да се махнат! — прошепна й в ухото.

— В дванадесет! — извика тя в отговор на въпроса, зададен отвън.

— В дванадесет? — повтори възмутено Виктория. — Но това е просто възмутително!

Самсон се присъедини към нея.

— Дълбоко грешите, ако смятате, че ще ви чакаме толкова време, за да слезем на брега!

— Ами тръгвайте сами тогава — предложи младата жена, придърпвайки чаршафа върху лицето си. — Лично аз смятам да поспя още малко.

— Нуждая се от помощта на Ной! — възпротиви се Самсон.

— Идеално — ще го намериш на плажа. Оставих го там снощи.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Държа се като пълен простак! Какво друго можех да направя? — Шей се размърда, за да заглуши кикота на Ной. — А май направих добре, като го зарязах на брега — не виждам къде, иначе, щеше да спи!

От другата страна на вратата настъпи тишина. Шей продължи:

— Страхотен номер ни изиграхте, няма що! Постъпката ви е като на някакви примрели за секс тийнейджъри! — усети Ной да потърква нос о ключицата ѝ, обърна се настрани и го обхвана с ръце през врата. — И какъв пример само ни давате с поведението си! Трябва да призная, че бях доста шокирана от...

Последните думи на Шей бяха прекъснати от рязкото отваряне на вратата. На прага се появи леля ѝ, хванала с една ръка дръжката, а другата поставила на кръста. Зад нея надничаше Самсон. Очите им се преместиха от лицето на младата жена на леглото към очертанията на, без съмнение, двете тела под завивките.

— Не е далеч от ума, че Ной се крие някъде под тази гъста грива червеникави коси — произнесе бавно Виктория. — В противен случай, мила племенничке, остава да ти е израснал още един чифт крака и да имаш още една глава, и то с брада на лицето.

— Кажи ѝ да се махне! — достигна до Шей заглушеният глас на Ной.

— Върви си!

— ВВС? — повтори настойчиво Самсон.

— Дванадесет часа!

Виктория се намръщи.

— Девет! — каза тя строго.

— Единадесет!

— Десет часа, и това е окончателно! Нито минута повече! — отрязва чичото и като повиши глас, добави: — Чуваш ли ме, Ной?

— Чувам... — изпъшка племенникът му.

— Е, добре. Значи се разбрахме — точно в десет ви чакаме на палубата — поставяйки длан върху ръката на Виктория, Самсон затвори вратата и двамата се отдалечиха.

Шей се примъкна още по-надолу и постави глава на гърдите на Ной. Той я прегърна и промълви:

— Бих искал да си лежим така цял ден!

— Ммм...

— Добре ли спа?

— Ммм...

— Шей? — прошепна, играейки си с косите ѝ.

— Ммм?

— Този малък белег на едната ти гърда — какво представлява?

Младата жена отвори рязко очи. В продължение на няколко секунди се опитваше да си поеме дъх.

— Не е нищо особено — каза най-накрая.

— Напротив, прилича ми на татуировка.

Шей мълчеше.

— Нека да видя.

Шей не помръдна, а само го прегърна още по-здраво.

— Моля те, покажи ми я — хващайки я за раменете, Ной я извърна на една страна, но не отмести очи надолу, а продължи да я гледа в лицето. Произнесе нежно: — Не можеш да я криеш вечно, нали? Докоснал съм всяка частица от теб, вкусил съм уханието на твоята плът, но не по-малка наслада за мен е просто да те гледам и да ти се възхищавам.

Шей прехапа устни — знаеше, че не може да му се противопостави. Ако се бе държал самоуверено или похотливо, тя веднага щеше да му окаже отпор. Не бе способна обаче да се съпротивлява на подобна загриженост и нежно внимание.

Ной издърпа бавно завивката надолу, после я отметна, облегна се на лакът и очите му се плъзнаха по великолепното ѝ голо тяло, проследявайки всяка негова извивка — нежно и гальовно прокара длан по пръстите на краката ѝ, по тънките глезени, красивите колене, нагоре по стройните бедра, докосвайки едва-едва малкото хълмче червеникави косъмчета и преминавайки нагоре през гладкия корем. В следващия миг ръката му потрепери, той преглътна и си пое дълбоко дъх.

— Прекрасна си! Наистина! — прошепна възторжено, а пръстите му продължила своето проучване нагоре през гръдния ѝ кош до изваяната сякаш от мрамор извивка на гърдите ѝ.

Шей лежеше на лявата си страна. Ной я обърна по гръб и предпазливо докосна малкия белег точно над мястото, където сърцето ѝ биеше в луд ритъм.

— Роза... — прошепна възхитен, разглеждайки внимателно татуировката. Бе почти незабележима, по-дребна от половината от нокътя на малкия му пръст, деликатно нарисувана в червено и черно. Не можеше да откъсне поглед от нея. Най-накрая запита:

— Откога я имаш?

— От много време — промълви Шей задъхано.

— И защо?

— Просто така... прищявка. Някакво глупаво хрумване.

— Не я ли харесваш?

Шей поклати глава, готова да се разплаче.

— За съжаление, няма никакъв начин да я махна.

Ной се наведе и целуна нежно изрисуваната роза, после я докосна с език и прошепна:

— Това си самата ти...

— Не!

— Точно така е. Изразява нещо, което криеш дълбоко в себе си. Някаква твоя тайна.

Шей бе свила ръце в юмруци, впила нокти в дланите си.

— Моля те, покрый я. Умолявам те, наистина!

Младият мъж се отзова на молбата ѝ, закривайки татуировката, но не със завивката, а със собствените си устни, като в същото време с тялото си обви нейното.

— Прекрасна си, дори още повече с тази татуирана роза. Чувствам, че целият горя отвътре — промълви възбудено и като се подпираше на ръцете си, за да не ѝ натези, започна да я целува, притискайки се плътно към нея.

Тя също усещаше как цялото ѝ тяло изгаря в огъня на страстта. Въпреки че през тази нощ бяха правили любов толкова пъти, че вече бе изгубила представа за броя им, Шей продължаваше да го желае — когато Ной я любеше, я изпълваше някакво странно чувство на пълнота, завършеност и блаженство. Чувстваше се цялостна,

единствено когато бе в неговите прегръдки. Само с него се чувстваше истински жива.

Нямаше логика да изпитва подобно усещане, при положение, че връзката ѝ с Ной сега се случваше в един момент някак извън времето, без отношение към действителното ѝ битие — и то с човек, който въплъщаваше всички качества, които си бе обещала да презира и отбягва, всичко, от което се страхуваше. Знаеше обаче че няма смисъл да търси логика и обяснение на случилото се. За подобно нещо силите не ѝ стигаха — особено сега, когато неговите устни я поглъщаха с жадна страст, а пръстите му галеха гърдите ѝ; в този миг, в който краката им бяха преплетени, а близостта на телата им бе толкова пълна. Шей не бе способна да мисли за каквото и да било, усещайки ерекцията му между бедрата си. Присви колене, за да му бъде удобно, отзовавайки се с не по-малък плам на неговите страстни целувки. Харесваше твърдостта и подвижността на устните му, както и досега с гладката му, мека кожа. Гърбът му представляваше преплетена маса от яки, добре оформени мускули, докато бедрата му бяха погладки, макар и също толкова силни. Пламъка на желанието, който го изгаряше, подклаждаше същия огън и у нея. Естествената му мъжка миризма се примесваше с парфюма на възбудата.

Влезе в нея с равномерен, внимателен тласък и когато телата им се прилепиха плътно едно към друго, той изви гръб, все още придържайки се на ръце и потърси очите ѝ.

— Искам да те гледам и в този миг — прошепна дрезгаво.

Дишаше неравномерно, а мускулите на ръцете му потреперваха. Полагаше всички усилия да обуздае същото желание, което изпълваше и нея самата, и се справяше много по-добре, което я накара да се усмихне леко виновно.

Ной внимателно я повдигна, така че да седне върху бедрата му и, притискайки я здраво към себе си, бавно се заплъзга на колене назад, докато не достигна ръба на леглото. Тогавя спусна крака и след малко вече бе коленичил на пода, докато Шей се държеше за него, обвила краката си около кръста му, с кръстосани отзад глезени. Нито за миг проникването му в нея не бе нарушено.

Младата жена не можеше да повярва, че това, което последва, наистина се случва. Докато всеки друг мъж на негово място щеше да започне да се движи в нея, Ной само я съзерцаваше с невероятна

любов и нежност. Взе лицето ѝ в ръце и я целуна страстно. Обожаваше нейната уста, великолепно оформените скули, красивата брадичка. Със същия пламенен възторг обхвана гърдите ѝ, галейки ги с неистов копнеж, и чак когато Шей вече си мислеше, че още миг и ще се побърка от това невероятно блаженство, той отмести поглед от лицето ѝ. Тя затвори очи.

Излезе от нея, но в миг възбуденият му орган проникна отново — съвсем, съвсем бавно. Ной издаде продължителен стон на върховно удоволствие, отметна глава назад и затвори очи, потопен в дълбините на това невероятно изживяване.

Нуждаейки се самата тя от опора, Шей обви ръце около шията му и отпусна глава на рамото му. Задъхана, усещаше как в тялото ѝ бушува истински огън. Беше като зашеметена от силата на това, което се случваше между тях, от урагана от чувственост и страст, който разтърсваше телата им, от завладялата я пълна увереност, че най-сетне с нея се случва нещо истинско, нещо, което най-сетне не бе погрешно.

Ной притисна лицето си към нейното, повдигна леко ханш и се тласна отново напред, прониквайки дълбоко в нея. Повтори същото движение няколко пъти в равномерен, все по-ускоряващ се ритъм, при който всяка частица от тялото ѝ тръпнеше в неимоверната възбуда на оргазъма.

В един миг Шей се побоя, че силите може да не ѝ стигнат, за да го изчака и затова раздалечи крака и се придърпа по-близо до него. Неспособен да устои на напора на желанието, Ной прокара длани по стегнатите ѝ, закръглени форми. Допирът с нейната гладка и мека плът му дойде твърде много — чу се ниско, гърлено стенание и в следващата секунда той достигна върха на чувственото удоволствие. Едва тогава Шей също се отдаде на тръпнещата сладост, разтърсваща цялото ѝ същество.

Шепнеше името ѝ отново и отново, докато телата им постепенно се успокояваха в спокойствието на отмалата. Внезапно обхвана лицето ѝ с ръце и го повдигна към своето.

— Обичам те, Шей — промълви, запечатвайки това признание с дълга, сладостна целувка. Когато я погледна пак, забеляза в очите ѝ сълзи. — В теб има още тайни, уверен съм. Но също така знам, че те обичам, заедно с всичко друго, което ми предстои да открия за теб. Не ме интересува как си живяла досега и с кого. Обичам те.

Шей не отвърна нищо. Не каза нито дума за силата на своите чувства, а само се притисна още по-здраво към него с треперещи ръце. „А аз — обичам ли го също? Възможно ли е въобще да го обичам? Нима това няма да доведе единствено до излишни тревоги? Не съм способна да упражнявам контрол върху него, още по-малко върху себе си, когато той е до мен. Ако любовта е нещо вечно, дали ще може да просъществува между нас?“

Заниманията им през останалата част от деня бяха добре дошли за Шей, тъй като ѝ предоставиха възможност да намери отдих от тревожните мисли. След като се облякоха и закусиха набързо, двамата с Ной се присъединиха към Виктория и Самсон. Макар вече да не валеше, небето продължаваше да е облачно, но чичото, който бе вечният оптимист на компанията, сметна, че всичко това е само за добро — щяха да се чувстват много по-добре без слънчевия пек над главите им.

Шей не бе съвсем сигурна — дори и сега времето бе твърде горещо и задушно. Един поглед към Ной ѝ подсказа, че и той храни същите съмнения. Дори Самсон се бе отказал от пиратския си костюм, заменяйки го с далеч по-практичните тениска и къси панталони. Естествено, на главата му отново се мъдреше триъгълната адмиралска шапка, но Шей ни най-малко не му завиждаше за това.

Тъй като през току-що изминалата бурна нощ не бяха имали възможност да се ориентират по звездите, сега на Самсон му се налагаше да прецени дали това бе търсеното място единствено на базата на нагледното сравнение. На първо време, огледа внимателно околността от палубата на платноходката и реши, че заливът несъмнено прилича на отбелязания върху картата. Попита Ной и Шей какво са видели, докато бяха пребивавали за кратко на брега предишната вечер, но те само се спогледаха и виновно повдигнаха рамене. Самсон не повтори въпроса си.

Натовариха гумената лодка с лопати и кирки, провериха дали „Златно ехо“ е добре закотвена и най-сетне се отправиха към сушата. Веднага щом пристигнаха и изтеглиха лодката далеч от вълните, професорът извади картата.

— Е, добре! Време е да потърсим „Розата“.

При тези думи Шей трепна. Ной обаче ѝ смигна весело и тя се поуспокои.

— Според отбелязаното тук — подхвърли племенникът, — това скално образование трябва да се намира някъде близо до средата на задния край на лагуната и не много далеч от брега.

Самсон кимна разсеяно. Погледът му непрекъснато се местеше от разгърнатия пред тях жълт пергамент към простиращия се наоколо плаж.

— Според картата, това е точно така, но ми се струва, че тя не е начертана в точния мащаб. По-добре да поогледаме.

Сгъна картата, постави я в джоба си и ги поведе напред. Ной остави двамата с Виктория да ги изпреварят, след което хвана за ръка Шей.

— Вълнуваш ли се? — попита я.

— Естествено.

— Защо ми се струва, че звучиш малко резервирано?

— Аз ли? Резервирано?

— Хмм. Вярваш ли изобщо, че ще намерим някакво съкровище?

— Разбира се — проследи с поглед Самсон, който крачеше напред с уверена стъпка.

— Не мисли за чичо ми сега. Искам да ми кажеш твоето собствено мнение.

— Наистина ли? — Шей се поколеба, но продължи: — Е, добре. Честа казано, доста се съмнявам.

— В настроение ли си да се хванем на бас?

— Значи смяташ, че съкровището съществува?

— Честно казано, и аз доста се съмнявам.

— Защо тогава искаш да се обзалагаме?

— Защото е забавно. Ти казваш „не“, а аз казвам „да“. Да видим кой ще спечели...

Шей се усмихна.

— Съгласна. Ти какво залагаш?

— Да кажем, два билета за мач на „Метц“.

— О, не. Не става.

— Ами, уикенд в провинцията?

— Не е зле — каза Шей, като присви превзето устни, след което попита: — А защо не направо отвъд граница? Някакви идеи?

Ной се изкиска — тя хитроумно бе успяла да отклони предложението за престой в неговата къща във Вермонт.

— Ами... да кажем, в Канада. На полуостров Гаспе.

— Близко си.

— В Англия? Корнуол?

— Още по-близко.

— Франция?

— Да речем, в малък замък в Нормандия? — Шей се изсмя на свой ред, когато той закима доволен. — Е, тогава се обзалагаме.

Ной впери внимателен поглед във вдигнатото й нагоре лице.

— Изглеждаш щастлива. Вероятно си уверена, че ще спечелиш баса?

— Не съвсем. Така или иначе обаче ще посетя Нормандия.

Младият мъж отметна глава назад, въздъхвайки престорено разочаровано, без да споменава факта, че независимо кой спечелеше, Шей щеше да отиде в Нормандия, но не сама, или с някой друг, а с него. Само за един уикенд? В никакъв случай — най-малкото една-две седмици, стига да му дадеше възможност той да определи условията.

Прегърна я през рамо. Продължиха напред, а бедрата им се докосваха при всяка стъпка. Започнаха да се побутват на игра, докато в един миг ръкоплясканията на Самсон не прекъснаха палавите им закачки.

— Браво, браво! Добре се справяш с краката, Шей! Твоите обаче Ной, са прекалено дълги — предлагам ти да се откажеш от двубоя! — слагайки ръце на кръста, той им обърна гръб и се загледа в бреговата линия. — Ето откъде трябва да тръгнем.

— Значи да се откажа! Хубава работа! — мърмореше си под нос Ной, докато оглеждаше околността. Нямаше и следа от скали. Наведе се към Шей и прошепна на ухото й: — Виждам единствено водорасли, донесени от водата клони, пясък и палмови дървета. Нищо друго.

— Да, но отвъд палмовите дървета...

— Още палмови дървета.

— А също и най-различна друга растителност, храсти и...

— ... маймуни, папагали и алигатори.

— Алигатори? Шегуваш се!

— Нима бих се шегувал за такова нещо!

— Виктория! — извика Шей с жалостив глас. — Не ми каза, че ще трябва да се борим и с алигатори!

— Не се притеснявай, миличка! — отвърна весело леля й. — Само внимавай къде стъпваш!

Самсон се запъти към редицата палми в дъното на лагуната, като направи знак на останалите да го последват. Само десетина минути им бяха достатъчни, за да стигнат до извода, че ще трябва да разширят обсега на търсенето. На няколко пъти бяха зървали различни скали измежду гъстата растителност, но нито една от тях не отговаряше нито на формата, нито на размерите на търсената „Роза“.

— По-добре да се разпръснем — предложи Самсон. — Шей и Ной тръгват на юг, а ние с Виктория поемаме на север. Не навлизайте по-навътре в острова от сегашното ни положение. Уговаряме се да се чакаме отново тук на плажа след, да кажем... — той погледна часовника си — половин час. Съгласни ли сте?

— Съгласни сме — отговориха едновременно Ной и Шей. Дватамата постояха известно време, наблюдавайки как Самсон и Виктория се отдалечават в обратната посока. Младият мъж отметна няколко потни кичура от челото си.

— Господи, каква жега!

— Защо не си съблечеш ризата?

— И комарите да ме изпохапят целия? — тупна се по врата, където нещо току-що го бе жилнало. — Видя ли дали в лодката няма някакъв спрей против насекоми?

— Мисля, че Самсон носеше нещо такова в джоба си.

— О, там ще ни свърши чудесна работа, няма що! — измърмори сърдито племенника, след което се обърна и заоглежда района, който чичо му им бе предоставил за проучване. — Като гледам, ще ни трябва мачете, ако искаме да си проправим път през тази растителност.

— Не е чак толкова непроходима — подхвърли Шей, поемайки си дълбоко дъх. — Ной, нали алигаторите предпочитат по-блатиста земя?

— И навътре в острова има мочурища — отвърна й той, разглеждайки джунглата, която ги заобикаляше. — Струва ми се, че ако се придвижваме диагонално напред и назад, ще покрием най-голяма територия за най-кратко време.

— Алигаторите ли нападаха хора, или крокодилите?

— Май бяха крокодилите — Ной потри ръце в престорен ентузиазъм. — Е, добре... Да тръгваме...

Шей гледаше да върви на известно разстояние зад Ной, като разчиташе, че едрата му фигура ще подплаши всяко живо същество, застанало на пътя им. Въпреки това, непрекъснато се оглеждаше и на няколко пъти сърцето ѝ се сви от страх, когато преминаваха покрай някоя скала, заприличала ѝ на дебнешц в тревата алигатор. Отдъхваше си чак когато видеше, че това нещо не се движи и няма нито издължена муцуна с подаващи се зъби, нито люспест гръб с извита опашка.

Движеха се в зиг-заг, навлизайки навътре в джунглата и след това връщайки се диагонално към брега. При третото обръщане неочаквано спряха.

— Това наистина е голяма скала — подхвърли предпазливо Шей.

— Смяташ ли, че вълните са я оформили по този начин?

— Зависи. Без съмнение обаче видът ѝ е доста странен. Мислиш ли, че прилича на роза?

Ной повдигна глава, оглеждайки внимателно скалата през присвитите си очи.

— С малко повече въображение — несъмнено.

— Все пак, нека поогледаме и по-нататък.

Извървяха още няколко диагонала и наистина откриха още няколко скални образования, напомнящи роза — нито едно от тях обаче не приличаше толкова силно на цветето, колкото първата скала. Нито едно не бе толкова голямо и съвсем отделено от околните камъни.

— Тази трябва да е — реши Ной.

Шей усети необяснимо вълнение, макар да бе решила да не се поддава на подобни емоции.

— Да кажем на Самсон и Виктория — предложи тя и двамата се отдалечиха към плажа. Там видяха чичото и лелята да се приближават бавно към уреченото място на срещата.

— Открихме я! — извика Шей.

Виктория спря рязко.

— Не може да бъде! Ние я открихме!

— О, по дяволите! — измърмори Ной.

Самсон обаче грееше целият — очевидно им предстоеше да разрешат още една загадка, което несъмнено правеше приключението двойно по-вълнуващо.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Четиримата огледаха първо едната скала, а после и другата.

— Струва ми се, че и двете могат да бъдат „Розата“ — заключи Виктория след внимателната проверка.

— Или нито едната — подхвърли племенничката ѝ.

Ной попи потта от лицето си в ръкава на ризата.

— Ако питате мен, поне още десетина камъка в околността влизат в класацията на първо място — издържа трите мрачни погледа на спътниците си и добави, вдигайки ръка, за да възпре опроверженията им. — Добре, добре... Признавам, че все пак тези двата най-много приличат на роза. Ти как мислиш, Самсон, възможно ли е подобен релеф да е издялан от човек?

— Напълно, но не вярвам, че е така — дори да приемем, че този самозван скулптор не е имал особено точна ръка, а също и отчитайки рушителната сила на времето, пак смятам, че формата би била по-точна. А както сами виждате, приликата с роза всъщност е доста далечна, бих казал дори груба, така че вероятно е по-скоро дело на природата.

— Остава обаче проблемът да изберем коя от двете е истинската — напомни Шей. — Има ли нещо на картата, което може да ни подсказже?

Самсон извади от джоба си пожълтения пергамент и ѝ го подаде. Младата жена го разгъна и започна да го изучава. Виктория надничаше от дясната ѝ страна, а Ной отляво.

Изминаха няколко минути на всеобщо мълчание, след което Виктория и Шей едновременно вдигнаха озадачени погледи.

— Прав беше преди малко — обърна се лелята към Ной. — Според картата, „Розата“ трябва да се намира точно в средата на задния край на бреговата ивица. На това място обаче не открихме никаква скала с подобна форма, така че изборът ни трябва да падне върху някоя от тези две.

— Въпросът е коя — добави замислено Шей.

— Коя, според теб, има повече вид на роза?

— Не знам. Май не сме постигнали кой знае какъв напредък.

Виктория вдигна ръка.

— Почакайте. Искам пак да погледна другия камък — хвана Шей за ръка и я повлече през джунглата.

Двамата мъже не помръднаха, докато спътничките им не се завърнаха.

Ной попита:

— Е, дами, очакваме да изберете. Коя скала е търсената от нас?

— Тази!

— Другата!

— Май по-добре да хвърлим ези-тура — Ной бръкна в джоба на панталоните си, търсейки монета.

— Не можеш да хвърляш ези-тура за нещо толкова важно! — извика Виктория.

Шей се съгласи с нея.

— Така или иначе нямам никакви монети — отвърна разочаровано младият мъж и се обърна към чичо си: — А ти да имаш случайно?

Вместо паричка, Самсон извади едно сгъваемо джобно ножче и предложи:

— Можем да го метнем и да видим в коя посока ще се наклони, когато се забие. Така и ще изберем скалата.

— С джобно ножче!

— По-лошо, отколкото хвърляне на ези-тура!

Въпреки протестите си обаче най-накрая двете жени бяха принудени да се съгласят. Самсон метна ножчето и наклона на дръжката при забиването му посочи юг. Значи, изборът падаше на скалата, открита от двамата — същата, която по мнението на Шей приличаше повече на роза.

Забравила, че принадлежи към победената страна, Виктория зачете инструкциите, отбелязани върху картата.

— Извървяват се седемнадесет стъпки в западна посока.

— Колко големи трябва да са стъпките? — попита племенницата й.

— Средно големи. Нека Ной да ги отмерва.

— Но неговата крачка е направо огромна! По-добре Самсон да извърви разстоянието.

— Самсон е почти толкова висок, колкото Ной — отбеляза Виктория и я изгледа многозначително. — Май ще е най-добре ти да свършиш тази работа.

Младата жена се съгласи и следвайки стрелките на компаса, под наблюдението на останалите, извървя петнадесет крачки в западна посока. После спря.

— Остават още две — каза Ной.

— Ако направя още две, ще се озова точно в средата на онази колония от термити. Какво се казва в инструкциите по-нататък, Виктория?

— Двадесет стъпки на юг.

— Значи, двадесет на юг... — измърмори Шей под нос и изчисли точно откъде да тръгне, така че същевременно да заобиколи термитите.

От време на време пред нея се изпречваше нещо друго, което трябваше да преодолява някак — ту ствол на паднало дърво, ту непроходим храсталак. Най-сетне успя да извърви и тези двадесет крачки. Виктория, Ной и Самсон стояха встрани и наблюдаваха.

— И сега, какво? — погледна ги тя.

— Следват двадесет и една стъпки в югоизточна посока.

— Ама как са го изчислили!

— Хайде, постарай се още малко... — придума я Ной.

С компас в ръка, Шей продължи по-нататък — Виктория отброяваше крачките ѝ, а Самсон ги следваше с доволно изражение на лицето. По същия начин направиха още няколко завои и обръщания.

— Какво следва сега? — попита вече поизморилата се Шей.

— Край. Това беше — успокои я леля ѝ. — В момента се предполага, че се намираш над заритото съкровище. Поне така е отбелязано на картата — с едно голямо Х.

Племенницата ѝ се вгледа в твърдия пясък под краката си.

— Да, но къде точно? Тук? Или може би тук? — посочи едно място на около половин метър вдясно. — А защо не и ей там? Само да имахме детектор за метал! Щеше да ни свърши страхотна работа!

— Да, но нямаме — отвърна професорът. — Би било измама, ако ползваме подобни съвременни уреди.

— Но търсачите на скрити съкровища винаги ползват такива детектори! — възпротиви се Шей.

— Ние обаче не разполагаме с такъв, така че точка на спора — отсече Ной.

Шей го изгледа скептично, сочейки земята под краката си. Той кимна утвърдително.

За нула време пренесоха от лодката кирките и лопатите, а също и малката раница, която сутринта Виктория предвидливо бе напълнила със сандвичи и безалкохолни. Питиетата вече се бяха стоплили под слънчевите лъчи, но никой не се оплака — всички умираха от жажда. Сандвичите обаче се оказаха страхотно вкусни и ги изпълниха с енергия, а и спрехт против насекоми най-сетне успя да им свърши работа — по-добре късно, отколкото никога.

Започнаха да копаят на двойки, като се сменяха през десетина минути. Обитателите на джунглата определено се стараеха да ги разнообразяват — няколко маймунки подскачаха по клоните на близките палми, отнякъде се дочуваха крясъците на папагал, прелитаха птици с красиво оперение. Освен това, можеха, когато пожелаят, да се бухнат в океана и да се насладят на неговата прохлада. Към три часа следобед вече бяха изкопали една доста дълбока и широка яма, но от съкровището нямаше и следа.

Първоначално бяха изкопали посочената в инструкциите дълбочина от метър и половина. След като не намериха нищо, продължиха със същото старание, но отново безрезултатно. После решиха, че може случайно да са се отклонили встрани и разшириха дупката, така че диаметърът ѝ достигна близо два метра. Сега Ной стоеше в средата на ямата, облегнал се на дръжката на лопатата, потен и почти останал без дъх.

Шей, която току-що бе спряла да копае, се бе разположила на ръба на ямата, провесила вътре крака, а до нея седеше Виктория. Самсон се беше изправил зад тях и гледаше замислено надолу.

— Колко още смятате да продължаваме? — запита Шей колебливо. — Не мислите ли, че вече е време да се откажем? — усещаше се не по-малко уморена и потна от Ной.

— Няма начин съкровището да не е тук, освен ако не сме сгрешили в броенето на стъпките — отбеляза леля й.

— Естествено, че може и да не е тук! — възпротиви се племенницата. — Нищо чудно картата да е фалшифицирана.

Ной се облегна на стената на ямата под тях, като отметна падналата на челото му коса, размазвайки кал по лицето си.

— Прокопах още половин метър, но не почувствах кирката ми да се удря в нещо — каза той. — Съмнявам се, че някой пират би заровил плячката си толкова надълбоко.

— Поне да знаехме какво точно търсим — подхвърли замислено Виктория. — Дали някакъв голям сандък, по-малко сандъче, или пък кожена торба...

— По-скоро игла в купа сено — въздъхна Шей. — Отгоре на всичко не сме сигурни в коя от двете купи сено е скрита иглата.

— Вероятно съкровището е при другата скала — просто не виждам втора алтернатива — намеси се Ной, измъквайки се от дупката. — Имам чувството, че този, който е направил картата, трябва да е или голям шегаджия, или голям романтик. В противен случай, остава да е някой пълен откачалник!

Като каза това, младият мъж пое в посока към втората скала, последван от Шей и Виктория. Няколко секунди по-късно ги настигна Самсон.

— Чакай, чакай, Ной. Какво искаше да кажеш преди малко?

— Ами, обърни внимание на посоките. Според картата, трябва първо да се тръгне на запад, а после последователно на юг, югоизток и т.н., при положение, че би било много по-директно ако се върви единствено на юг. Когато разгледах за пръв път означенията, предположих, че съществуват някакви естествени препятствия, които са причина за честите промени в посоката. Както видяхте обаче нямаше никаква сериозна пречка за прякото преминаване до отбелязаното място.

Вече бяха стигнали до втората скала и отново впериха погледи в пожълтелите от времето пергамент. Ной затвори очи и направи няколко изчисления на ум.

— Добре, нека сега приложим твоята теория — предложи Самсон. — При това положение, колко стъпки на юг трябва да се върви?

— Мисля, че около шестдесет и пет.

Шей преброи шестдесет и пет крачки в южна посока следвана от останалите. Когато извървя обозначеното разстояние, Шей установи, че се намира точно пред първата скала. Вдигна поглед — май единствено Виктория изглеждаше също толкова озадачена, колкото нея.

— Хайде сега да го направиш, като следваш инструкциите — предложи лелята.

Младата жена кимна и се върна, за да измине повторно пътя, но вече съобразно посочените в картата смени на посоките. Когато спря, се оказа, че стои на същото място, откъдето бе тръгнала — точно пред втората скала.

— Този, който е изработил картата наистина е бил голям шегаджия! — изумена подхвърли тя.

Самсон се почеса по главата.

— Не. Просто е искал да направи нещата по-интересни.

— По-интересни ли? — повтори думите му Виктория, след което се усмихна широко. — Хмм, мога да кажа, че определено е успял — отместе поглед от чичото към неговия племенник, който беше тръгнал с бърза крачка към първата скала. — Къде отиваш?

— Да донеса лопатите.

— Не смяташ да търсим и тук, надявам се?

— А защо не?

Шей се затича да го настигне, хвана го под ръка и го дръпна към себе си.

— Не смяташ ли, че днес е вече малко късничко да започваме отново?

— Едва четири часът е.

— Да, но вече копаем цял ден!

— Бих казал само следобеда!

— Съкровището няма да ни избяга, ако въобще съществува!

Очите му блеснаха.

— Любопитен съм да видя дали наистина е на това място!

— Няма ли все пак да е по-разумно, ако го отложим за утре сутринта, когато ще сме по-свежи и отпочинали?

Бяха стигнали до първата изкопана яма и Ной събра разпилените по земята сечива. После се приближи до Шей и прошепна нежно на ухото ѝ:

— Не забравяй, че ако приключим с търсенето още днес, утре ще сме свободни да правим каквото си искаме.

Младата жена си пое дълбоко дъх, а сърцето ѝ заби ускорено. Отговори също толкова тихо:

— Не се ли чувстваш изморен?

— А ти?

— Определено да. А и ми се струва, че всеки момент ще завали.

— Значи трябва веднага да запретваме ръкави! — усмихна ѝ се дяволито и тръгна обратно към втората скала, където ги чакаха чичото и лелята.

Оказа се, че и те бяха доста изтощени, така че Ной свърши по-голямата част от работата. Наистина, Шей също направи някакъв опит да му бъде от помощ, разсъждавайки, че в края на краищата бе достатъчно млада и в разцвета на силите си. Но изкопаването на първата яма определено бе изчерпало енергията ѝ — задъхваше се, мускулите на ръцете ѝ се схващаха, по дланите ѝ се появиха мазоли. Положението стана още по-неприятно, когато започна да ръми, а изкопаното бе едва около метър в дълбочина.

— Хайде, остави. По-добре да тръгваме.

Самсон се присъедини към нея.

— Права е, Ной. Можем да довършим и утре сутринта.

— Няма да стане — сърдито отвърна племенникът и заби още по-решително лопатата в земята. — При всички положения, ще изкопая още половин метър сега. Повече няма да има и смисъл — изпъшка, изхвърляйки с рязко движение пясъка извън ямата.

— Но какво пречи, ако отложим за утре и...

— А през нощта дъждът да отмие пясъка обратно в дупката, така ли? — повторно изпъшкване и втора лопата земя бе изхвърлена навън. Купчината отстрани нарастваше. — Обещавам да се откажа, ако дотогава не ударя в нещо твърдо.

Дъждът започна да вали по-силно. Изминаха няколко минути и Шей реши да се включи отново в търсенето на съкровището, но когато се спусна на дъното на ямата, Ной мигновено я хвана и я повдигна да седне обратно на ръба. По същия начин отказа и помощта на Самсон под предлог, че му е по-лесно да работи сам.

Скоро и четиримата бяха мокри до кости, но никой не се оплакваше. Дъждът поне ги охлаждаше и бе дори за предпочитане

пред страхотната жега, особено сега, когато всички бяха разгорещени от почти целодневния труд. За жалост обаче усилващият се порой затрудняваше работата на Ной, тъй като мокрият пясък тежеше повече и изхвърлянето му извън ямата изискваше допълнителни усилия. Като капак на всичко, младият мъж явно бе решен да изкопае по-голяма дупка от първата. Постепенно обаче започваше да се уморява, но въпреки старанието му нито лопатата, нито кирката, до която от време на време също прибъгваше, удряха в нещо поне малко приличащо на зарито съкровище.

И тогава се случи — това, което щяха да запомнят завинаги. Шей наблюдаваше Ной, който в момента се намираще под издадения преден ръб на скалата и в главата ѝ се въртеше натрапчивата мисъл какво ли би станало, ако пясъчникът поддадеше под напора на дъжда. Точно тогава разровената там страна под камъка започна бавно да се свлича към дъното на ямата.

— Ной! — извика уплашено Шей. Предупреждението ѝ закъсна — скалата се заклати застрашително и в следващия миг започна да се накланя към младия мъж отдолу. Той се опита да се дръпне встрани, но не успя, и пред ужасения поглед на Шей камъкът се стовари върху десния му крак. Ной изкрещя от болка. Шей скочи моментално при него в тясното пространство, което оставаше незапълнено от свляклата се скала и започна да блъска камъка като обезумяла, докато в същото време Самсон и Виктория също напругаха всичките си сили да го избутат отгоре.

Скалата не помръдваше.

— О, Боже! — прошепна Шей извън себе си от отчаяние, когато забеляза посивялото лице на Ной. Забута още по-силно камъка, но той се бе заклешил толкова точно в дупката, че тя не разполагаше с почти никакво място за заемане на по-добра позиция.

Самсон също бе блед като чаршаф, но се стараше да запази самообладание.

— По-добре да се сменим, Шей — предложи той. — Аз ще бутам отдолу, а ти и Виктория ще седнете на ръба отсреща и щом ви кажа, ще тласнете едновременно скалата с крака.

Двете жени побързаха да изпълнят разпорежданията на чичото и при последвалия знак от негова страна, силно ритнаха скалата. Тя не се помръдна нито милиметър.

— Още веднъж! — нареди Самсон. — Сега!

Безрезултатно. Промениха мястото, където бутаха, но и следващите няколко опита не донесоха успех. Ной също се стараяше да помогне, макар тялото му да се намираще под неудобен за целта ъгъл, а освен това болките ставаха все по-нетърпими.

След още няколко съвместни усилия, Самсон се изправи и поклати глава.

— Трябва да потърсим нещо, което да послужи като лост — достатъчно е да повдигнем съвсем леко скалата и Ной ще успее да издърпа крака си. Само да ни се намираще някаква дръжка на метла, например... Дали пък да не пробваме с един по-тънък ствол на палма?

Ной поклати глава и изпъшка:

— Пак ще е твърде дебел.

— Не и при върха. Там обаче пък ще се огъва прекалено много. Необходимо ни е нещо здраво. Някакъв метален прът.

— Да, но не разполагаме с такъв — отсече племенникът му. Той вече не усещаше десния си крак под коляното, но болката продължаваше да пронизва бедрото му — опита се да намали някак тежестта от стоварилата се върху му скала, извъртя се и падна настрани в пясъка.

Шей не откъсваше очи от него. Чувстваше, че сърцето ѝ ще се пръсне всеки миг от мъка.

— Трябва да има нещо на борда на „Златно ехо“, което да ни свърши работа! — изрече тя задъхано, обезумяла от тревога. — Нали, Самсон? Кажи, моля те!

Ной се протегна и хвана ръката ѝ, за да я успокои, като същевременно се обърна към чичо си:

— Знаеш, че на яхтата не разполагаме с подобни инструменти. Ще трябва да отидеш да потърсиш помощ.

Самият Самсон бе стигнал до същия извод, така че сега изпъля извън дупката и направи знак на Виктория.

— С теб ще отскочим първо до платноходката, за да донесем нещо за хапване, а после ще потърсим помощ. Шей, ти оставащ тук. Съгласна?

— Разбира се!

Докато те двамата с леля ѝ се отдалечаваха, младата жена се спусна при Ной и му помогна да облегне глава на стената на

изкопаната яма. Отмахна потните кичури коса от челото му и загрижено попита:

— Как се чувстваш?

Той дишаше тежко.

— Определено съм бил и по-добре.

— Мислиш ли, че кракът ти е счупен?

— Аха.

— Трябваше да предвидя, че това ще се случи. Не успях да те предупредя навреме.

— Грешката е моя. Не внимавах достатъчно — вече наистина се бях поизморил. Обикновено се справям по-добре в такива... — последните му думи заглъхнаха в поредното стенание.

Шей постави пръст на устните му.

— Тихо. Пести силите си.

— Стой до мен! — хвана я той за ръката.

Тя успя някак да се смести в седнало положение в тясното пространство до него и облегна брадичка на рамото му. Известно време и двамата мълчаха. Дъждът продължаваше да вали. Ной затвори очи — болката се усилваше. Вече я усещаше и под коляното.

Шей непрестанно отправяше разтревожен поглед ту към мъжа до себе си, ту към брега в далечината.

— Но къде се бавят? — прошепна разтревожено, когато повече не можеше да издържа на напрежението.

Ной не каза нищо. Започваше да се здрачава. Дъждът не спираше да вали.

Най-сетне Виктория и Самсон се появиха, напълнили отново раницата с провизии и понесли също така два дъждобрана и два ветроупорни фенера. Чичото клекна до Ной и постави ръка на рамото му.

— Връщаме се възможно най-бързо. В раницата има болкоуспокояващи — не се прави на герой, а вземи някое хапче. При всички положения обаче не трябва да се опитваш да измъкваш крака си изпод скалата. Това само ще влоши нещата.

Ной бе стигнал до същия извод и затова сега само кимна в потвърждение, че е съгласен.

— Побързайте, моля ви! — прошепна Шей на Самсон и Виктория, като ги прегърна. — Моля ви! — повтори още по-

настойчиво. В очите ѝ имаше сълзи. Няколко минути по-късно ги видя да отплават с гумената лодка. Върна се отново при Ной и го погали по бузата.

— Искаш ли нещо да ти дам?

Той поклати глава.

— Не желаяш ли да хапнеш малко?

Повторен отказ с глава.

— Поне пийни нещо — ще те ободри.

— По-късно.

Шей не го попита дали иска да го загърне с дъждобрана — знаеше, че ще ѝ откаже. Въпреки доста силния дъжд, нощта бе топла. Все пак младата жена реши, че поне ще им е по-удобно ако лежат на нещо постлано, вместо направо на мокрия пясък, затова се изправи, взе гумените наметала и ги просна на дъното на ямата. Ной се попремести леко, така че да легне върху тях, подлагайки същевременно лице на нежните дъждовни капки. С жест на дълбока загриженост, Шей изми внимателно с пръсти полепналата по лицето му прах, след което се плъзна отстрани до него и го загледа, без да продумва.

В един миг физиономията му рязко се изкриви и той тихо изстена. Отпусна се, но след малко пак набръчка чело и изпсува едва доловимо.

— Боли ли?

— Да. Адски.

— Тази идиотска роза! Защо ни бе нужно да я търсим! Имах някакво предчувствие, че няма да ни донесе късмет!

— Недей така. Аз съм си виновен. Бях си навил на пръста, че ще изкопая ямата днес! Твърдо бях решил, че трябва да открием съкровището без излишно губене на време!

— Заради облога ни, нали?

— Нищо подобно! Просто исках да приключим с цялата история колкото се може по-бързо. Глупак съм, че не предвидих опасността! Естествено, че когато подкопаваш земята под една скала, в един момент тя ще се стовари отгоре ти!

— Не беше изкопал толкова много. Виновен е дъждът.

— Значи е трябвало да се досетя какво може да предизвика той.

— Напротив, аз трябваше да се досетя и да ти го кажа, защото просто си седях отстрани и наблюдавах... Само да бях те

предупредила няколко секунди по-рано!

Ной подпъхна ръка под врата ѝ и приближи лицето ѝ към гърдите си.

— Стига, не се обвинявай. Грешката не е твоя — целуна я отстрани по слепоочието и остана така, с притиснати към нея устни. — Щастлив съм, че си тук с мен.

Шей повдигна лице и го целуна на свой ред.

— Как бих искала да мога да ти помогна по някакъв начин!

— Ами, тогава... Какво ще кажеш за едно безалкохолно?

Шей бръкна бързо в раницата и извади оттам първата попаднала ѝ кутия кока-кола, след което със задоволство измъкна и една бутилка вино. Реши да му предложи да пийне от него, затова извади сръчно тапата и му го подаде.

— Искаш ли и един сандвич?

Ной повдигна шишето, гаврътна няколко солидни глътки и едва тогава отговори:

— О, не, благодаря! Това само ще намали ефекта от виното.

— Да не смяташ да се напиваш?

— Само леко. Колкото да ми се замае главата — намигна ѝ и отпи още една голяма глътка. Затвори отново очи и изражението на лицето му пак се изкриви от болка. Сърцето на Шей се сви от мъка.

— По-зле ли се чувстваш? — прошепна, изпълнена с тревога.

Ной помълча за известно време — личеше си, че стиска здраво зъби, за да не изохка. Най-накрая си пое дъх на пресекулки и погледна младата жена до себе си.

— Говори ми нещо.

— Какво?

— Разкажи ми за себе си.

— За себе си ли? Няма какво толкова да...

— Искам да науча повече за миналото ти. За това, какви неща смяташ, че си пропуснала до този момент, или просто си се опитала да избегнеш.

— Няма такива...

— Напротив — има!

Шей го изгледа внимателно и прочете в лицето му не само колко силна бе болката, която изпитваше, но и нещо друго, съвсем различно.

— Но защо се интересуваш?

— Защото те обичам!

Тя постави пръст на устните му, погали ги нежно, а после се наведе и с още по-голяма любов го целуна.

— Не те очаквах в моя живот, Ной... — каза тихо, целувайки го повторно.

— И сега как се чувстваш при това положение?

— Не знам точно — объркана, изплашена... — потърси отново устните му, за да вкуси техния познат, така жадуван и упойващ аромат. Ной се остави да потъне в нежните ѝ милувки, но в мига, в който Шей се отдръпна от него, болката се завърна с нова сила.

— Говори ми, моля те! — прошепна.

Тя приближи ръката му до своята уста, обсипвайки я с целувки.

— Кракът ме боли адски много, Шей, и ти ще ми помогнеш най-добре, ако по някакъв начин насочиш мислите ми към нещо друго. Не издържам вече да си представям как вероятно целият е изпочупен и да се питам дали въобще ще мога някога отново да стъпвам с него.

— О, само не казвай това!

— Освен това съм сигурен, че цялата кожа се е свлякла до кокал.

— Ной...

— Нищо чудно наистина да остана инвалид за цял живот.

— Дори не смей да си го помисляш!

— Каж ми, ще ти е мъчно ли за мен?

— Ако останеш инвалид? Разбира се! Сърцето ми се къса още сега, само като си го представя! Дори самата мисъл за това каква болка трябва да изтърпяваш.

— Каж ми, че отношението ти към мен няма да се промени, ако остана сакат с единия крак! Че ще ме обичаш, въпреки това!

— Бих те обичала дори и двата крака да ти бяха сакати! Как въобще можеш да ми задаваш подобен глупав въпрос!

— Никак не е глупав... — прошепна тихо Ной, като придоби сериозно и тъжно, почти мрачно изражение. — И отговорът му е изключително важен за мен. Обичаш ли ме, Шей?

Младата жена го изгледа объркано. Въпросът я бе сварил неподготвена.

— Каж ми — обичаш ли ме? — повтори настойчиво той.

Шей прехапа устни.

— Да — отвърна смутено.

— Не бе мислила за това преди, нали?

— Да. Избягвах.

— Но все пак, наистина ли смяташ, че ме обичаш? — Шей се намръщи.

— Ако да обичаш някого означава да го харесваш, дори и когато го мразиш, защото те дразни или предизвиква, да мислиш за него непрестанно, да те боли, когато изпитва болка... — пое си дъх и добави с треперещ глас: — Е, тогава, отговорът е „да“.

— О, скъпа! — изстена Ной едновременно от болка и с облекчение. Придърпа я по-близо и я притисна толкова здраво, колкото му позволяваше неудобното положение, в което се намираше.

— Обичам те! Обичам те! — прошепна тя отново, с лице, скрито в гърдите му.

Мускулите на ръцете му се напрегнаха, тялото му се изви и Ной изохка мъчително. Когато болката малко отшумя, той повтори молбата си:

— Говори ми, Шей! Разкажи ми за себе си! Моля те!

Очевидно, нямаше да може да му откаже. А и нямаше смисъл.

Като я бе накарал да му признае чувствата си към него, Ной бе разрушил и последната ѝ защитна преграда. Познаваше я и бе наясно с мислите и чувствата ѝ, с начина, по който избираше да живее. Бе вече научил какво я плашеше, какво ѝ причиняваше болка, от кои неща се гневеше, а също и как да ѝ достави удоволствие, да я предразположи, да я успокои. В сравнение с всичко това, да му разкаже подробности от миналото си сега ѝ се струваше нещо съвсем нормално и доста маловажно.

Шей затвори очи и започна да разказва. За детството си, за трудните години на израстването си, когато от плахо, притеснително момиченце се бе превърнала в упорита, независима тийнейджърка. За времето, прекарано в колежа — колко свободно и щастливо безотговорно бе живяла тогава, неограничавана от родителски норми и уверена, че може да постигне всичко на този свят, стига да пожелае. Не скри за немалкия брой момчета и мъже, за пътуванията с тях, авантюрите, приключенията, наетите апартаменти. Разказа и за Андре и неговото таванче, за приятелите му — веднъж започнала да говори, Шей не се поколеба да сподели и най-дълбоко скритите тайни, и най-

болезнените си спомени. Искаше Ной да знае всичко за нея и за живота ѝ.

През по-голямата част от разказа ѝ той слушаше мълчаливо, като само от време на време вдигаше ръка да избърше дъждовните капки, които се стичаха по лицето му. Шей обаче подозираше, че по този начин нейният приятел искаше да прикрие мъчителното изкривяване на лицето си, когато болката го прорязваше с по-голяма сила. В такива мигове тя спираше да говори, предлагаше му аспирин, а когато той отказваше, тя му сипваше още вино в чашата — това бе единственото средство за смекчаване на болката, което Ной се съгласяваше да приеме.

Когато наближи края на историята на нейния минал живот, Шей започна да разказва по-неуверено. Правеше паузи, колебаеше се, докато в един миг не замлъкна съвсем, свела очи надолу и преплепа здраво пръстите на ръцете си.

— И какво се случи след това? — попита Ной със слаб измъчен глас, подтиквайки я да продължи. — Била си с Андре, когато Шанън ти се обажда и...

Младата жена прехапа долната си устна, без да отговори.

— Шей?

Тя си пое дълбоко дъх.

— Беше в беда — промълви тихо. — Последните няколко месеца излизаше с един от приятелите на Андре — някакъв тип на име Джеф, който, от своя страна, я запознал с друг свой приятел. Шанън не подозирала нищо — и през ум не ѝ минавало, че тези момчета са всъщност наркочилдъри. Бедничката. По това време бе едва на деветнадесет и все още прекалено неопитна да се противопоставя на такива хитри гадове като Джеф и неговото другарче, които се оказаха, че са обвиняеми за над десетина престъпления. Арестуваха сестра ми за притежание на кокаин. Така и не разбра кой бе информирал полицията.

— А ти обвиняваше себе си за случилото се на Шанън.

— Имах вина — аз я бях запознала с Андре, а той пък — с този Джеф. Трябваше да го проверя що за човек е, преди да я оставя да излиза с него — Шей махна нетърпеливо с ръка. — Както и да е, ставаше въпрос за нещо много по-сериозно. За това, че целият ни подход към живота бе погрешен. Да се правиш на бунтар само защото

така е модно, да търсиш приключения и рискове, тъй като и другите правят така, да правиш секс единствено заради самия секс — нищо от тези неща не ни докосваше истински, не ни даваше нищо, не спомагаше ни най-малко за личностното ни развитие. В продължение на цели шест години живеех по този начин — разтърсвах я тръпки, но не защото ѝ бе студено. — Не просто бях отговорна за случилото се с Шанън — всъщност, именно аз носех цялата вина и именно мен, а не нея трябваше да арестуват тогава.

— Шшшт... — прошепна Ной, притискайки я нежно към себе си. — Всичко е наред.

— Не, не е. Нищо не е наред!

— Какво стана със сестра ти накрая?

Шей си пое няколко пъти дъх, за да се поуспокои, след което продължи:

— Помогна ни Виктория. Запозна ни със свой приятел адвокат, който, от своя страна, се свърза с друг свой познат и между тях двамата бе уредено да пуснат Шанън под гаранция и с условна присъда. По-късно завърши като специалист по телекомуникациите и сега има страхотна работа в Хартфорд.

Ной помръдна, сподавяйки един мъчителен стон. Кракът му се раздираше от болка — трябваше да мисли за нещо друго.

— Май всъщност сестра ти се е измъчила по-малко от теб — каза той твърдо.

— По-малко от мен ли?

— Да, защото ти сама си се осъдила да бачкаш неуморно цял живот, без да търсиш нещо повече.

— Нищо подобно. Просто взех решение да стана по-разумна и отговорна.

— А за мен какво ще кажеш? Достатъчно разумен и отговорен ли съм?

Шей приглади мократа си коса назад.

— Не знам.

— Но все пак — съобразно твоите критерии?

— В някои отношения, да. В други — не.

— И тези „не“-та те плашат, нали?

Тя кимна утвърдително.

— А защо?

— Защото няма как да ги контролирам. Обикновено си твърде спонтанен и импулсивен, често проявяваш пълна несериозност или пренебрежение към установените норми на поведение — държиш се така, както аз се държах някога и това едва не завърши трагично за мен!

— Но на теб ти харесва, че съм такъв! Качествата, които изброи, са именно тези, които най-силно те привличат в мен!

— Така е — промълви тя.

— Това толкова лошо ли е? Защо не погледнеш на нещата от по-рационална гледна точка? Вече си на почти тридесет години. Възгледите ти за живота са станало много по-зрели, по-сериозни, по-разумни — пое си дъх, стискайки здраво очи, когато болката отново прониза крака му, след което продължи с дрезгав, измъчен глас: — При все това, все още не си срещнала човека, който би обичала истински, по простата причина, че си избираш скучни, безинтересни мъже, с които да се виждаш, с които да бъдеш — а те по никакъв начин не могат нито да те заинтригуват, нито да те развълнуват истински. Ако вместо да се срещнем случайно на тази яхта, далеч от бреговете на цивилизацията, се бяхме запознали на някое светско парти, например, ти никога не би допуснала да се сбlijим. Не би си позволила дори да ме харесаш! Не е ли така?

— Така е.

— Но помисли — няма нищо погрешно в случващото се помежду ни. Е, вярно, в леглото двамата с теб просто пощуряваме, но няма това е лошо? По-скоро, напротив — достатъчно големи сме, никой не върши нищо насила, не нараняваме никого, а освен това на другата сутрин ставаме от леглото отново разумни и изпълнени с отговорност. Наистина не виждам какво те притеснява! — постепенно бе повишил тон и последните думи произнесе съвсем задъхано. Лицето му отново се изкриви от болка.

— О, Ной! — прошепна загрижено Шей. — Само да можех да ти помогна! Кажете ми, какво да направя, за да се почувстваш по-добре?

— Говори ми. Разкажи ми още нещо.

Младата жена започна да приказва, готова на всичко, за да може да го разсее от мъчителните мисли и от болката.

— Разбирам какво искаш да кажеш и съм напълно съгласна с теб. Доводите ти са наистина разумни и обосновани, но въпреки това

усещам някаква необяснима тревога и тогава дори и най-правилните, разумни неща ми изглеждат рисковани и с непредвидими последици.

— Имаш ли ми доверие?

— Аз... Да.

— Обичаш ли ме?

Кимване.

— Тогава трябва да знаеш — не съществува никакъв риск, никаква опасност. Аз ще те пазя.

— Необходимо е самата аз бъда внимателна и предпазлива, да обмислям добре нещата. Това е най-важният урок, на който се научих след случилото се с Шанън.

— О, Шей... Шей... — младият мъж я обгърна през рамото, притискайки лице към мократа ѝ от дъжда коса. — Стигаш до крайности, повярвай ми. Не е нужно непрекъснато да си нащрек — понякога е по-правилно да се оставиш интуицията да те води. Слушай сърцето си — защо си вечно толкова напрегната? — направи пауза, за да възстанови нормалния ритъм на дишането си. — В живота ти трябва да има повече лекота, светлина, веселие, дори лекомислие! Всички се нуждаем от тези неща понякога. Невинаги, разбира се, но понякога — определено! Важно е да има равновесие между сериозното и по-фриволното — тонът му стана по-сериозен, но и по-напрегнат. Пусна я за миг и отпи голяма глътка вино.

Шей го гледаше с широко отворени очи, сърцето ѝ биеше развълнувано. Погали го по лицето с opakото на пръстите и прошепна нежно:

— Не говори толкова много, Ной, моля те. Това те изтощава още повече. По-добре е да си почиваш.

— Не, искам да говоря — именно така се чувствам по-добре. Не е вярно, че се изтощавам, а освен това и виното ми дава допълнителни сили. Ти също. Дори самото ти присъствие тук, до мен. Омъжи се за мен, Шей! Искам да се омъжиш за мен!

— Но аз...

— Както виждаш, май ще се наложи да съкратим пътешествието. Трябва да мислим за бъдещето.

— Но...

— Обичам те, Шей. Не бях планирал такова нещо — да се влюбя! Стана съвсем неочаквано. Никога преди не съм се влюбвал

истински. Сега обаче съм сигурен, че е така. Обичам те! Наистина!

— Но това е, защото... Заради необичайните обстоятелства сега! Как можеш да си сигурен какви чувства ще изпитваш, когато се върнем към нормалния, обичаен живот?

— Познавам се достатъчно добре. Знам какво изпитвам сега — каза го решително, макар и развълнувано, в неочакван прилив на сили. — Вече успях да проумея какво не достига в живота ми, какво винаги ми е липсвало — на мен, а и на жените, с които съм имал връзка до този момент. Ти притежаваш всички черти, които харесвам, всичко, от което се нуждая. Имаш силно развито чувство за лично достойнство, интелигентна си, умееш да се държиш както подобава с различните хора. Освен това си остроумна, но и внимателна, отзивчива, нежна. Състрадателна си и грижовна. Мисля, че си способна на вярност и държиш на думата си. А тялото ти! — то е просто великолепно! Изпитвам невероятно блаженство да те притискам в прегръдките си — толкова мека, гъвкава, отзивчива на всеки мой жест. Не беше шега, когато ти казах, че искам ти да си майка на моите деца. Наистина желая това, Шей! На първо място обаче те искам за себе си — каза го твърдо, наблягайки на последните думи, като неволно ги придружи със силно простенване, след което изруга. Болката бе станало още по-непоносима.

В следващия миг Шей бе вече приклепнала до него, обхванала в ръце мокрото му от дъжда и от потта лице.

— Нека ти дам малко кодеин! Моля те, Ной! — той поклати решително главата си.

— Не, само вино! — повдигна бутилката и гаврътна толкова много, колкото успя да поеме.

— Но защо се бавят толкова? — извика разтревожено младата жена, гледайки към морето в далечината.

— Тръгнаха съвсем скоро. Едва ли ще успеят да се върнат по-рано от утре сутринта.

— Утре сутринта ли? Какво говориш!

— Вятърът духа в посока към брега. Вчера имахме късмет на идване, но пътят наобратно към Лимон ще изисква повече време.

— А Моин не се ли намира по-наблизо?

— Да, но там няма кой да помогне. Дори и Самсон да се опита, едва ли ще успее да намери група за спасителни операции.

— Но той трябва да го направи по-скоро! Утре сутрин е прекалено късно! Болките ти са непоносими!

— Бих казал, че вече съм направо в истинска агония!

— Моментът не е подходящ за шеги, Ной!

— Аз и не се шегувам!

— Кажи ми пак, че ще се омъжиш за мен!

— Да, ще се омъжа за теб!

— Ох, вече се чувствам по-добре — въздъхна облекчено и подаде глава от дъждобрана. — Има ли друга бутилка вино?

Шей се протегна да вземе от ръката му първото, вече почти изпразнено, шише. За нейно облекчение се установи, че в раницата има още две бутилки вино — отвори едната и я подаде на Ной, като се зае да допие остатъка от първото вино.

„Наистина ли току-що се съгласих да се омъжа за него?“

Гаврътна още една голяма глътка.

Ной я придърпа отново към себе си и тя положи глава на гърдите му. Остави бутилката отстрани, като ѝ обясни:

— Трябва да издържа. Няма друг начин — гласът му бе пресипнал от силната болка.

— Дръж се. Ще издържиш! — прошепна му Шей окуражително.

Помълчаха известно време, притиснати един към друг. Младата жена чуваше прибоя на вълните и ромоленето на дъжда, но най-ясно до слуха достигаше ускореното, неравномерно туптене на неговото сърце.

— Хората ме уважават като човек, който си разбира от работата — проговори неочаквано Ной. — Който отделя значителни средства за благотворителни цели, плаща си редовно данъците, внимателен и отзивчив е към приятели и близки. Е, вярно е, че понякога върша най-неочаквани неща, склонен съм да се поддавам на импулсите си и невинаги реагирам рационално, но поне никога не съм направил нещо незаконно, нито пък съм постъпвал нечестно или неморално с някого.

Шей започна да го гали нежно и успокоително по гърдите и по корема, като се стараше да накара стегнатите му мускули да се отпуснат.

— Ще купя къща за нас точно по средата между Манхатън и Филадельфия, така че да не ти се налага да напускаш работата си — продължи той.

Шей повдигна лице нагоре и го целуна по врата.

— Всъщност, въобще няма да е необходимо да работиш, стига да поискаш това. Аз съм истински богаташ!

Младата жена се изсмя.

— Съвсем честно ти го казвам! — запротестира Ной.

— Вярвам ти, вярвам ти! — успокой го тя, като продължаваше да се усмихва. Помисли си колко невероятно много, безкрайно силно обича този мъж до нея. Ной отново си пое дъх на пресекулки и отпи поредната глътка вино. Продължи:

— Искам всичко, както се полага — и прекрасна къща, чудесни деца, а също и куче в двора, голям автомобил комби...

— Наистина ли?

— Разбира се! Ами ти?

— Аз също, но се учудих, че и ти си мечтаеш за такива неща.

— Струват ти се прекалено конвенционални?

— Не, не. Това са сериозни, необходими, даващи стабилност неща.

Ной я погали за косата, придърпвайки главата ѝ по-близо до лицето си. Изпъшка:

— Не трябваше да става така. Никак не е романтично да лежим тук, под дъжда, кракът ми да е притиснат от някаква проклета скала и аз да не мога да се помръдна, сякаш съм някакъв болен старец! Гадна история! Вместо да те вдигна на ръце и да те отнеса в леглото, където да те обсипя с целувки и да те любя до припадък, аз дори не съм сигурен дали ще мога да се изправя — целият ми крак е разкъсан от адски болки!

Шей разбираше, че страданията му са направо непоносими, но бе безсилна да му помогне. Знаеше колко е объркан и нещастен от безпомощното състояние, в което се намираше и затова реши да се пошегува малко, за да го поразведри.

— И какво сега — оказва се, че Дивия Плейбой на пампасите е извън строя, а?

— Да, но само временно. Все пак, не се отказваш да се омъжиш за мен, нали?

— Не се отказвам — пое си дълбоко дъх и се огледа наоколо. — Съгласна съм с теб обаче, че тази нощ не оползотворяваме времето толкова добре. Само като си помисля как прекарахме снощи — тогава

също валеше, но беше направо страхотно! — приближи устни до неговите, шепнейки гальовно: — Искам да се любим във водата. Не някъде надълбоко, а близо до брега, и вълните да ни обливат нежно. Спомняш ли си, когато плувахме заедно около яхтата — колко хубаво беше! Само че този път и двамата ще бъдем голи, а под нас ще бъде мекият пясък и няма да е необходимо да хабим сили да се удържаме над вода. Ще обвия краката си около теб и...

Ной я прекъсна, като изръмжа диво.

— Достатъчно. Разбрах какво имаш предвид.

— Наистина ли?

Той се опита да се намести по-удобно, което в тясната дупка бе почти невъзможно. Шей усети вина и съжали, че се бе отдала на такива еротични мечти.

— Мога ли да направя нещо, за да ти помогна? — попита, с длан на възбуждения му орган.

Ной постави ръката си върху нейната и я притисна към слабините си. Задържа я там известно време, след което я приближи до устните си и я целуна.

— Да обещаеш, че запазваш правото ми за участие в гореописаното изживяване за по-нататък, когато и метеорологичните условия ще са по-благоприятни.

— Обещавам.

Ной отпи от бутилката с вино, след което я приближи и до нейните устни. Шумът на дъжда в листата на палмите се примесваше с другите звуци на нощта, джунглата и океана. Известно време мълчаха, докато в един момент Шей не се обади отново:

— Светлината от фенерите ще държи алигаторите на разстояние, нали?

Ной кимна.

— Гладен ли си?

Той поклати глава.

— Мислиш ли, че е възможно ямата да се напълни с вода?

Ново поклатяне на главата.

След малко Ной подхвърли:

— Може да си забременяла снощи.

— Няма начин.

— Взимаш противозачатъчни?

— Не, но периодът ми току-що свърши, така че просто не е възможно подобно нещо да се е случило.

Мъжът до нея помълча замислено, а после каза:

— Нищо чудно, че първите два дни бе в толкова мрачно настроение.

— Да ме беше видял само как изглеждах, когато пристигнахме в Баранкия! Бях направо скапана — измърмори Шей.

— Не взимай хапчета.

— Какво искаш да кажеш?

— Не взимай хапчета, когато се любим. Харесва ми да знам, че има шанс...

— Наистина искаш деца, така ли?

— Страшно много. Ако обаче предпочиташ да изчакаме, няма да ти се противопоставям. Бих те разбрал, при всички положения.

Шей се изненада, че колкото повече си мислеше как може да е бременна с дете от Ной, толкова по й харесваше това чувство. Усмихна се, но в мрака той не успя да види усмивката й.

— Ще се омъжиш за мен, нали?

— Да. Казах ти, че ще се омъжа за теб.

— Ами ако размислиш впоследствие?

— Няма.

— Все пак, може да се разколебаеш, когато се приберем у дома.

— Няма.

— Защо си толкова уверена в това?

— Не мога да ти отговоря на този въпрос сега. Попитай ме отново по-късно.

Ной я попита отново и то не само веднъж — зададе й същия въпрос на няколко пъти през нощта, но едва когато започна да се развиделява и дочуха шума на двата хеликоптера, спускащи се над плажа, Шей намери точния отговор.

Бе бдяла над Ной, без да мигне нито за миг, бе се тревожила за него, бе страдала заедно с него, опитвайки се да направи и невъзможното, само и само да облекчи поне малко страданията му. Бе го накарала да изяде половин сандвич, за да възстанови малко силите си и се бе ограничила с виното, за да има повече за него. Бе го избърсала внимателно, когато дъждът най-после спря и бе продължила да попива потта му, когато постепенно бе започнало да става все по-

задушно и горещо. Пропъждала бе комарите и бе стискала ръката му, когато болките ставаха нетърпими.

Бяха изкарали заедно една кошмарна нощ, каквато Шей си пожелаваше никога повече да не преживее отново. Знаеше обаче че нито за миг не би се съгласила да бъде някъде другаде, а не до Ной през всичките тези мъчителни часове — това бе и отговорът, който му даде, когато най-сетне си позволи да въздъхне с облекчение при вида на пристигащата помощ.

— Ти притежаваш чудната способност да ме караш да се чувствам едновременно щастлива, тъжна, развълнувана, объркана, гневна и жадна за любов, смутена и копнееща за ласки — каза тя. — Всичко това ме кара да се усещам истински жива — прокара пръсти през косата му и добави: — Притежаваш дух и вкус към приключенията, същите, каквито притежавах и аз преди, но за разлика от мен си успял да ги култивираш и уравниш.

Изчисти нежно песъчинките, полепнали по изпотената му шия.

— Искам да ми помогнеш да си възвърна тези неща и животът ми да стане наистина богат и емоционален. Искам да бъдеш мой приятел и закрилник завинаги — целуна го по челото и след като помълча малко, каза: — Желая те за мой единствен мъж и любовник. Както и за много други неща — погледна към слезлите от хеликоптерите, приближаващи се към тях хора и дяволито подхвърли: — Мислиш ли, че ще успееш да се справиш?

Ной изглеждаше наистина ужасно — мръсен, разчорлен, потен, с крак, притиснат под тежестта на камъка — но погледът му бе достатъчно изразителен и обещаващ обич, нежност, всеотдайност. Шей знаеше, че никога няма да забрави този поглед.

ЕПИЛОГ

— Два хеликоптера? — попита с удивление Диърдри.

Виктория кимна.

— С единия дойдоха лекари, а с другия — мъжете, които повдигнаха скалата.

Лиa потрепери.

— Ной сигурно вече не е бил на себе си от болка.

— Наистина не беше на себе си, но не само от това. Нито единствено от виното. Докторите в Лимон направиха всичко необходимо на първо време, докато Самсон уреждаше транспорт до дома. За тези шест седмици, откакто си пристигнахме, Ной преживя две операции и следващата седмица очаква да приключат последните процедури преди изписването му.

— Диагнозата благоприятна ли е?

— Да, отлична, слава Богу. Но дори и да имаше усложнения, Ной щеше да се справи — бори се мъжки — Виктория въздъхна и добави: — Всъщност, той действително е мъж на място.

Диърдри кръстоса крака под себе си на шезлонга, в който седеше. Бе последният ден на август — рядко прохладен и сух за този период от лятото в Ню Йорк. А и градината на Виктория на покрива на нейната къща бе вероятно най-доброто място за прекарване на следобеда.

— Кога се състоя сватбата?

Виктория се усмихна.

— Още на четвъртия ден след завръщането ни. Беше прекрасно. Съвсем скромна церемония — само кумовете и най-близките приятели и роднини — в очите ѝ се появиха сълзи. — Шей просто грееше от щастие. Знаем, че казват това за всички младоженки, но наистина бе така. А когато Ной... Когато той ѝ поднесе... нали знаете, онази единствена роза...

Лиa ѝ подаде кърпичка — Виктория я взе и започна да я размахва развълнувана, като явно не ѝ идваше наум за какво е в ръцете ѝ.

— Когато ѝ подаде розата, той каза... — гласът ѝ премина в треперещ шепот — каза го толкова нежно и тихо, че вероятно въобще нямаше да чуя думите му, ако не стоях толкова наблизо...

Двете ѝ събеседнички я гледаха с широко отворени очи, чакайки да продължи разказа си. Най-накрая Диърдри не издържа и попита нетърпеливо:

— Какво? Какво ѝ каза?

Виктория подсмръкна и вече съвсем разплакана, добави:

— Каза ѝ: „Една-единствена роза. Само една. Чиста, невинна, свежа. Вече е в нашите ръце“ — Виктория си пое дъх разтреперана и продължи: — Беше толкова... Беше толкова прекрасно, толкова вълнуващо!

Нито Лиа, нито Диърдри можеха да разберат дълбокото значение на думите, произнесени от Ной. Въпреки това, разказаното бе достатъчно романтично, за да ги впечатли. Лиа въздъхна и се усмихна, леко смутена от вълнението, което също изпитваше.

— Значи поредният план на Виктория Лесър отново се увенча с успех — бе искрено възхитена от това, което бе постигнала за пореден път тяхната приятелка. Не бе имала никакви конкретни очаквания, когато Виктория я бе поканила на гости, но сега нямаше търпение да се върне при Гарик и да сподели с него невероятната история на Шей и Ной. Имаше обаче още нещо, което Лиа искаше да разбере. Обърна се към Виктория и я попита с палави искрици в погледа: — Ами ти и Самсон? Какво се случи между вас?

Виктория помълча около минута, за да събере мислите си и да се поуспокои, преди да отговори на новия въпрос, който освен всичко друго, засягаше самата нея.

— Да? Какво точно те интересува?

— Стори ми се, че ти е харесал. Спомена, че въпреки произшествието, сте си прекарвали чудесно!

— Така е.

— Е, разказвай тогава — подтикна я и Диърдри. — Това ли е всичко, което имаш да кажеш — че е било чудесно? Нийл няма да ме остави на мира цяла нощ, за да ме разпитва за вас, така че трябва да съм се подготвила!

Виктория се изправи грациозно и пресече с леки стъпки градината, за да откъсне изсъхналите листи на висящата бегония.

— Очаквате с нетърпение да чуете нещо пикантно, нали? — подхвърли безгрижно, като нарочно се бавеше с отговора. — След всички тези хитроумни машинации и номера, който ми скроихте с пътуването?

— Беше справедливо — трябваше да се погрижим за теб по същия начин, по който ти се погрижи за нас! — оправда се Диърдри.

Лиа се присъедини към нея:

— Нали разбираш, ти си го беше заслужила и то съвсем достойно!

— С твоите камъни — този път по твоята глава!

— *Lex talionis!* — Виктория се обърна и повдигна вежди в недоумение. Лиа преведе: — Правилото на отплатата. Само че в нашия случай — с възможно най-добри намерения! — замълча, след което продължи: — И така. Очакваме да чуем дали усилията ни са дали добър резултат?

Виктория дълго време се колеба с отговора. Изглежда последователно Лиа и Диърдри, след което им се усмихна дяволито:

— Знаете, че никога няма да се омъжа повторно! — каза предизвикателно тя.

— Да, знаем. И все пак? — потвърди Диърдри.

— Е, трябва да призная — Самсон бе изключително внимателен и...

— И? — Лиа затаи дъх.

— Решихме да се върнем отново в Коста Рика следващото лято, за да установим със сигурност дали съкровището съществува наистина. Ной и Шей не проявиха особен ентузиазъм — обхванала ги е манията да ходят в някакъв нормандски замък. Така че, вероятно ще ни се наложи да сформираме нова група. Междувременно, Самсон има намерение да направи малко пътешествие с велосипед из Райнленд и ме покани да го придружа, ако искам.

— Откъде намира толкова свободно време? — почуди се Диърдри. — Нали преподава в университета?

— Студентските ваканции, миличка, са доста по-дълги — каза Виктория и погледът ѝ блесна. Добави, като леко се изчерви: — Освен това, през събота и неделя също могат да се правят най-различни неща. И то наистина изключително интересни и забавни — обърна се с гръб към своите две по-млади приятелки и започна да къса със замислени

движения изсъхналите клонки на малко храстче кучешки дрян. — Мисля да попътувам с колата на север през следващия месец. Природата там е толкова красива през този период на годината, а освен това Самсон ме покани в къщата си в ХанOVER — казва, че прави страхотно ябълково вино. Теоретично погледнато, подобно занимание е сигурно убийствено досадно. От друга страна, на теория професорите по латински също се смята, че са страшно досадни. Самсон обаче е истинско изключение — с него ни най-малко не е скучно. Така че май ще рискувам и с поканата за ябълковото вино...

Издание:

Барбара Делински. Единствен цвят
ИК „Коломбина прес“, София, 1998

Редактор: Теодора Давидова

ISBN: 954-732-008-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.